

Tát Nhĩ

Contents

Tát Nhĩ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	14
8. Chương 8	17
9. Chương 9	18
10. Chương 10	22
11. Chương 11	24
12. Chương 12	27
13. Chương 13	29
14. Chương 14	34
15. Chương 15	37
16. Chương 16	40
17. Chương 17	41
18. Chương 18	49
19. Chương 19	58
20. Chương 20: Ngoại Truyện Nhỏ Của Lạc Lạc	60
21. Chương 21: Chương 20	64
22. Chương 22: Ngoại Truyện (lâm Trác Mộc - Thượng)	73
23. Chương 23: Ngoại Truyện 2 (Lâm Trác Mộc - Trung)	78
24. Chương 24: Ngoại Truyện 3 (lâm Trác Mộc - Hạ)	83
25. Chương 25: Ngoại Truyện 4 (cuộc Đời Viên Tử - Nhất)	88
26. Chương 26: Ngoại Truyện 5 (Cuộc Đời Viên Tử - Nhị)	93

Tát Nhĩ

Giới thiệu

Thể loại: cổ đại, ngược tâm, đoảnMột nữ tử ngu ngốc, cười vì tình cũng khóc vì tình. Đối lại những điều đó nàng chỉ nh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tat-nhi>

1. Chương 1

Ta ngẩng người nhìn dung nhan lấp ló phản chiếu từ gương đồng trước mắt.

Mày liễu cong vút, môi đỏ như huyết, làn da trắng ngần tựa tượng ngọc, đôi mắt hạnh đen láy lấp lánh như vụn vì sao.

Một thân giá y đỏ rực như phượng hoàng từ biển lửa, yêu diễm câu hồn.

”Tiểu thư, ngài thật đẹp! Thái tử nếu nhìn thấy ngài đệ nhất khuynh thành như vậy, nhất định sẽ yêu thích!”

Phải rồi, ta sắp được gả ra ngoài.

Hôm nay là đại hôn của ta, đại tiểu thư của Tát tướng quân.

Trong lúc ta vẫn còn đang ngẩn người, hình ảnh phản chiếu của ta trước gương đồng liền bị một màu đỏ che đi, đến khi ta hồi tỉnh liền nhận ra màn hỉ đã buông xuống trên đỉnh đầu, ta đang được hai nha hoàn bình thường thân cận cẩn thận dìu dắt mà đi.

Bên tai ta vang vang vô số âm thanh huyền ảo, nào là chúc mừng nào là tiếng cười.

Thế nhưng xuyên qua màn che mỏng như giấy, ta thấy được hình ảnh trước mặt.

Nam nhân thân cao uy vũ, ngọc thụ lâm phong, dung nhan đẹp đến họa thủy, giữa chân mày ánh lên vệt chu sa đỏ như son, một thân hỉ phục đỏ kiêu diễm, đẹp đến tắt thở.

Tâm ta điên cuồng náo loạn vô cơ.

Cho đến khi đụng tới ánh nhìn lạnh như dao của y, ta mới nhận thức rằng.

Lâm Trác Mộc, thái tử cao quý của Cô Lỗ.

Lâm Trác Mộc, tướng quân tương lai của ta.

Lâm Trác Mộc, nam nhân ta say đến si đến cuồng.

”Nhất bá thiên địa!”

Một lạ, ta cảm tạ ông trời cho ta bên chàng.

Hai lạ, ta cảm tạ phụ thân chấp thuận ta bên chàng. Dù vẻ mặt ông chính là phần uất đến râu đều rung. Nhưng ta vô tâm vô phé mặc kệ.

Lạ thứ ba, ta cảm tạ chàng cho ta bên chàng.

Dù từ đầu đến cuối, chàng không hề ban cho ta một ánh nhìn.

Sau đó, như thế nào kết thúc, như thế nào ta lại tiếp tục ngẩn người ngồi trên giường hỉ. Ta không biết.

Đầu ta giờ chỉ xoay quanh hình bóng của chàng, từng đường nét trên khuôn mặt, từng cái nhăn mày thờ ơ, ta đều khắc sâu trong lòng.

Nghĩ tới không lâu sau nữa ta sẽ chính thức cùng chàng gới đầu uyên ương, thề không chia cách, tâm liền hăng hoan nhảy loạn mong chờ.

Cạch.

Một bước hai bước ba bước.

Ta nhìn đôi giày thêu vàng cao quý trước mặt, ta biết là chàng.

Cho nên ta càng mong đợi, đợi chàng hất khăn voan, sau đó cùng ta uống rượu giao bôi.

Chàng đáp lại mong chờ của ta, hất bay khăn voan, ta ngược cao đầu mà nhìn dung nhan như mẫu đơn của chàng.

Thầm thở ngắn, chàng thế nhưng còn đẹp hơn cả đệ nhất khuynh thành kinh đô là ta.

Ta thấy chàng trước sau vẫn bất động, nghĩ thầm chàng có lẽ quên mất thủ tục tiếp theo, liền ngậy ngó chép miệng định bảo chàng, tướng công chúng ta cần uống rượu uống rượu.

”Người đâu!”

”Có nô tài.”

”Dẫn Thái tử phi tới Tây uyển, mau rời khỏi phòng bốn thái tử!”

Ta cứng ngắc nghe âm thanh đinh đang như tiếng chuông của chàng.

Nhìn ánh mắt lạnh như băng, còn có một chút chán ghét ẩn dưới đáy mắt của chàng, lòng run lên một cái, toàn thân trên dưới cảm thấy thật khó thở.

Ta khù khờ để bọn họ dẫn đi, đi tới chỗ Tây uyển trong miệng chàng.

Ta không khỏi ngoáy đầu nhìn lại, muốn kêu chàng một tiếng, nhắc chàng chúng ta còn chưa uống rượu giao bôi.

Nhưng khi nhìn tới cảnh tượng chàng đưa lưng lại với ta, trong lòng là một bóng dáng khác.

Tâm, không hiểu vì sao mà nhói.

Cho nên ta liền quên mất bản thân phải nhắc chàng uống rượu giao bôi.

Sau đó ta tới Tây uyển, nhìn khu đất trống rỗng lạnh lẽo, chẳng khác lãnh cung mà ta thường theo chân công chúa đi ngang qua là bao, ta nhìn trái nhìn phải, ngó trời cũng đã khuya lắm rồi, ta liền tự mình đi vào bên trong Tây uyển, lựa đại một phòng mà nằm ngủ.

Ngả người trên nệm, cảm giác cứng ngắc như đá, không hề giống với cái nệm êm dày ấm áp của ta, ta có chút nhớ nó rồi.

Nằm một hồi, ta thẫn thờ nhìn lên trần, trong đầu vô thức hiện lên hình ảnh của chàng, ôn nhu ôm người khác, tâm ta, nhức đến điên cuồng.

Ta cảm thấy ngực lạnh, liền co người lại như con tôm bị luộc, nhắm lại hai mắt, sau đó liền chìm vào giấc ngủ.

2. Chương 2

Những ngày sau đó, ta liền ngoan ngoãn theo lời các ma ma trong cung được đưa tới chỉ bảo, nào là thỉnh an gia phụ gia mẫu, nào là dâng trà, ta đều ngoan ngoãn làm đến đẹp mắt.

Nếu công chúa có ở đây, nàng hội ngạc nhiên mà cười ta thực nữ.

Nhưng vì có chàng bên cạnh, ta nhất định phải làm thật tốt.

Ta nghĩ, chàng không chịu uống rượu giao bôi cùng ta, là do bản tính phá phách trước kia của ta làm chàng chán ghét.

Cho nên ta liền ngày đêm học cách cư xử của thực nữ, điển hình là mẫu thân ta. Đến nỗi dọa bà sợ hãi ta bị cái thứ gì bắn ám vào, ngày hôm sau liền đi mời thật nhiều sư thầy đến phổ độ cho ta, hại ta thở dài thở ngắn đến mấy lượt.

Trong lúc ta suy nghĩ mông lung thì cha mẹ chồng đã rời khỏi từ bao giờ, chỉ còn lại ta cùng Lâm Trác Mộc ngồi bên cạnh.

Ta không dám mở miệng, nhưng nghĩ tới chàng thật gần bên cạnh, lòng có chút ngứa, chưa để ta hó hê một lời, chỉ thấy chàng như không biết ta còn ở bên cạnh, đứng dậy phất tay áo, bỏ lại ta cùng bóng lưng lạnh lùng mà đi.

Ta hự hẫng, trơ mắt nhìn chàng bỏ đi.

Bên cạnh liền thật yên ắng, ngay cả nha hoàn cũng bỏ ta đi theo chàng, không một người bên cạnh.

Ta ngây ngốc ngồi yên, bởi ta thật không biết nên làm gì.

Ngồi một hồi, thật lâu thật lâu, ta liền thấy có chút nóng, nhìn ra bên ngoài, thời tiết oi bức tỏa nhiệt, ta chợt nhớ tới một câu dân gian thường đồn : Thái tử thân thể kỳ nóng, dễ say nắng.

Ta khẽ cau mày, tưởng tượng chàng mặt đỏ tai hồng vì bệnh, lòng không vui, cho nên ta liền đứng dậy, nhanh chóng chạy đi kiếm ngự thiện phòng, muốn tự tay làm trà Tuyết liên sở trường độc nhất vô nhị của ta.

Không khỏe mẽ nhưng trà Tuyết liên do ta làm, chính là ngay cả thần y cũng phải tấm tắc khen ta khéo tay, uống một ngụm thanh giong ngụm thứ hai đã muốn mát lạnh ruột gan.

Cho nên mùa hè ta liền rất bận, bận pha trà, cho phụ mẫu, cho bề hạ, cho công chúa, cho cả thái hậu nữa kìa.

Nhưng lần này ta vô tâm mặc bọn họ nóng chết, chỉ muốn pha cho tướng công, ta không muốn chàng khó chịu vì loại thời tiết này.

Ta quan tâm chàng nhiều đến nỗi, công chúa không biết bao lần mắng ta ngu dốt. Nàng bảo, ta không cần vì chàng mà làm nhiều việc như vậy. Nàng còn nói rất nhiều, nhưng là ta không nhớ rõ.

Ta chỉ biết ta si chàng rất lâu rất lâu rồi, bây giờ có cơ hội, muốn ta dâng tim cho chàng ta cũng móc ra mà dâng lên.

Cho nên ta ngu ngốc chạy dưới nắng thật lâu, rất khó khăn mới kiếm được ngự thiện phòng. Ta liền bắt tay vào làm việc, ta nhận thấy bọn người xung quanh không muốn phụ giúp ta, ta cũng không ép bọn họ, tự tay xắn cao tay áo, thổi lửa, bắt bếp đến chạy đi hái lá trà quý, ta đều tự làm.

Ban đầu không quen tay thì có chút chật vật, nhưng lúc sau quen rồi thì động tác của ta liền như nước chảy mây bay, nhìn xem, đám người này chẳng phải thỉnh thoảng liếc nhìn ta làm việc hay sao.

Mồ mẫn một hồi, ta nhìn ly trà đầy nước trên tay, hương thơm thanh thoát, nước trong sạch mát lạnh, thành quả đẹp đến hài lòng.

Ta cười ngốc ôm chén cẩn thận đi kiếm chàng.

Ta muốn khoe chàng, cho chàng thấy ly trà ta bỏ bao nhiêu tâm huyết vì chàng mà làm, rồi sau đó, chàng sẽ đồng ý cùng ta uống rượu giao bôi.

Ta từ miệng bọn thị vệ, biết được chàng đang ở trong thư phòng, ta mặc kệ ánh nhìn kì lạ của bọn họ, chỉ cao hứng ôm ly trà bước thẳng vào thư phòng.

Ta nhìn bóng dáng cao cao, yếu đuối như tượng tạc của chàng ngồi cầm bút, có chút ngây ngốc mà nhìn.

Chàng tập trung họa cái gì đó ta không thấy được vì ở cách xa chỗ chàng mười bước, không muốn phá chàng làm việc, ta liền thành thật đứng yên bên cạnh, dù tay cầm chén có mỏi đến run nhưng tuyệt không làm rơi một giọt nào.

”Sao ngươi lại ở đây?”

Ta nghe thấy âm thanh đinh đang của chàng, ngây ngốc ngẩng đầu nhìn chàng, thấy chàng đã buông bút, chau mày mà nhìn ta, ta cười một cái, bưng ly trà lạnh trong tay, đưa cho chàng, vui vẻ mong chờ nói.

”Tướng công, chàng uống Tuyết liên hạ nhiệt đi. Là thiếp tự tay pha cho chàng.”

Có lẽ thấy ta quá háo hức nhìn chằm chằm, khiến chàng e ngại cho nên ta liền thấy chàng lạnh nhạt cúi đầu nói, không thèm nhìn ta nữa.

”Để đó đi.”

Ta không quản vì sao chàng bỏ ta, rất ngoan ngoãn đem ly trà để lên bàn, sau đó ánh mắt không tự chủ nhìn vào bức tranh dưới nét bút của chàng.

Trên mặt giấy họa ra chân dung thanh tú của một nữ nhân, chỉ thấy nàng rạng rỡ cười một cái, lúm lông mày bên cạnh như điểm xuyến cho dung nhan của nàng, tựa như đoá lan thảo xinh đẹp.

Tâm ta, nháy mắt một cái.

Ta thật muốn nói, tướng công ta cũng có đồng tiền trên mặt.

Chàng họa ta đi.

Sau đó, ta thật sự nói.

”Tướng công, chàng họa ta đi.”

Ta nhìn chàng kinh ngạc nhìn ta, ta cũng kinh ngạc nhìn chàng, sau đó thần rầu rĩ bản tính hoang dại cũ đã bị đóng cọc che đi của ta đột ngột nổi dậy. Ta e ngại bị chàng chán ghét, liền khẽ ha ha cười vài cái, dặn chàng uống trà ngon miệng, sau đó dưới ánh nhìn của chàng, thực nữ đi ra bên ngoài.

Ta chạy như điên, trốn ra gốc cây đào to, ôm đầu rầu rĩ.

Tướng công, có lẽ thấy ta không có nữ tặc rồi.

Ta rầu đến đau ruột.

3. Chương 3

Sau đó, ta hằng ngày đều làm một chén Tuyết liên tự tay đưa tới thư phòng cho tướng công.

Mỗi lần tận mắt nhìn chàng uống cạn ly trà, ruột gan ta dường như thay chàng mát lạnh, vui vẻ cầm chén đi về.

Sau đó ta lại càng bạo gan, làm thêm một vài điểm tâm ăn chơi cho chàng, ban đầu thành quả là bị chàng lạnh lùng không thương tiếc quăng đi, nhưng về sau thấy ta ương bướng ngày nào cũng làm, chàng đành nể mặt ta mà ăn vài ngậm, dù ghét đồ ngọt đến cỡ nào.

Mấy ngày nay ta vui vẻ đến mặt mày đều muốn nở hoa, hồng hồng như đóa đào. Đến nỗi công chúa đến thăm còn chọc ghẹo ta một phen, sau đó khinh bỉ ta ngu ngốc cuồng si, ta nhìn nàng ai oán kêu uổng cho nhan sắc của ta dính lên người ngốc như ta, cảm thấy dở khóc dở cười.

Nàng hỏi.

”Tất Nhĩ, đại ca thật đối người tốt chứ?”

Ta nhìn nàng lo lắng, nghĩ tới ánh mắt lạnh như dao cùng thái độ vô tâm vô phách của chàng, nhưng ta vẫn mở miệng nói tốt cho chàng.

”Tất nhiên, chàng đối ta, thật sự rất tốt.”

Công chúa im lặng nhìn ta, ta thấy nàng trầm mặc cũng chỉ im lặng nhìn nàng. Sau đó, thấy nàng khẽ lượng lực, nhưng rồi rất nhanh tươi cười, vỗ vỗ đầu ta, mà bảo.

”Người vui là được rồi. Tất Nhĩ, sau này nếu chịu không nổi, muốn rời đi thì chỗ ta còn giữ thứ kia dùm người, người có thể đến lấy bất cứ lúc nào.”

Ta nghe nàng nói, thâm tâm dường như hiểu rõ gì đó nhưng sau đó lại như mù mịt, ta lắc đầu cười hắc hắc nói.

”Không cần không cần, ta miễn nguyện như vậy, cần chi thứ đó.

Sau đó nàng ta tức giận đánh ta, vẻ mặt phẫn uất chửi ta ngu ngốc.

Ta cười cười chấp thuận.

Ta tiễn nàng tận cửa, sau đó đứng đó nhìn bóng xe chở nàng về hoàng cung dần dần biến mất, ta vẫn ngẩn người ngu ngốc đứng nhìn.

Chợt một cơn mưa rào đổ xuống, làm ướt đôi vai nhỏ của ta, ta chợt nghĩ, tướng công ra ngoài lâu như vậy, ắt hẳn quên đem dù theo, mưa như vậy chàng ướt bị cảm lạnh thì làm sao bây giờ?

Ta thật lo lắng, cho nên liền quên mất tình cảnh của mình, ngây ngốc đứng đó chờ, chờ tướng công về.

Ta muốn xác định tương công không bị ướt, mới an tâm vào nhà.

Sau đó ta đứng như vậy thật lâu, cũng không có ai ra bảo ta đi vào, bởi đám hạ nhân nhìn mặt chàng, đồng lòng bỏ bê ta. Từ lúc về phủ Thái tử, ta chính là tự tay làm tất cả mọi thứ.

Trong lúc ta mơ màng, bên tai truyền tới âm thanh cười khanh khách, lôi kéo sự chú ý của ta, ta hiểu kì nhìn sang, nhìn một cái liền đau đến run người.

Đằng kia hiện hữu bóng dáng hai người dính sát nhau tình tứ, nam nhân ôn nhu cầm dù chắn hết mưa gió cho nữ nhân nhỏ bé trong ngực. Một màn kim đồng ngọc nữ lọt vào mắt ta, ta cảm thấy, tim như có ai đó bóp chặt mấy cái, đau đến run rẩy.

Ta thấy chàng nhìn ta, ta thấy nàng ta nhìn bàn tay ta cầm chặt chiếc dù ta chạy đi kiếm ban nãy.

Dưới cái nhìn của bọn họ, ta chặt vật vô cùng.

Ta trở mắt nhìn chàng ôm nàng ta bước ngang người ta. Trở mắt nhìn nàng ta kiêu ngạo, cười khanh khách.

Ta dường như nghe thấy âm thanh rạn nứt của thứ gì đó. Ta buông mắt nhìn ô trong tay, ta mở bung dù, chắn nước mưa. Bởi mưa tạt ướt cả mặt, đau cả mắt ta.

Ta cứ thế đứng đó, ngắm cảnh mưa.

Mưa tạnh, ta khép dù. Xoay người đi vào bên trong.

Ta trở lại Tây uyển, nhìn xung quanh không người, khê bửu mỗi, tự mình đi lấy nước mà tắm vậy.

Ta ngâm người trong nước lạnh, lạnh đến buốt người, buốt cả tâm.

Ta nằm trên giường cứng, nhìn bên ngoài mặt trời oi bức sau cơn mưa nhỏ. Nghĩ muốn đi làm nước trà, nhưng đầu thật đau. Sau đó ta liền quên hết mọi chuyện ra sau đầu, đắp mềm thật dày, khê thắc mắc trời oi bức như vậy nhưng sao ta lại thấy thật lạnh.

Ta ôm mềm dày, chìm sâu vào giấc ngủ.

4. Chương 4

Khi ta lần nữa tỉnh dậy, nhìn bên ngoài mặt trời đã lên cao. Ta chống thân người tuy mệt mỏi, nhưng phát hiện đầu không còn đau nữa liền có chút hân hoan.

Ta đứng dậy, bước ra bên ngoài, dự định sẽ rửa mặt thật tốt sau đó kiểm gị bỏ bụng.

Mở cửa, ta có chút đình trệ ngây người nhìn quản gia đứng chờ bên ngoài. Ta háng háng giọng, ôn nhuận hỏi.

”Quản gia kiểm bốn cung có chuyện gì?”

Chỉ thấy lão hành lễ gặp ta cũng không làm, chỉ hơi cúi đầu, đem theo sự khó chịu mà mở miệng.

”Thái tử phi, bên cung thái hậu có bảo người qua thăm ngài.”

Ta nhìn cái trán lấm tấm mồ hôi của quản gia, lại nhìn trời oi bức đến như thế này, lão khó chịu cũng không trách, ta phát tay bảo lão kêu người tới đây, bản cung tự nhiên lười biếng, không muốn đi xa.

Nhìn lão đi nhanh khỏi Tây uyển, ta liền xoay người đi rửa mặt, sau đó ngồi yên chờ nha đầu kia chạy tới.

Đợi được một chum trà, liền thấy từ bên ngoài chạy vào bóng dáng nha đầu thân cận bên người thái hậu đương triều, nàng thấy ta, sau đó vẻ mặt nhăn như mướp, mắt ửng hồng chạy ù tới ôm lấy ta.

Khóc lóc thảm thiết.

”Tiểu thư ô ô sao ngài lại thành ra như thế này?! Mới nửa năm mà ngài gầy như que củi, Thái hậu mà thấy, nhất định đau lòng! Ô ô!”

Ta nhéo nhéo thịt bên eo, cảm thấy đỡ khốc đỡ cười, có chút hờn dỗi đẩy đẩy cái trán của nàng, nghiêm khắc nói.

”Nói lung tung, ta đây ăn no ngủ kĩ, làm sao lại gầy guộc như người nói?”

Sau đó nàng nhìn ta với ánh mắt tiếc hận không thể rên rỉ của nàng.

Ta mặc kệ nàng, sờ sờ mái tóc đen bóng của nàng, ôn nhuận hỏi.

”Thái hậu kêu người tới đây làm gì?”

Nha đầu tức giận quệt hết nước mắt nước mũi lên người ta, ta méo miệng, cảm thấy bất lực trước sự gan dạ của nha đầu này.

Nha hoàn thời nay cũng dám đi trét nước mũi lên áo Thái tử phi.

”Thái hậu bảo sắp tới là sinh thần của bệ hạ, bảo ta tới báo cho tiểu thư, ý mời tiểu thư cùng cô gia đi dự yến tiệc.”

Ta gạt gù, sau đó nhắm nhắm đếm đếm, khê nói.

”Còn mười ngày, đủ để bản cung chuẩn bị quà.”

”Tiểu thư, ngài nói gì vậy? Là chín ngày chín ngày!”

Ta nhìn nha đầu trước mắt nhăn mũi kêu lên, có chút ngây ngốc suy nghĩ, ta khê hỏi nàng, hôm nay là ngày mấy.

Nhìn miệng nàng chớp chớp nói, ta ngây ngốc.

Hóa ra không phải do ta đếm sai, mà là ta đã ngủ tận một ngày.

Không nghĩ bản thân lại buông thả mà ngủ hết một ngày.

Tướng công biết, hội trách ta không đủ nữ tặc.

Vừa nghĩ tới chàng, thái dương liền có chút đau.

Ta thấy không vui, liền phát tay hạ lệnh đuổi khách. Nhìn nàng ta ai oán bậm miệng rời đi, ta liền vui vẻ sáng khoái.

Ta thế nào lại không biết nha đầu này tới không phải truyền tin, chủ yếu muốn ta pha cho nàng chén Tuyết liên uống hạ nhiệt kia kìa.

Đáng tiếc hiện nay trừ tướng công, ai ta cũng lừa pha.

Nghĩ tới tướng công, ta lại chạy đi pha trà.

Cầm ly trà đi tới thư phòng, trong đầu ta thầm nghĩ sẽ báo chàng nghe luôn việc trong cung.

Ta đẩy cửa, có chút ngạc nhiên nhìn nam nhân ngồi thẳng lưng trên kia, tuy vẫn là dung nhan đẹp đến nghẹt thở, nhưng đôi môi, lại khô đến tróc da.

Ta ai nha trong lòng một tiếng, nghĩ quả nhiên thời tiết oi bức hành hạ chàng, đau lòng bước tới, đưa ly trà cho chàng.

Ta thấy chàng kinh ngạc nhìn ta, lần đầu tiên chàng dùng ánh nhìn khác cái lạnh nhìn ta, hại ta lúng túng đến tay chân run run.

Ta nhìn chàng một hơi uống cạn Tuyết liên, thử bạo gan nhìn mắt chàng một lần nữa, lại thấy vẻ lạnh lùng quen thuộc, lòng không khỏi thấy tiếc nuối.

Ta bĩu môi, nhìn nhìn đồng công vẫn trên bàn, thầm tự hỏi, vào giờ này chả phải chàng sẽ ngồi họa chân dung sao?

Họa tới nổi mỗi lần nhìn đều khiến ta khó chịu đến đau người.

Ta không dám hỏi việc của chàng, nghĩ nghĩ kiếm chuyện nói chàng, nhớ tới thái hậu, ta liền đem hết lời của nha đầu ban nãy, nói đến nước chảy mây trôi. Âm thanh ôn nhuận muốn bao nhiêu thực nữ có bấy nhiêu thực nữ.

Ta cảm giác ánh nhìn của chàng đặt tại người ta, nhưng là ta không có can đảm nhìn chàng, chỉ nhìn mặt đất dưới chân, sau đó nhìn cảnh vật xung quanh.

Cũng không phải ta chán ghét nhìn chàng, mỗi lần nhìn tâm ta đều run, ta sợ bản thân sẽ lại hồ đồ như lần trước nên dứt khoát hạn chế ánh nhìn.

Đứng một hồi lâu, ta mới nghe tới âm thanh của chàng.

”Bổn thái tử đã biết, lần yến dạ này nàng không cần đi theo, bổn thái tử sẽ giúp nàng kiếm cái có.”

Ta theo âm thanh lạnh lùng của chàng, tâm cũng muốn nhuốm một màn băng mỏng.

Ta trầm mặc thật lâu, sau đó ngẩng đầu nhìn chàng, thấy chàng cúi đầu làm việc, không thềm ngó tới ta, ta buột miệng hỏi.

”Tướng công, chàng sẽ đem ai theo bồi?”

Ta nhìn thấy chàng khẽ chau mày kiếm nhìn ta, đáy mắt khẽ hiện lên vẻ khó chịu, tâm ta run một cái, không biết đó là cảm giác gì, ta nhìn chàng một cái, sau đó cũng không ngoan ngoãn như thường ngày đợi chàng hạ lệnh mới dám ra ngoài mà là dưới cái nhìn của chàng, ta xoay người, bước nhanh ra ngoài.

Bước chân của ta, có vẻ chật vật. Bởi cái thứ nằm trong lòng ngực của ta cảm thấy thật khó chịu.

Ta bó gối, lần nữa ngồi ngẩng dưới gốc đào, ta thối mác không dưới mười lần.

Vì cái gì chàng lại không cho ta theo.

Dù gì ta cũng là chính thê của chàng.

Yến tiệc mừng thọ bộ hạ, chàng không đem theo ta, lẽ nào chỉ muốn đi một mình?

Chàng cũng quá keo kiệt rồi.

Ta thật muốn nhìn bộ hạ lão gia nhân một cái, nhìn gia nhân ngài khó chịu như thế nào trong ngày hè nóng bức như vậy để cười nhạo một phen.

Càng nghĩ ta càng bức, lòng tuy khó chịu nhưng vẫn không dám chạy đi kiếm chàng để tố chàng keo kiệt với ta.

Cho nên những ngày sau ta liền bình thường, vẫn theo thói quen pha cho chàng một chén Tuyết liên cùng đồ ngọt.

Thỉnh thoảng nhìn chàng thản nhiên ăn đồ ngọt, mày cũng không nhăn, có vẻ đã thích ứng được, ta liền vui đến mở hội trong lòng.

Đồ ngọt vị thanh thanh kết hợp với Tuyết liên chính là đại đồ bổ a.

Nhưng ta không nói cho chàng biết, mình ta biết, chàng hưởng thụ là được rồi.

Yến tiệc mừng thọ rồi cũng tới.

Ta muốn tự mình tiễn chàng, muốn dẫn dò chàng một số thứ, điển hình như sở thích của bộ hạ lão nhân ưa gì chán gì, hoàng hậu nương nương thì thích được nâng bốc nhan sắc, công chúa thì cho nàng đồ ăn là nàng nhất định vui đến mặt mũi đều hồng. Còn lão thái hậu, chỉ cần khen nàng khéo tay chọn vải vóc, nàng hội thưởng người vàng bạc a.

Nhưng ta chợt nhớ, chàng là Thái tử. Tất nhiên những việc sở đoản của người nhà chàng, không đến phiên ta dương oai điều võ, cho nên ta nhịn xuống khát khao dẫn dò, chỉ đi tiễn đưa chàng.

Mong chàng đường đi thuận lợi.

Ta mang theo tâm tình nhảy nhót vui vẻ đi tới cổng Thái tử phủ.

Sau đó, ta thấy rất rõ, cảnh chàng ngọc thụ lâm phong vận hắc bào, đẹp tựa tiên nhân, trong lòng là thân người nhỏ nhắn mỉm cười ôn nhu.

Mất ta rất vô cùng. Lần đầu ta hận bản thân thị lực tốt. Nhìn cảnh này, ta đau đến muốn khóc.

Hóa ra chàng không cho ta theo. Vì vốn có người theo bên chàng rồi.

Không phải chàng chán ghét ta không nữ tặc, mà chàng vốn không cần ta.

Ta nghĩ, tâm đau đến liệt đến phế.

Ta thấy chàng dịu dàng đỡ dần nàng ta lên kiệu, sự dịu dàng của chàng không bao giờ tồn tại khi có ta, có ta chàng một mực lạnh như băng, không mắng cũng là khinh.

Ta uất ức, cảm thấy uất ức vô cùng.

Ta là chính thê của chàng kia mà?

Còn nàng, không danh không phận.

Chàng nhìn thấy ta, ta không thấy rõ vẻ mặt của chàng, bởi cảnh vật trước mắt thật kì diệu lại trở nên mờ ảo. Ta ghét bản thân lúc này, cho nên liền xoay người bỏ đi.

Vừa đi cảnh vật càng mờ ảo.

Ta thốc mác, đưa bàn tay dụi mắt.

Ngón tay vừa chạm vào khóe mắt, liền ướt một mảng lớn.

Ta kinh ngạc nhìn đồng nước trong vắt lấp lánh như đá quý trên tay ta. Sau đó là cảm giác mặt ướt như mưa tạt. Ta nhìn trời, mây quang nắng gắt. Làm gì có mưa?

Ta ngây ngốc đứng dưới gốc đào, nhìn từ mặt mình chảy nước thật nhiều thật nhiều, tâm lại lạnh như băng, ta nghe thấy âm thanh rạn nứt, nhưng lại không biết là cái gì đang vỡ.

Ta ngồi khụy xuống gốc đào, đầu dựa thân cây, bó gối, ngơ ngẩn nhìn tán lá xuyên qua bầu trời.

Trong đầu là hình ảnh của chàng, anh tuấn đẹp đẽ, trong lòng là giai nhân mỉm cười.

Tim ta co rút như bị ai đó bóp nát.

Ta vùi đầu vào hai tay, chôn mặt im lặng. Cứ như vậy mà bất động.

5. Chương 5

Ngồi trên bệ đỡ lan can trước cửa phòng, ta nhẹ lau khô mái tóc ẩm ướt của mình. Ta mặc kệ bản thân chỉ đơn điệu vận đồ ngủ trắng mỏng ngồi hững hờ trời mát mẻ, bởi Tây uyển vốn còn ai ngoài ta đâu?

Ta nghe nhỏ âm thanh huyền ảo cùng ánh đèn rực sáng từ phía cổng phủ xa xa, biết chàng hội cùng người kia trở về, ta vốn dĩ phải đi đón nhưng nghĩ nghĩ bên chàng có ai, liền đơn giản quẳng suy nghĩ đó đi ngay lập tức.

Ta sợ nếu bản thân lại đi đón, sẽ lại đau lòng.

Dù bản thân ta thật sự rất muốn nhìn chàng một cái, quả nhiên giống như công chúa than thở, ta thật sự ngốc hết thuốc chữa rồi.

Khí lạnh luồn vào cơ thể ấm áp của ta, hại ta nhịn không được đánh cái rùng mình, cũng thoát khỏi mớ suy nghĩ như bong bóng.

Sau đó ta thiếu chút nữa bị bóng dáng đứng đằng kia dọa sợ khiến cho tim muốn nhảy ra ngoài.

Ta chớp chớp hai con ngươi đang kinh ngạc trừng lớn của mình, ta có phải ngốc đến ảo tưởng rồi hay không, vì cơ gì Lâm Trắc Mộc lại tới cái chỗ tồi tàn này của ta?

Ta nhìn chàng thân cao uy vũ, ngọc thụ lâm phong, hắc bào bao quanh làm nổi bật làn da trắng khỏe của chàng, khí tức lạnh nhạt kết hợp với dung nhan họa thủy, quả nhiên là câu hồn chết người.

Nhưng là ta dù si mê nhưng cũng tỉnh táo để nhận thức rõ một điều, chàng có điểm kì lạ.

Ta ngây ngốc nhìn chàng từ tốn tới gần, đến khi chàng cách ta chỉ có ba bước, ta buộc phải ngẩng cao đầu để nhìn chàng. Bởi ta ngồi, còn chàng thì đứng.

Ta nhìn dung nhan cứng ngắc của chàng, nhìn thấy được hình ảnh phản chiếu của mình trong mắt chàng, như thể nào nhỏ bé như thể nào hèn mọn.

Ta khẽ run, cảm thấy xót trong lòng.

“Tướng công?”

Ta đánh gãy không khí yên tĩnh của hai người, sau đó cảnh tiếp theo khiến ta sau này đều thắc mắc mà kinh ngạc, đó chính là chàng, thế nhưng lại vươn tay, nắm đôi tay nhỏ đang lau tóc của ta, kéo ta vào lòng.

Ta ngây người đụng vào lồng ngực to lớn cứng cáp xa lạ.

Mặt ta, không khỏi vừa hồng vừa trắng. Ta sợ hãi, khẽ run kháng cự.

“Tướng công chàng làm gì vậy?”

Ta không hiểu chàng nghĩ gì, cũng không rõ được hành động của chàng có ý gì. Ta sợ hãi, dù ta không rõ nguyên nhân vì sao lại sợ đến như thế.

Sau đó mặc ta kháng nghị, chàng một tay ôm eo ta, một tay cầm cổ tay ta, kéo ta vào bên trong tấm điện tối thui, chỉ nương theo ánh trăng mà nhìn đường.

Lòng ta thấp thỏm tựa ăn trộm bị phát giác, ta nhẩn máy mỏng, run giọng kêu tướng công một lần nữa.

Theo âm thanh run run của ta, ta cảm nhận được cơ thể chàng cứng ngắc, sau đó bên mũi ta nhạy bén ngửi được hương thơm nồng nàn từ rượu.

Ta giác ngộ.

Hóa ra chàng trở nên kì lạ như vậy, là do rượu.

Cho nên ta thông cảm chàng say, đầu óc mơ hồ làm phiền ta, mặc cho chàng bưng ta đi đâu thì tùy chàng. Bộ dạng của nữ tặc điển hình như vậy, ta làm thật nhuần nhuyễn.

“Ở ngoài lâu như vậy, nàng không thấy lạnh sao?”

Ta ngây ngốc nhìn dung nhan nhẩn máy tức giận cách mình không tới một gang tay trước mắt. Bên mũi lại càng nghe đậm mùi rượu, ta nhận ra tình cảnh bản thân thế nhưng được ngồi trên đùi chàng, ta không khỏi thẫn thờ mồ hôi một phen.

Bình thường dù ta có cầu đến cách mấy, thì phạm vi giữa chàng ta cách nhau tận một trượng. Nay đột ngột nhìn chàng gần như vậy, ta chính là nảy sinh tâm trạng lo sợ cùng không thích ứng kịp.

Cho nên rất lâu sau đó, ta mới cứng ngắc lắc đầu than không lạnh.

Ta không dám nhìn thẳng ánh nhìn chàng, nhưng sau đó lại nhìn không được mà nhìn. Nhìn một cái liền ngây ngốc, ta không rõ, ánh mắt của chàng giờ đây là ý gì?

Ta không thể hiểu nổi.

Đột ngột chàng nổi giận, không đợi ta kịp suy nghĩ liền thô bạo đẩy ngã ta xuống. Lưng va chạm giường cứng, ta khó chịu đến muốn chửi người.

Nhưng sau đó, ta chính là sợ hãi đến cực độ.

Ta nhìn thấy chàng hung ác xé nát bộ đồ trên người ta, ta hốt hoảng giãy dụa, kêu lên.

“Tướng công! Chàng muốn làm gì?!”

Nhưng chàng không đáp lại ta, chỉ điên cuồng xé rách đồ, đến khi trên người ta chẳng còn gì, hoàn toàn bại lộ dưới ánh nhìn của chàng, ta bị dọa đến ngây ngốc.

Sau đó chàng giữ chặt người ta, đâm mạnh vào phía dưới.

Ta đau đến thét một tiếng lớn.

Không màn đạo đầu.

Không ôn nhu.

Không ôm ấp.

Chàng chỉ đơn thuần, làm đau ta.

Đau đến xé rách thân người.

Ta nhìn hình ảnh chàng chìm trong bóng đêm, không nhìn được gương mặt như tiên của chàng, bên tai chỉ vang vang tiếng thở dốc ồ ồ như dã thú, hai mắt ta trừng lớn nhìn mơ màng.

Mắt ta cay xè, gương mặt lại ướt một mảng.

Nhưng ta không đưa tay chạm vào khoeo mắt ta được, bởi đôi tay chàng, như gọng thép, khóa tay ta, ép buộc ta đón nhận từng cái đau đón phía dưới cùng bên trong.

Ta không biết, vì sao chàng nổi giận làm đau ta. Ta thật sự ngây ngốc không rõ.

Chợt bên tai ta như có như không vang vang hai chữ 'Hạ Ngân'.

Tâm ta trống rỗng.

Thân thể đau, nhưng không bằng cơn đau bên trong lòng.

Ta cảm nhận được chàng nhìn ta, ta dùng hết sức lực bình sinh, giựt tay khỏi tay chàng, sau đó trối chết che đi gương mặt.

Ta không muốn chàng thấy ta chật vật bị thương, ta cắn răng, cắn đến môi đau xót, quyết liệt nhịn xuống âm thanh nứt vỡ trong cuống họng.

Sau đó ta vì đau đớn mà ngất đi. Những chuyện về sau ta hoàn toàn không biết.

Mế Bối: Các nàng tiếp động lực cho ta nào, cmt đi, thank đi.

6. Chương 6

Mặt trời lên cao tận mấy sào, ta vẫn mở hai mắt yên lặng nhìn chỗ trống bên cạnh vốn lạnh lẽo không hơi ấm. Chứng tỏ chàng đã rời đi rất lâu rồi.

Ta thầm cười nhạo bản thân ngu ngốc, ảo tưởng chỉ cần mở mắt, chàng sẽ lại ở bên ta.

Ta trở mình, vừa động một cái, liền đau đến run lấy bẫy.

Địa phương đó đau như xé thịt, không nhìn cũng biết rõ chỗ đó nhất định sưng phù lên.

Ta đau đến nghiêng răng, mồ hôi lạnh đều tuôn.

Ta thử ngồi dậy, nhưng sau đó liền thất bại ngã rạp xuống, bởi cơn đau, thật sự kinh khủng.

Ta nằm trên giường cứng, chết lặng nhìn đỉnh trần nhà, xung quanh yên ắng đến hiu quạnh, ta chợt nhận ra, Tây uyển, ngay cả một con chuột cũng không thấy, chỉ có mình ta, đơn độc một mình.

Ta sững sốt, cảm thấy bản thân thần kì, có thể ở lại chỗ này như thế hơn nửa năm về phủ Thái tử.

Sau đó ta liền thấy xót lòng, buồn bã vô cùng.

Vì thân thể đau muốn phé, ta chỉ có thể nằm yên trên giường mất mấy ngày, sau đó cảm thấy đỡ hơn mới xách người đi tắm rửa. Khi ngâm người trong nước lạnh, ta nhịn không được mà run người.

Ta nhìn vô số vết bầm tím trên người, nổi bật trên làn da vốn trắng nõn của ta, ta tự nhìn còn cảm thấy ghê rợn.

Ta nuốt nước bọt, cắn răng nhịn đau mà lau sạch thân người nhớp nháp của mình.

Khi thân thể đã sạch, ta liền đi ngự thiện phòng lấy đồ ăn.

Bụng bị bỏ đói bao lâu rồi, ta hội không nhớ rõ.

Từ Tây uyển tới ngự thiện phòng, nói xa không xa, gần không gần. Nhưng hôm nay ta chính là sức khỏe có vấn đề, nên cảm thấy đường đi thật dài và lâu, trán cũng muốn đổ một tầng mồ hôi mỏng.

Ta cầm trên tay mâm cơm của mình, hài lòng dự đi tới gốc đào mà ăn, nhưng nghe thấy âm thanh rì rào nói chuyện, ta tò mò mà đi qua.

Cha ta thường nói, tò mò có thể đánh chết một con mèo.

Ta hiện tại chính là con mèo tựa bị đánh chết.

Ta nghe thật rõ ràng, ta nghe các nàng nói.

“Thái tử đã thú vào cửa Hà cô nương.”

Mâm cơm trên tay ta rơi vào trạng thái tự do, rơi xuống đổ vỡ.

Âm thanh chén sứ bể cũng không lấn áp được tiếng nứt xoảng trong lòng ta.

Ta đau đến tê tâm liệt phế.

Chàng bỏ mặc ta đau đến sống đi chết lại. Sau lưng ta thú người khác vào cửa.

Chàng quá vô tình.

Chàng thật sự rất vô tình với ta.

Ta không quan tâm đám nha hoàn kia sợ sệt bỏ chạy, để mình ta ở lại với đồng đồ bể dưới chân.

Ta hai tay run rẩy nắm thật chặt thân váy, môi lại bật máu vì bị ta cắn.

Ta đau triệt để, nhịn không được mà ôm ngực kịch liệt phập phồng vì khó thở. Sau đó nhịn không được mà thổ huyết.

Ta trợn to mắt nhìn tơ máu vươn trên tay, làm ướt tay áo trắng. Ta chặt vật chùi lên áo, sau đó chạy như điên về Tây uyển, bởi ta nghe thấy âm thanh cười đùa quen thuộc của nữ nhân kia cùng bước chân điềm tỉnh của chàng sau lưng ta. Ta sợ hãi, ta chán ghét, nên chạy trốn khỏi bọn họ.

Ta khóa chặt cửa, khi không còn ai, ta ngã khụy, bó gối vùi mặt.

Sau đó ta tự mình nhốt bản thân ở Tây uyển tận một tháng, ngoại trừ đi lấy cơm, ta chỉ loanh quanh ở Tây uyển.

Một hôm ta vốn đang ăn món cá hấp ưa thích, nhưng khi gấp một miếng bỏ vào mồm, mùi tanh của cá sộc lên mũi, ta nhịn không nổi chạy ra cửa, ôm bụng nôn khan.

Nôn hết, ta sững người mà nhìn, sau đó phát giác bản thân, tháng này kinh nguyệt không tới. Ta không phải kẻ đần, làm sao không rõ nguyên nhân?

Ta run rẩy ôm bụng, không dám nghĩ vấn vợ, ta một đường chạy đi kiếm thái y, yêu cầu chuẩn mạch.

Ta nhìn thái y vẽ mặt vui mừng liên tục kêu chúc mừng ta, nhưng bên tai ta ù đi, ta chỉ nghe rõ, là ta mang thai rồi.

Ta mang thai con của chàng.

Ta run rẩy ôm bụng, vui sướng ngập tràn, khiến ta ngây ngốc mà cười.

Sau đó ta như trẻ hài, chạy đi kiếm chàng.

Ta muốn nói chàng biết, ta mang thai.

Chàng sẽ được làm phụ thân.

Khi ta kiếm được chàng, là lúc chàng đang ngồi ở ngự thư phòng phê công văn, ta quên sạch lễ nghi nữ tặc, ngây ngốc cười ha hả chạy tới, vui vẻ nói chàng.

“Tướng công, ta mang thai rồi!”

Ta thấy chàng kinh ngạc nhìn ta, ta cong cong hai mắt, hạnh phúc ôm bụng, cười ngân vang.

Ta thấy chàng bất động, nghĩ chàng nghe không rõ, ta tốt bụng nhắc chàng.

“Tướng công, ta mang thai rồi.”

Thế nhưng ta dù chờ đợi, chàng trước sau vẫn bất động.

Sau đó ta nghe thấy âm thanh lạnh như băng của chàng vang lên.

“Của ta?”

Ta điếng người, trừng to hai mắt nhìn chàng, nhìn dung nhan họa thủy trước mắt ngày đêm si mê. Ta không thể tin được, chàng nghi ngờ ta?

Chàng thế nhưng dám nghi ngờ ta!

Tâm ta đau đến bật máu, cả người rét lạnh như bị băng lấp.

Ta có thể cảm nhận được vụn tể bào trên người ta đang gào khóc, bởi ta cảm thấy thật đau lòng, rất đau lòng.

Ta run lấy bầy, nhìn chàng nhú mi nghi hoặc, ta cảm thấy cổ họng có vị tanh ngọt, chực chờ chảy ra ngoài.

“Mộc, chàng đừng dă kích Thái tử phi nữa.”

Âm thanh yêu kiều duyên dáng từ sau tấm bình phong bước ra.

Ta trở mắt nhìn nàng ta ôn nhuận bước tới ngồi vào lòng tướng quân của ta, nhìn thấy vẻ ôn nhu của chàng khi đối với nàng.

Nàng nũng nịu nói.

“Mộc, nếu chàng không thích, để thiếp sinh con cho chàng nhé?”

Chàng ôn nhu mỉm cười, ngón tay ngọc gõ nhẹ mũi nàng ta, ôn nhu nói.

“Được. Theo ý nàng.”

Nứt.

Tiếng nứt vỡ hoàn toàn vang bên tai ta. Sau đó tai ta ù ù, ta không nghe rõ bọn họ nói gì nữa, tầm mắt mờ ảo, cũng không nhìn rõ bọn họ ân ân ái ái.

Tâm, hoàn toàn chết lặng.

Thân người lạnh đến kinh sợ.

Ta cúi đầu nhìn đất, cắn răng một cái, hít sâu một cái, liền xoay người mà đi.

Ta không chịu nổi, ta không thể chịu đựng nổi nữa.

Tim ta, đau thắt lại, đau như bị cắt xé thành bảy miếng.

Tâm ta đau, tay ta đau, mắt ta đau, cổ họng cũng đau.

Ta một đường quay về Tây uyển, bao nhiêu người nhìn, chỉ chỗ, ta không biết.

Về Tây uyển, ta ngơ ngác nhìn chiếc giường rộng trước mắt, cảnh tượng đêm hôm đó hiện lên, đầu ta đau như búa bổ.

Ta chạy trốn, kiếm một phòng khác, sau đó liền ngả người ngồi.
Ta nhìn hai bàn tay đẫm máu của mình, có chút hốt hoảng.
Nhìn da thịt bị móng tay bấm đến ứa máu, ta liền run rẩy.
Sau đó ta thấy thật lạnh thật lạnh, ta ôm bụng cuộn tròn người trong chăn mềm.
Nước mắt ướt đầm, ta càng ôm chặt bụng.
Ta thầm nghĩ, hài tử, nường giờ chỉ cần mình con.
Nường, giờ chỉ còn mỗi con mà thôi.
Hài tử.
Hài tử của nường.

7. Chương 7

Kể từ lúc ta từ ngự thư phòng của chàng, chứng kiến chàng vô tình đâm thương tâm ta, ta liền quay lại cuộc sống lẩn quẩn trong Tây uyển.

Tính đến nay, ngoại trừ Tây uyển cùng ngự thiện phòng, đã ba tháng, ta không đụng mặt chàng hay bắt cứ ai.

Ta dường như đem tất cả yêu thương, mê luyến, đau lòng dành hết cho đứa bé trong bụng. Bởi giờ đây, trong tay ta chỉ còn mỗi đứa nhỏ này thôi.

Đứa nhỏ, là kết tinh của ta và chàng, là bến đỗ níu kéo hy vọng còn lại của ta.

Mỗi sáng thức dậy, việc đầu tiên của ta không còn là loay hoay thỉnh an chàng, mà trở thành ta hỏi han với đứa nhỏ trong bụng.

Ta không pha Tuyết liên nữa, ta dùng thời gian bồi bổ dinh dưỡng, sợ đứa nhỏ bị thiếu hụt yếu ớt.

Ta cũng không còn ngăn người loanh quanh chốn có chàng, ta tích cực đi dạo, bởi nghe nói, đi bộ nhiều lúc sinh nở cũng thoải mái hơn, đứa nhỏ sinh ra cũng được khỏe mạnh.

Ta sờ sờ cái bụng đã tròn, nhô ra một tí của ta, lòng ấm áp như ôm hòn than trong ngày đông.

Ta ngồi nghỉ dưới đình hồ, vừa ngắm cảnh, vừa xoa xoa bụng nhỏ. Ta nhìn đằng xa, mèo đen rón rén tha đi miếng thịt trên nền đất, nhìn không được mà phì cười.

Ta vỗ vỗ bụng, cười cười nói.

“Tiểu tử, người xem con mèo kia ăn vụng đồ ăn, thế nào tí nữa thẳm thẳm cũng sẽ kiếm hấn để đánh.”

Thẳm thẳm trong miệng ta là người phụ nữ trẻ thời. Đầu bếp chính của phủ Thái tử, bà đối với ta cũng không tồi, lần nào ta tới, đều thấy bà lén lén cho không ít đồ ngon vào mâm cơm của ta, ta đứng bên ngoài, nhìn tới mà ấm cả lòng. Nhưng ta vẫn ngu ngơ tỏ vẻ mình không thấy không biết, chỉ biết âm thầm lặng lẽ mà cảm tạ.

Ngồi một hồi, ta cảm thấy mỏi lưng, cho nên liền ngả người ra lan can, chống cằm nhỏ híp mắt hưởng thụ khí trời mát mẻ.

Sau đó đột ngột trên vai ta nặng trĩu, ta hoảng hốt mở mắt, quay đầu nhìn.

Ta càng kinh ngạc, bởi người đứng đằng sau ta vào lúc này, thế nhưng kì lạ lại là Thái tử cao quý của Cao Lỗ, tướng công của ta.

Vì quá kinh ngạc dẫn đến bị dọa sợ nên ta liền đứng bật dậy, lùi cách xa chàng vài bước. Hành động của ta liền làm rơi tấm hắc bào của chàng.

Lúc này ta mới phát giác, là chàng đắp áo cho ta?

Điều này càng khiến ta cảm thấy kì dị, nhíu mi nhìn chàng bất động ở đằng kia.

Nhưng nghĩ tới, chàng là tướng công của ta, cho nên ta liền nhin xuống rung động trong lòng, hạ thấp giọng, ôn nhu hỏi.

“Tướng công kiểm thiếp có chuyện gì sao?”

Ta lén liếc chàng vẫn bất động ở đằng kia, dung nhan họa thủy trước sau như một, đôi con ngươi thâm sâu như đáy hồ, khiến người khác không đoán được chàng nghĩ gì.

Sau đó ta nhìn thấy chàng nhẹ nhàng cầm lên áo bào bị ta vô tình đánh rơi, không nói tiếng nào bước tới khoác lên người ta. Ta có chút theo quán tính kháng nghị, nhưng lực đạo của chàng không phải chuyện đùa, như gọng kiếm khóa chặt nút áo.

Ta tâm loạn như tơ vò, bối rối hạ tầm mắt, tay chân cảm thấy thật dư thừa.

Ta không hiểu, chàng đây là có ý gì?

Sau đó, chàng cài hết nút áo, cũng không thèm nhìn ta một cái, liền khí phách phất tay áo rời đi.

Để ta ngu ngốc đứng một mình dưới đình hồ.

Tay ta run nhẹ, khẽ sờ lên tấm áo bào, vải nhung mềm mịn, quả nhiên hàng cao quý.

Ta lại sờ sờ mặt mình, cảm thấy thật nóng. Rồi lại chạm vào bụng nhỏ của mình, ta thầm hy vọng, phải chăng là chàng cũng để ý đứa nhỏ?

Khi ta mơ màng đảo loạn ánh nhìn, ta chợt nhìn thấy cách đó không xa, là bóng dáng xa lạ của nữ nhân kia.

Nhìn dung nhan như lan thảo thanh tú của nàng, nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của nàng, tâm ta không khỏi run bần bật.

Nhìn nàng, ta lại nhớ chàng từng như thế nào ân ân ái ái với nàng, tâm vừa ấm áp nay nhói đến lạnh buốt.

Ta quay đầu, không nhìn nàng nữa.

Nhưng đột ngột âm thanh của vật rơi xuống nước ầm ĩ vang lên. Ta kinh ngạc quay đầu, liền thấy nàng ta vùng vẫy trong nước hồ.

Ta thất kinh hô lên, vội vã ôm bụng chạy tới.

Ta nhìn nàng chập vật dưới hồ, vừa mới chạy tới thành hồ để nhìn nàng một cái có ổn không sau đó sẽ hô kêu nô tài. Vì bây giờ ta không thể xuống nước cứu người, ta còn đứa nhỏ.

Khi ta vừa tới thành hồ, ta chếp miệng hỏi han nàng có sao không? Ta vốn đưa tay muốn kéo nàng, nhưng đột nhiên ta thấy ánh mắt nàng âm trầm đen tối khiến lòng ta run lên một cái, chính mắt ta rõ ràng nhìn thấy, nàng ta một tay bám thành hồ, một tay nắm chặt cổ chân ta, kéo ta xuống thẳng nước hồ lạnh lẽo.

Ta hét to một tiếng, con ngươi co rút sợ hãi nhìn mặt hồ nước càng gần, ta sợ ôm chặt bụng, điên cuồng trợn trừng mắt.

Ta lọt thẳng xuống nước hồ, hai mắt ta đau xót, lòng đau vô cùng, ta mở miệng kêu hải tử, nhưng sau đó nước tràn vào khoang miệng, ta nghẹn thở.

Ta cảm thấy thân thể nặng như gọng kiếm, chìm thẳng xuống đáy hồ, ta tuyệt vọng hô cứu mạng.

Làm ơn cứu ta.

Làm ơn cứu hải tử của ta.

Ánh nhìn của ta lọt vào màu đen, ta ôm bụng, vùng vẫy như một con mèo bị rơi xuống nước.

Sau đó ta được ai đó kéo lên, khi rời khỏi mặt nước, không khí sộc vào mũi, ta tham lam hít thở, hai mắt nhắm chặt, tay nắm thật chặt người bên cạnh như kẻ chết đuối kiếm được khúc gỗ.

Khi thân người ta chạm vào mặt đất, ta nằm bò lên đó mà nôn khan, nôn hết nước hồ ra ngoài, ta mê mang mở hai mắt.

Ta nhìn thấy chàng một thân ướt sũng, trong lòng chính là nữ tử dung nhan như đoá lan thảo kia, nàng ta điên cuồng nức nở, còn chàng về mặt âm trầm ta không đoán được.

Sau đó ta mới nhớ chuyện gì đã xảy ra, từ bụng ta truyền tới cơn đau như xé gan xé ruột.

Ta sợ hãi, trắng mặt ôm chặt bụng, ta run bần bật kêu to.

“Thái y! Thái y!”

Nhưng bên cạnh vẫn yên tĩnh, không có một ai đi kêu thái y dùm ta, ta cảm thấy bụng ngày một đau và lạnh, ta nhịn không được nữa, khóc thảm thiết, ta sợ hãi, ta khẩn cầu nhìn chàng, ta run lên nức nở.

“Tướng công! Cứu con của ta, van chàng cứu nó ta van cầu chàng!”

Ta ôm bụng đau, quỳ xuống, đập đầu bôm bốp xuống đất.

Trán đổ máu, ta không quan tâm, ta chỉ cần đứa nhỏ bình an, ta chỉ cần nó bình an.

Sau đó ta thấy được, nghe được âm thanh đinh đàng nức nở của nữ nhân kia. Nàng gào thét.

“Chàng dám?! Á đẩy thiếp xuống hồ, chàng còn muốn cứu ả?! Trác Mộc, thiếp không cho phép!”

Ta đỏ mắt nhìn nàng, phần uất chỉ nàng, mà rống.

“Tiện nhân! Người dám vu oan bỗ cung?!”

Càng làm ta phần uất, chính là chàng thế nhưng bế nàng ta, không nhìn lấy ta một khắc, cũng không đem lời ta để vào tai, quay người bỏ đi.

Chàng vô tâm, bỏ mặc con ta.

Ta đỏ mắt, nước mắt tuôn như mưa, đau đớn mà nhìn bóng lưng chàng.

Từ hạ thân chảy ra chất lỏng nóng bỏng, ta thét lên một tiếng, ôm bụng thật đau, ta đau đớn rống như dã thú bị thương tổn.

Ta cảm nhận được sinh mạng nhỏ bé trong bụng ngày càng yếu ớt và rời bỏ ta. Niềm hy vọng duy nhất của ta, nó muốn đi, nó muốn bỏ ta mà đi.

Ta gồng người, như một kẻ điên đứng dậy, ta phải đi kiếm thái y, ta phải cứu con ta, đứa nhỏ tâm can của ta.

Chân ta mềm nhũn, ta ngã mạnh xuống đất, âm thanh vang dội như tiếng lòng bể nát thành vụn mảnh của ta.

Ta ôm chặt bụng, gào thét thê thảm.

Cơn đau đột ngột ập tới, xé tim gan, xé rách thân người. Ta đau đến mê mang, cảnh vật trở nên thật mơ hồ, ta tê liệt nằm như một xác chết.

Sau đó bên tai ta, vang vẳng âm thanh gào thét đau đớn của công chúa, ta khê hé mở đôi mắt nặng trĩu sưng to của mình.

Ta thấy nàng trắng mặt lệ rơi tung hoành, đau đớn kêu ta, nàng cứ kêu Tát Nhĩ Tát Nhĩ, ta như kẻ vớt được niềm hy vọng nhỏ trong cửa tử, ta nắm chặt cổ tay nàng, lực đạo mạnh đến nỗi, ta nghe thấy âm thanh muốn gãy vụn cổ tay nhỏ bé của nàng.

Ta run lấy bầy, van cầu nàng.

“Cứu con ta, van người, giúp ta cứu đứa bé này..”

Sau đó ta liền chìm sâu vào bóng tối.

Ý thức tan rã mơ hồ.

8. Chương 8

Ta mê mang tỉnh dậy, cảm nhận được thân người yếu đến nỗi ngay cả tiếng hít thở cũng nhỏ đến mức tưởng như không có.

Ta vô lực nhìn đỉnh màn che trần thêu phượng chỉ vàng tung cánh bay lượn, cao quý ngàn vàng, khác xa với trần nhà mục nát của Tây uyển.

Bên tai ta như có như không vang lên âm thanh rì rầm trò chuyện, ta khẽ nhú mào, bởi âm thanh này quá thật giống với công chúa.

Nếu quả thật là như vậy, tại sao ta lại ở chỗ công chúa? Mà không phải Tây uyển?

Nhớ tới Tây uyển, tay ta tự sờ vào bụng mình.

Bụng ta, thật bằng phẳng.

Bằng phẳng đến nỗi, ta tưởng tháng ngày ở Tây uyển, ôm bụng đi dạo, ôm bụng nôn khan, ôm bụng ngâm thơ, đều là ảo ảnh.

Cổ họng ta run bần bật, trí nhớ liền như nước thác chảy xiết, kêu âm ỉm trở về.

Ta run giọng kêu lên: “Hài tử.”

Màn che bên cạnh được vén lên, ta nhìn thấy công chúa một thân phục trang lụa là thanh tao, nhưng dung nhan trắng bệch tái nhợt, nàng nhìn ta, bật thốt mà kêu.

“Tất Nhi! Người tỉnh?!”

Ta níu lấy tay áo của nàng, giọng khàn đặc, tròng mắt nói.

“Hài tử của ta đâu? Hài tử của ta, được cứu rồi đúng chứ?”

Sau đó ta nhìn thấy công chúa ánh mắt đỏ ửng, run rẩy cầm lấy tay ta, miệng nhỏ méo xệch, nức nở nói.

“Tất Nhi! Đứa bé, không giữ được!”

Tưởng như có vận đạo thiên lôi đánh xuống tim ta, đánh thành tro tàn.

Ta đau đớn, lòng ngực nóng như lửa thiêu, sau đó cổ họng đau xót, nhẹn không được ta phun ra ngoài ngụm máu, làm vấy bẩn cả giường công chúa, trang phục trắng nhiễm một tầng đỏ chói mắt.

“Tất Nhi! Tất Nhi! Thái y đâu!”

Ta ho khan, khóe miệng liên tục tràn ra chất lỏng ngọt ngào nhưng tanh đến đau cổ họng, đau cả thân người.

Bụng ta co thắt, đau nhức như muốn nổ tung.

Nhưng ta dường như cảm thấy, cơn đau là phù du, là mây trôi, ta nhìn gương mặt trắng bệch rơi lệ của công chúa, cũng không quan tâm Thái y ra sức cầm kim châm vào cổ tay ta, ta nói.

“Công chúa, đem đứa nhỏ tới đây cho bản cung.”

Ta nhìn nàng bất động, ánh mắt tròng to đỏ bừng, Thái y bên người quỳ xuống run rẩy liên tục hô bảo ta đừng hồ đồ, làm vậy là vi phạm thiên đình sạch sẽ.

Ta siết lấy cổ tay công chúa, ôn nhu nói, nhưng âm thanh khi phát ra lại khàn đặc đến kinh sợ.

Hệt như ta đang rống.

“Đem đứa nhỏ lại cho bản cung.”

Thái y dường như còn muốn hô, nhưng là công chúa ngăn cản hẳn, chỉ thấy nàng hung ác, bặm môi mà thét lên.

“Còn không nghe thấy?! Đem đứa nhỏ tới đây ngay!”

Ta nhìn nha hoàn vẻ mặt tái như giấy trắng, run rẩy hai tay đưa bọc khăn tay cho ta.

Ta bình thần đến đáng sợ, mở ra khăn tay.

Ta nhìn cục thịt đã hình thành cơ thể người, nhỏ bằng hai bàn tay ta gộp lại, nhỏ đến mỏng manh, tím tím xanh xanh.

Ta nhẹ nhàng vuốt ve, lạnh ngắt, tựa một khối băng nhỏ.

“Tất Nhĩ, đừng khóc, đừng khóc..”

Ta mơ màng nhìn công chúa nức nở bên cạnh.

“Khóc? Sao bản cung phải khóc?”

Ta nhìn khối khăn tay, tiếp tục vuốt ve.

“Là nó vô tâm dám bỏ bản cung mà đi, bản cung không cần vì một hài tử bất hiếu như nó mà đau lòng.”

Sau đó đột nhiên ta nhận thấy, thân thể nhỏ bé trong tay, kì dị thấm đẫm ướt át, gương mặt nhỏ bé ấy, lại chứa một vài hạt trân châu nước lấp lánh.

Ta nhếch khóe môi, cười ra tiếng.

“Công chúa, người nhìn xem, nó hồi hận bỏ bản cung nên khóc này.”

Kì lạ, công chúa bên cạnh ta, lại khóc thảm hơn đứa nhỏ, khóc đến thảm thương.

Ta không quan tâm, đưa thân thể nhỏ nhắn này khảm vào ngực, khảm thật chặt thật sâu, hận không thể nhét hẳn lại vào bụng.

Cuối cùng, ta rốt cuộc nhịn không được nữa, ngẩng đầu gào khóc.

Bởi, tâm ta đau quá, đau vô cùng.

Ta liên tục kêu hài tử hài tử.

Thế nhưng thân thể trong lòng vẫn lạnh đến đau lòng.

Tâm ta, liền như một mảng tro tàn.

9. Chương 9

“Tất Nhĩ.. người đứng lên đi, nếu cứ ngồi mãi ở đây, thân thể hội khả năng chịu không nổi.”

Công chúa áo váy hồng phấn, thêu chỉ vàng, đuôi áo họa hoa, xinh xắn mỹ miều, một màu sắc tươi tắn như vậy, lại bị dung nhan xám như tro tàn của nàng làm ảm đạm đi.

Ta nhìn nàng hai mắt ửng đỏ sưng hồng, thương tiếc đứng bên cạnh nhìn lại ta. Ta khẽ lắc đầu, bàn tay vồ nhẹ nắm đất nhỏ lên trước mặt, cười cười nói.

“Bản cung không sao, bản cung muốn ở đây thêm tí nữa, rồi sớm nó hội trách bản cung.”

Công chúa bặm môi nhỏ, khóe mắt đỏ hồng, nàng quẹt nước mũi, ngồi xuống bên cạnh ta, hung hăng chùi nước mũi lên tay áo ta, ghen ngào nói.

“Vậy bốn công chúa ngồi cùng người.”

Ta khẽ liếc nàng một cái, sau đó liền kệ nàng, chỉ chuyên tâm nhìn nắm đất nhỏ trước mắt.

Sau đó, ta liền như lạc vào thế giới riêng của mình, ở đó chỉ có mình ta, với bóng đêm vô tận.

Ta ngẩng người trong màn đêm dày đặc, từng chuyện từng chuyện, từng cảnh lúc ta gặp Lâm Trác Mộc, lúc ta phải lòng chàng đến lúc ta gả cho chàng, tất cả như một mớ bông bong, chạy trước mắt ta.

Nhớ ngày ta gặp chàng, chàng một thân đồ trắng, cười Phi Hồng, suối tóc đen tung bay, dung nhan họa thủy, lạnh nhạt theo sau lão nhân gia hoàng thượng đi săn. Một cái nhìn thoáng qua của chàng, liền khiến ta rung động.

Ta vốn nghĩ, rung động chỉ là nhất thời, bản thân lần đầu xúc động trước một nam nhân, nên cảm thấy thật thú vị.

Thế nhưng ông trời trêu ta, tình cảm nhỏ bé này, ngỡ sẽ phai dần, nhưng mỗi lần gặp chàng, rung động càng thêm rung động, nỗi nhớ càng thêm da diết.

Đến lúc ta cảm thấy không thể nhịn nổi cảm xúc dày vò trong lòng ngực nữa, ta liền mặt dày, si mê như điên điên, tìm mọi cách, chỉ để chàng nhìn ta một cái.

Nhớ lần biên cương thổ phỉ hoành thành, chàng thân thái tử một nước, nghĩa vụ đem quân binh đi dẹp loạn. Ta một lòng lo lắng chàng mới nắm chức quyền, làm sao có thể lưu loát dẹp loạn thổ phỉ đông như quân đội?

Ta bỏ ngoài tai lời mẫu thân, một thân cầm kiếm, lưng mang cung, cười Bạch Tử, phóng đến biên cương xa xôi.

Ta một mũi tên xuyên tim thổ phỉ, cứu chàng từ tay tên thủ lĩnh, lại phụ trợ chàng dọa bọn chúng hàng phục.

Ta nhớ rõ ngày ấy, chàng chăm chú nhìn ta một thân chật vật từ biển máu, bình thần đưa khăn tay cho ta. Chàng bảo.

“Bổn thái tử cảm tạ tiểu thư hỗ trợ.”

Giọng điệu lúng túng cùng hai bên tai đỏ rực, nhưng dung nhan vẫn bình thản.

Ta càng thêm si mê.

Ta mặc kệ vết đau trên vai, cảm thấy hạnh phúc vô cùng, bởi ta biết rõ, chàng đã để ý đến sự tồn tại của ta.

Ta còn cầu gì hơn?

Sau đó, ta cùng chàng qua miệng chàng trở thành 'bằng hữu'.

Ta nghĩ ngợi, bằng hữu thì bằng hữu, chỉ cần có cơ hội gần chàng, ta liền mắt nhắm mắt mở chấp thuận.

Ta vì trốn nhà, chạy đi biên cương nguy hiểm, hại phụ thân lo đến hồng đầu, tức giận đến râu đều rung, thậm chí còn chỉ vào mặt ta, giận mắng ta 'nghịch tử'.

Sau đó ta liền bị phạt ở từ đường tận hai tháng, cấm túc ra ngoài.

Ta cảm thấy buồn bực vô cùng, nhưng vì không dám trái lời phụ thân, ta chỉ đành ngoan ngoãn ở lại từ đường.

Hai tháng đó, ta cùng chàng thường xuyên thư từ, tâm ta ngày một cuồng nhiệt, thư chàng gửi, ngày nào ta cũng đem ra vuốt ve, đọc tới đọc lui, sau đó cẩn thận cất đi. Dù những dòng thư, chỉ đơn giản là thăm hỏi khách sáo.

Nhưng như vậy với ta đã quá đủ.

Ít ra, chàng còn nhớ tới ta.

Gần hết thời hạn bị phạt, ta đột ngột nhận được thư chàng, chàng bảo có chuyện gấp muốn nói với ta, hỏi ta có thể đến gặp chàng không?

Ta lúc ấy, tâm chính là như trống, võ uỳnh uỳnh, như con cóc, nhảy lung tung, hồi hộp đến điên người.

Ta vốn là thiếu nữ, tất nhiên sẽ có lúc mơ mộng.

Cho nên ta quản gì lệnh của trưởng bối, khoác lên áo bào điểm lệ thanh tao, nhã nhặn trèo tường trốn ra ngoài.

Ta cười Bạch Tử, đến ngoại thành nơi chàng viết chỗ hẹn.

Ta nhìn thấy chàng một thân lam y đứng đằng xa, bộ dạng họa thủy câu hồn. Dung nhan sớm tối ta nhớ đến day dứt.

“Trác Mộc.”

Ta từ trên Bạch Tử nhìn xuống chàng, mắt cong cong cười nói.

Ta thấy chàng ôn nhuận vẻ mặt, tuy liệt như đá, nhưng khí tức ôn nhu hài hòa, càng khiến tâm ta nhảy tung bừng.

Ta xuống ngựa, theo bước chân chàng đi theo đường mòn băng qua rừng trúc. Đứng đằng sau chàng, ta si mê nhìn bóng lưng thẳng như từng của chàng, khí phách khôn cùng, bên tai ta đột ngột nghe thấy âm thanh ôn nhuận của chàng.

Chàng gọi tên ta.

“Tất Nhĩ.”

Tim, nín thở hồi hộp.

Ta yên lặng đợi chàng nói tiếp. Áo tượng tươi đẹp như màu hồng phấn, càng khiến ta hồi hộp nóng nảy.

Thế nhưng sau đó, ta liền cảm thấu được cảm giác ‘mộng càng nhiều tỉnh càng đau’.

Ta nghe chàng nói rằng.

“Bổn Thái tử mời người tới, là vì người là bằng hữu của bổn Thái tử, cho nên liền muốn giới thiệu người với người trong lòng.”

Tai ta ù ù, chân như đeo chì, nặng đến nỗi ta không còn sức để bước chân theo chân chàng.

Tâm ta nhói như bị ai đó nhéo, ta nhìn bóng lưng chàng thẳng như từng, nghe thấy âm thanh vui vẻ của chàng gọi “Hạ Ngân”.

Cái tên này cùng lúc đi sâu vào lòng ta, khiến ta cảm thấy giữa tiết trời xuân lại lạnh đến mức run rẩy.

Bởi, Hạ Ngân chính là bạn chí cốt của ta, chỉ sau công chúa.

Ta như bị ai đâm một nhát sâu vào tim, trở mắt vô hồn nhìn lưng chàng ôm lấy thân người nhỏ bé của nàng ta, ta thấy rõ, vẻ đắc ý trong mắt nàng.

Ngực, dấy lên ngọn lửa, tay nắm thành quyền, ngón tay bấm sâu vào da thịt, tí tách chất lỏng lấp lánh từ kẽ tay ta truyền ra ngoài, rơi xuống thấm vào đất.

Ta nhếch khóe môi run rẩy, cất tiếng cười đinh đàng.

Sau đó không đợi chàng quay lại, ta ôm trái tim tan nát, xoay người bỏ đi.

Ta cười Bạch Tử phóng đi như điên.

Gió tạt vào mắt ta, đau xót vô cùng.

Ta một đường cưỡi ngựa thẳng tiến hoàng cung, không quản thị vệ ngăn cản, một bước đạp cửa cung, xông vào tấm điện hoàng đế.

Ta nghiêm mặt, nhếch khóe môi khê chế nhạo nói.

“Bệ hạ, ban hôn cho tiểu nữ cùng Thái tử đi.”

Âm thanh ta vang dội khắp tấm điện, ta nhìn lão nhân gia đằng kia hai mắt trợn trừng kinh sợ. Ta cười trào phúng, cười trong nước mắt tuôn.

Ta không cam tâm, vì cái gì ta sẽ để chàng thuộc về người khác?

Ta không cam tâm, rất không cam tâm.

Bởi, ta thật sự yêu chàng.

Sau đó cảnh tượng tháng ngày ở Thái tử phủ, liền ào ào lướt nhanh qua.

Ta thấy rõ, cũng nhớ rất rõ.

Đại hôn, chàng lạnh lùng phát tay hạ lệnh đuổi ta, không cùng ta uống rượu giao bôi.

Gặp mặt phụ lão, chàng chừa cho ta bóng lưng lạnh lùng, mặc ta đơn độc.

Pha Tuyết liên, chàng ghét bỏ đem đổ bồn cây, nếu không phải có phụ thân ta đến gặp, chàng sẽ không bao giờ chạm vào.

Hài ta may, chàng không thương tiếc đem đốt. Dù ta thức trắng mấy đêm, tay bị đâm đến chi chút vết thương lớn nhỏ.

Sinh thần bệ hạ, chàng thà mang theo tình nhân không thân không phận, còn hơn để ta bên mình.

Chàng say, ta nhịn đau trong lòng, uất ức để chàng chà đạp.

Đạp lên thân thể, đạp nát tự tôn của ta.

Ta mang thai, chàng chỉ nhú mi, vô tâm hỏi đó là đứa nhỏ của ai.

Ta mang thai, chàng không một lần đến thăm.

Ta mang thai, chàng dung túng tình nhân làm càn, đẩy ta xuống hồ.

Ta nhìn trong bóng đêm vô tận, trước mắt hiện hữu bóng dáng nhỏ nhắn hồng hồng trắng trắng, dung nhan có bảy phần tương tự giống chàng, nhưng ánh mắt lại phi thường giống ta, to tròn lấp lánh, lệ lăn dài trên gương mặt nhỏ nhắn.

Tâm ta bị hung hăng đâm đến đau.

Mắt ta cay xè đi, ta run rẩy, cơ mặt như bị chuột rút. Ta bất động nhìn đứa nhỏ cách ta tuy chỉ bốn bước chân, nhưng là giờ tay thì có cách mấy cũng không với tới.

“Nương vì sao không cần ta? Nếu ta hội không ngoan chọc nương đau, nương muốn mắng ta đánh ta đều được, nhưng vì sao lại không cần ta?”

Ta nhìn đứa nhỏ khóc nức nở âm ỉ, khóc đến nỗi lòng ta đau đến tan nát.

Ta gào thét, ta đau đớn.

Nương cần con!

Nương rất cần con!

Ta hai mắt đỏ như máu, nhìn thân thể nhỏ nhắn trước mắt rung rung hai mắt đầy nước, bộ dạng khóc đến thảm thương, tan biến như bọt nước.

Vĩnh viễn biến mất.

Vĩnh viễn không ở bên ta nữa.

Ta mở ra hai mắt, vô hồn nhìn không trung.

Gò má, lăn xuống một vệt nước trắng.

Ta ôm ngực, tâm đau đớn nay hoàn toàn chết lặng.

Trái tim vốn hăng hái tràn đầy nhịp đập ấm áp, nay lạnh lẽo vô cùng.

Bên tai ta chợt vang vẳng âm thanh từ tốn của bệ hạ: “Tất nha đầu, nếu sau này hối hận, liền đem chiếu chỉ của trẫm đi chiêu cáo, Lâm hoàng triều này, quyết không để người chịu thiệt thòi.”

Ta khẽ chép miệng.

“Linh Lan.”

Lâm Linh Lan, quốc danh công chúa đương triều.

Ta cảm nhận được thân người run rẩy nhẹ của công chúa, sau đó ta nghe thấy nàng ừ một tiếng.

Ta nhìn bầu trời xanh trên kia, hắc ưng từ đâu tung cánh chao lượn bay đi thật xa.

Ta chép môi, thờ ơ nói.

“Cái thứ kia, đem ngọc ấn của ta đánh vào, sau đó chiêu cáo thiên hạ đi.”

Mẽ Bối: Mẹ kiếp, dù ta viết văn, thế nhưng lại đau lòng vô cùng cho đứa nhỏ này của ta a!

10. Chương 10

Ta đứng trước gương đồng, nhìn hình ảnh của bản thân phản chiếu trước mắt.

Nhìn một hồi lâu, ta khẽ nhếch môi cười trào phúng.

Cười bản thân ta đã trở nên thật khác.

So với đêm đại hỉ hôm nào, người trong gương một thân hỉ tước đỏ rực, kiều diễm, xinh đẹp khuynh đảo.

Nay lại khác xa một trời một vực, ta một thân đồ trắng, tóc đen như thác buông rơi, da trắng nhợt, hai mắt sưng đỏ, môi hồng nứt nẻ, ngay cả ánh nhìn sinh động ta vốn tự hào, nay ảm đạm đến đau lòng.

Ta vuốt ve gương mặt của mình, nhìn vào đôi mắt bình thản lạnh lẽo trong gương, ta nhin không được trào phúng chính mình, cất tiếng cười đinh đàng.

Báo ứng của ta, ta nhận.

Ta rút chủy thủ bên hông, dứt khoát một lần, đập bể gương đồng.

Âm thanh nứt vỡ, ầm ĩ vang lên. Sau đó là tiếng cửa vội mở cùng bước chân chạy tới. Ta cũng không quay lại, hạ mi mắt nhìn mảnh vỡ dưới đất, nhìn chúng tan nát, tựa con người ta trước đây.

“Tất Nhĩ.”

Ta nghiêng đầu nhìn công chúa tái mặt bên cạnh, bình thản buông chủy thủ, ôn nhuận hỏi.

“Làm xong chưa?”

Ta liếc thấy nàng cứng ngắc gật đầu, sau đó nhìn ra phía bên ngoài, ta tự nhiên hiểu ý của nàng. Ta gật đầu, vờ vai nhỏ của nàng, ôn nhu nói.

“Đa tạ.”

Sau đó ta liền phát tay áo, chân sải dài bước đi, lạnh lùng một mảng, thân người nhẹ như bay.

Ta đẩy cửa, bên trong từ khi nào đã có thái giám trong cung đứng đợi. Chỉ thấy hắc nhin ta, sau đó nhanh chóng quỳ lạy, ta liếc hắc nhin một cái, bước chân lướt qua hắc nhin, ta đứng thẳng người, hai tay dang rộng, sau đó động miệng nói.

“Thay đồ cho bản cung.”

Sau đó từng tốp từng tốp nha hoàn bưng khay đen bước vào, trên mỗi khay là một món đồ khác nhau, ta đứng yên, mặc các nàng từng bước từng bước đem đồ ta loại bỏ, sau đó đem đồ khoác lại lên người ta.

Ta lần nữa nhìn bản thân trong gương đồng.

Một thân hắc bào, nhưng lụa cao quý, tay áo thêu chỉ vàng, vạt áo sen nở rộ chỉ chút, hình thêu mảnh xà lấp lánh, tóc đen xỏa tung bay tự do, tất cả, càng khiến ánh mắt của ta, trông thật lạnh lẽo.

Ta phát tay áo, đi ra ngoài.

Bởi, ta giờ đây, không dám nhìn bản thân thêm một chút nào nữa. Người trong gương, đâu còn là ta?

Là ai?

Ta cũng không biết, càng không muốn biết.

Ta một đường đập trên bậc thềm đá cứng lạnh lẽo, tự thân bước hết bảy bảy bậc thang, sau đó ta mới ngẩng đầu nhìn không xa đó, là bệ hạ lão gia nhân đang ngồi, bên phải là thái hậu cao quý, bên trái hoàng hậu kiều sa, tất cả đều tái mặt, đau lòng tiếc thương nhìn ta.

Nhưng ta liền cup mắt, không nhìn, khoe môi cong nhẹ, ta chấp tay nghiêng người. Môi mở.

“Dạ tạ thánh ân.”

Sau đó liền đứng thẳng dậy, quay người đứng như tượng, ta nhìn thái giám cúc cung bên cạnh hoàng thượng bệ hạ cẩn trọng cầm trong tay bản chiếu vàng ròng, hình rồng bay lượn, bản rồng xuất hiện, tất cả bá tánh vốn tập trung trước cổng cung điện rất xa liền im lặng, ngay cả đại thần trong triều cũng cúi đầu.

Ta nghe hân dưng âm thanh sang sảng đọc bản chiếu, nghe thật rõ, và nhớ thật kĩ.

“Thiên hoàng thứ chín của Cao Lỗ, Thái tử vốn mệnh cô tịch, theo lời Thái thượng lão quân, muốn duy trì an nguy của Cao Lỗ, bên Thái tử nhất định phải có người trời hỗ trợ. Đại tiểu thư Tát phủ, thân mang việc lớn, ngậm đắng từ bỏ thanh xuân, vì Cao Lỗ chấp nhận thân phận Thái tử phi để hỗ trợ Thái tử, hỗ trợ Cao Lỗ. Nay Cao Lỗ dân an thái bình, trầm cất Thái tử phi của Tát tiểu thư, phong làm Đệ nhất Cao Lỗ quận chúa, ban thưởng binh mã phía Đông, giúp Cao Lỗ càng thêm thái bình.

Khâm thủ!”

“Quận chúa vạn tuế vạn vạn tuế!”

“Quận chúa vạn tuế vạn vạn tuế!”

Ta dõi mắt nhìn hàng người quỳ lạy dưới bàn chân của ta, ta tự hỏi, đã bao lâu rồi, ta mới thấy cảnh người người quỳ xuống bái kiến?

Đã bao lâu? Ta không biết.

Ta chỉ biết, ta không còn là Tát Nhĩ, đại tiểu thư khuynh diễm kinh đô Cao Lỗ.

Ta giờ đây là Tát Nhĩ, đệ nhất quận chúa tay nắm binh quyền.

Ta đưa tay chạm vào lòng ngực, đặt tại vị trí của trái tim, nhưng dù ta có đè tay thật nặng, cũng không cảm nhận được nhịp đập nữa rồi.

Ta hạ mắt, nhìn xuống quần thần, ánh mắt ta nhận thức bóng dáng cao ráo nổi bật, khí tức cao quý càng khiến hân hệt hạc giữa bầy gà.

Ta cầm lấy cung tên thái giám hai tay dâng lên.

Nhìn thân cung từ gỗ lim ngàn năm, bóng mượt cầu kì, ta siết chặt trong tay, ta giương mắt nhìn bia tên cách xa mười trượng, đằng sau là hàng ngàn bóng dáng người người đông đúc, nhưng bóng dáng cao quý kia, kì dị lại đứng ngay sau tấm bia, vì khoảng cách quá xa, ta không thấy rõ hân, cũng không thấy rõ đích ngắm.

Thái giám bảo ta: “Quận chúa xuống dưới bắn tên liền có thể kết thúc buổi lễ.”

Ta vẫn im lặng siết chặt thân cung trong tay, nhưng sau đó, ta liền giương cao thân cung, lắp tên nhắm đích.

Thái giám bên cạnh chính là bị ta hù dọa kinh hô, ta mặc kệ âm thanh huyền não của vạn người, hai mắt mở to nhìn thẳng, nhìn thật rõ thật rõ, tay phải cầm cung, tay trái cầm tên.

“Trác Mộc, nếu có ngày ta dùng tay trái bắn cung, thì lúc đó chính là lúc ta từ bỏ, từ bỏ con người của ta, từ bỏ tất cả, làm lại từ đầu.”

Âm thanh vang vọng bên tai, đình đang chứa tiếng cười vô ưu vô lo.

Ta nhếch khoe môi, hai mắt đỏ bừng. Dứt khoát bắn cung.

Mũi tên mạnh mẽ xé gió, xé tất cả mọi thứ, xé tâm xé hồn. Cầm xuyên qua bia, như vết sẹo không bao giờ lành của ta.

Ta buông thân cung trong tay.

Kể từ đó, Tất Nhĩ đã không còn.

11. Chương 11

Kể từ lúc ta lên làm Đệ nhất quận chúa Cao Lỗ đến nay đã ba tháng.

Ta đợm bước, chậm rãi khoan thai đi trên con đường trải dài hoa đào, mùa xuân mơn mẩn, khí trời thanh mát, tuy nhiên, tâm vẫn một mực yên lặng, không một chút bồi hồi.

Ta khẽ đưa tay, kì dị một đóa đào liền từ cành cây đáp xuống lòng bàn tay trắng ngần của ta, ta hạ mi mắt, bóp nát đóa đào.

Đóa đào hóa thành bụi phấn hồng hồng, theo khí trời bay đi mất.

“Quận chúa, lão gia hiện đang ở phòng khách đợi ngài.”

Âm thanh nhỏ nhẹ của quần gia từ sau lưng ta vang lên. Ta gật đầu, sải bước chân nhẹ như bông ra bên ngoài, sau đó liền rất nhanh, đã thấy phòng khách hiện lên.

Ta nhìn bóng dáng cao to, khí tức trầm bổng ngồi đằng kia, ông quay lưng lại với ta, bóng lưng hào khí ngút trời, mạnh mẽ đội trời, nhưng giờ đây đã cong dần.

Ta không nói lời nào, nhấc làn váy, chạy ù tới.

Dường như nghe tiếng bước chân của ta, ông quay lại, lộ ra dung nhan tựa ta sáu phần nhưng anh tuấn cương nghị, vẻ trưởng thành lão niên thâm trầm, nhưng con người khi nhìn ta, lại là một mảng ấm áp.

Ta hô hai tiếng phụ thân, chôn người vào lòng ông.

Hai tay như keo dính, ôm chặt lấy ông, tựa muốn hút hết khí ấm trong người trước mặt vậy.

Bên tai ta nghe thấy âm mũi ông cười khúc khích.

“Nha đầu, lớn như vậy còn như đứa nhỏ, để người khác nhìn, hội cho người mất mặt.”

Ta đầu cũng không ló ra, khẽ bĩu môi hừ hừ.

“Ai dám cười, con gái liền đánh chết hắn.”

Cha đánh một cái lên đầu ta, khẽ mắng.

“Kiêu ngạo.”

Ta khẽ nhếch khóe môi, buông ông ra. Sau đó ngồi xuống ghế bên cạnh ông, ta chống cằm, chớp chớp hai mắt to tròn, nhìn ông cười cười nói nói.

“Lão nhân gia ngài khi không tới kiểm con gái chắc không phải vì nhớ con gái chứ?”

Cha ta liếc ta một cái, hừ giọng lẩm bẩm ta nghịch tử, ông mới không thèm nhớ ta mà cong móng chạy tới đây.

Còn mắng ta bất hiếu, bỏ cả ngày để đến đây thế nhưng còn không được ta dâng một tách trà, hại ông tức đến dậm chân dậm ngực.

Ta phì cười, sau đó nhu thuận làm con gái ngoan, đổ trà ra chén nhỏ, dâng trà đưa ông.

Ta xem như không nhìn thấy vẻ mặt phẫn uất, ánh nhìn tia lửa của ông điên cuồng bắn tới.

Ta cong cong hai mắt cười ngây ngô.

Sau đó cha liền nhịn xuống, nhưng vẫn lấy tách trà thường ta đưa, một ngụm nuốt xuống.

Sau đó ta ngồi yên, yên lặng nhìn ông, đợi ông đem chuyện nói ra.

Bởi phải có việc ông mới tự thân tới chốn xa xôi đây của ta, còn bình thường hầu hết đều là viết thư, hạ lệnh uy hiếp ta về phủ, hầu ông đối ẩm uống trà, sống cuộc sống tiên nhân.

“Lần này biên cương có chút rối loạn, bệ hạ phải cha đi, đến để báo cho con nghe một chút, nếu rảnh, thì về thăm nương con, phụ cha ném thử tay nghề bếp núc của nương con đi.”

Ta rùng mình, nhớ tới thuở nhỏ không ít lần bị ép ăn những món hình thù kì dị không ra hình của mẫu thân, ruột ta khê rung, ta liếc nhìn lão nhân gia vẻ mặt hưng phấn thấy kẻ gặp nạn, cái gì mà Tướng quân Cao Lỗ uy vũ vân vân mây mây chứ, hết một lão già một bụng đầy dao mà thôi.

Trò chuyện một hồi, cha ta liền muốn đi về, để kịp lộ trình, còn giả bộ khách khí bảo ta không cần tiễn. Ta cũng thực ngoan ngoãn đứng yên nhìn bóng lưng ông hưng phấn đi về.

Ta thầm nghĩ, nếu cha biết ta lén hạ lệnh không cho phép lấy kiệu đưa cha ta xuống, ông có chửi ta đến rung trời lở đất không?

Bởi tới phủ Quận chúa, phải leo tận tám chín bậc thang vừa cao vừa dày, đó cũng là một trong những nguyên nhân lão nhân gia ít khi tới đây, toàn hạ lệnh kêu ta về.

Ta vẫn còn suy nghĩ lung tung, chợt bên tai vang lên âm thanh khăn khăn của quần gia.

“ Quận chúa, bên ngoài.. Thái tử điện hạ vẫn đứng chờ.”

Ta trầm mặc, vẻ mặt ung dung, từ tốn ngồi lại xuống ghế dựa, ta chép miệng.

“Đuổi hán về, không để hán có cơ hội gặp lão gia.”

Nếu để lão nhân gia thấy Thái tử, nhất định sẽ bảo hạ nhân lấy chổi, tự mình quét Thái tử khỏi chỗ này.

Ta mừng tượng cảnh cha rung râu cầm chổi, quá mất hình tượng.

Ta cầm trên tay lay nhẹ tách trà nhỏ, làm từ ngọc trắng, cao quý vô cùng. Ta nhếch môi, lạnh lùng quyết liệt hạ lệnh.

“Nếu nhất quyết không đi, liền thả chó đuổi người.”

Ta nhìn bóng lưng quần gia chạy đi, xung quanh liền khôi phục yên tĩnh. Ta nằm bò ra bàn đá, tâm tĩnh đến kinh sợ.

Ba tháng, hán đều tới.

Ngày nào cũng tới, không vắng dù một lần.

Ta không hiểu, hán làm vậy là ý gì?

Là ta không hiểu hay ta không muốn hiểu?

Ta nhếch môi, tách trà từ khi nào đã hóa thành bụi phấn, trượt khỏi lòng bàn tay ta.

“Tất Nhĩ.”

Ta nhắc lên mí mắt, nhìn bóng dáng màu hồng cách đó không xa.

Một thân váy hồng nhung gấm, vạt đoá mai nở rộ, tóc đen vấn cao theo kiểu dáng thịnh hành dạo này của các bậc tiểu thư, dung nhan như ngọc, nổi bật đôi con ngươi to tròn đáng yêu.

Ta chống cằm nhìn nàng, thờ ơ mở giọng.

“Tham kiến công chúa điện hạ.”

Ta quên mất kiếm ta ba tháng nay, còn có vị công chúa đương triều cao quý này.

Nàng dịu dàng cười một cái, cũng không trách tội ta bất kính, dám ngồi khi thấy nàng.

Ta nghe nàng ôn nhu gọi ta: “ Tất Nhĩ.”

Nàng bảo nàng tới thăm ta.

Ta khẽ ừ một tiếng, cũng không nhìn nàng dù chỉ một cái, chỉ chống cằm, chơi đùa tách trà trong tay.

Công chúa không ngồi, nàng đứng bên cạnh ta, tay nắm lấy vạt áo của ta, huyền thuyên nói rất nhiều. Nào là kinh đô gần đây náo nhiệt bởi thanh lâu đệ nhất mỹ nữ tuyên bố lấy chồng, nào là bệ hạ lão nhân luôn miệng than chán đến mọc nấm, tâm tình xấu nên đám quan thần sầu não vì bị bệ hạ chèn ép đến thổ huyết. Vân vân và mây mây.

Khi ta dường như sắp mơ màng, bên tai đột ngột im ắng, ta hé mở mắt, yên lặng đợi.

Sau đó công chúa đột nhiên đổi chủ đề, nàng hỏi.

“Tất Nhi, sao tránh ta?”

Ta nghe thấy âm thanh phần uất của nàng, cũng không đưa mắt qua nhìn, một mực yên lặng.

“Tất Nhi, ta đã làm gì sai sao?”

“Tất Nhi, người nói đi. Sao lại tránh né ta?”

“Tất Nhi, sao không nhìn ta?”

“Tất Nhi.”

“Tất Nhi.”

Công chúa đứng bên cạnh ta, lăm bầm rồi lại lăm bầm, ta nghe âm thanh của nàng, nghe nàng một lần lại một lần hỏi vì sao, một lần thêm một lần kêu tên ta. Cơ chán ghét từ đáy lòng vốn đã được giấu kín, nay như dã thú, phá chuồng chạy ra ngoài.

Ta khẽ liếc nhìn nàng, nhìn dung nhan phần uất đỏ bừng như sen của nàng, ta nhếch khóe miệng, trào phúng châm chọc.

“Công chúa, nàng biết rõ đáp án mà? Tại sao còn đi hỏi bản cung?”

Giọng điệu của ta, từ khi nào lại lạnh buốt như băng thế này?

Ta nhìn nàng thân người run rẩy, bàn tay vốn cầm tay áo ta nay siết chặt lấy.

Ta châm chọc cười ra tiếng.

Có một số người làm một số chuyện, nghĩ có thể giấu được ta.

Nhưng phải làm sao đây, ta lại tinh thông, biết hết tất cả, chỉ là ta có muốn nhớ hay quên, muốn giấu đi hay đào ra thôi.

Sau đó công chúa dường như mất đi lí trí, chỉ thấy nàng hai mắt đỏ như máu, gầm gừ với ta.

“Là bốn công chúa làm thì sao?!”

“Bốn công chúa đem ả ta tới bên đại ca thì sao?!”

“Thì sao?! Thì sao?!”

Ta dựa hẳn người ra ghế, tay gác lên mặt, che đi ánh nhìn của ta. Bởi ta không đành lòng, nhìn người đã hóa điên bên cạnh.

Nàng không phải là công chúa mà ta biết.

Ta lạnh lùng thốt.

“Công chúa về đi.”

Sau đó, trên mặt ta liền chạm đến bàn tay nhỏ của công chúa. Chỉ thấy nàng nhẹ nhàng vuốt bên gò má của ta. Ta yên lặng, mặc nàng.

Ta nghe thấy nàng thì thào.

“Bổn công chúa không cam lòng, vì sao lại là đại ca? Không cam lòng, bổn công chúa không cam lòng..”

“Tất Nhĩ, quên đại ca đi, được không?”

“Tất Nhĩ, quên hẳn quên hẳn đi.”

Ta nhin xuống cổ họng đau xót, mở miệng, ta gần từng tiếng.

“Công chúa về đi!”

Sau đó bàn tay trên mặt ta liền cứng ngắc, người bên cạnh im lặng, tựa xung quanh chỉ có mình ta. Ta nghe thấy tiếng vải ma sát, ta nghe thấy âm thanh bước chân nhẹ nhàng rời đi.

Ta mở đôi mắt che lấp sau cánh tay của ta, nghiêng đầu nhìn bóng lưng màu hồng đằng kia.

Từ khi nào, mọi thứ đều thay đổi?

Người con gái với nụ cười rạng rỡ như hoa, trong sáng như bầu trời xanh luôn gọi ta Tất Nhĩ Tất Nhĩ, nay đâu mất rồi?

Ta bị thương muốn khóc, nhưng là khóe mắt như cạn nước mắt, khô khóc đau nhức.

12. Chương 12

Tết Nguyên Tiêu, rất nhanh đã tới.

Ta ngồi yên nhìn tấm thiệp mời vàng rực thêu rồng, chữ viết cứng cáp khí phách như rồng bay phượng múa trên đó.

Ta lướt nhanh qua, bắt được nội dung ngắn gọn thế này:

Đồng đi xuân đến, bệ hạ lão nhân trầm rãnh rồi, tổ chức yến tiệc ăn Tết, hạ chỉ kêu người đi, không đi liền chờ chiếu chỉ đánh người của trầm đi.

” Quận chúa muốn tiểu nhân hồi đáp như thế nào?”

Ta thở dài một cái, quảng thiệp vàng cho quần gia, chán nản nói một câu.

”Bảo hoàng thượng là bổn cung nhất định tới bồi lão nhân gia ngài chơi đùa.”

Ta thuận tay cầm lên công văn bên phía Tất phủ, cha ta đi biên cương, công việc của ông tạm thời quảng hết lên người ta, vậy bỏ được đồng phiền phức này, hỏi sao lão nhân gia ngài không hào hứng, vội vã kéo binh chạy đi biên cương, dù địch nhân còn cách thành trì tận hai quốc gia lãnh thổ.

Ta day day thái dương, cầm bút lên chuẩn bị phê công văn.

” Quận chúa..”

”Chuyện gì?”

Ta đầu cũng không thèm nhắc lên, lưu loát vung bút, bận rộn liền đối đáp cho có lệ.

”Thái tử..”

Nghe thấy hai từ đó, người ta khẽ bất động, sau đó khôi phục lại bình thường, tiếp tục vẽ văn xuống giấy, không nhanh không chậm bảo.

”Đuổi đi.”

Sau đó bên cạnh ta liền im ắng, nhưng bóng người bên cạnh vẫn bất động, khiến ánh sáng trên bàn của ta đều bị che lấp hết. Ta khẽ nhú mày, liếc mắt qua lằm bằm.

”Phúc tử, còn không nghe thấy bổn cung..”

Hai từ còn lại bị nghẹn tại cổ họng, không tài nào thoát ra.

Ta con người mở lớn, đồng tử co lại, bàn tay cầm cán bút run lên.

Gương mặt tưởng như đã mơ hồ nay thật rõ ràng hiện ra trước mắt.

Dung nhan họa thủy ngày nào, vẫn một thân lam y thanh tao nhưng giờ đây lấm tấm bùn đất, bên tai nghe tiếng rì rào, ta mới nhận ra hóa ra bên ngoài đang có cơn mưa nhỏ.

Ta nhìn Thái tử cao quý bất động đứng đó, vì chàng đứng ngược với ánh sáng, nên ta không nhìn rõ được vẻ mặt của chàng.

Ta giấu đi bàn tay run rẩy của mình, tâm tĩnh như nước, khẽ đứng dậy, cúi người, lạnh nhạt hô.

”Bái kiến Thái tử.”

Sau đó ta khẽ liếc Phúc tử, quản gia của ta, đang trốn sau cánh cửa, oan ức nhìn ta.

Ta thăm nghĩ, tháng này nhất định khấu trừ lương của hắn.

”Tát Nhi..”

Âm thanh như tiếng chuông, dễ nghe như hoàng anh, âm áp dịu nhẹ.

Thân người ta trở nên cứng ngắc, bàn tay trong tay áo càng điên cuồng run rẩy, ta nghiêng răng, siết chặt nắm đấm, móng tay đâm vào da thịt, ta ngẩng đầu, lạnh nhạt nhếch môi.

”Thái tử xin gọi bốn cung là Quận chúa.”

Ta không nhìn chàng, ánh mắt như xuyên qua thân người chàng nhìn ra bên ngoài.

Ta không đợi chàng nói, cũng không nhìn lấy chàng một chốc nào, quay lại ghế ngồi, cúi đầu cầm bút.

”Nếu Thái tử không còn việc gì thì mời ngài rời đi.”

Sau đó liền tiếp tục công việc.

Chợt trước mặt ta liền thêm một bóng người, ta bất động, tầm mắt vẫn hạ xuống, chỉ nhìn thấy tay áo cao quý thêu chỉ vàng màu lam.

Khóe miệng ta co rút, chàng từ khi nào mặt dày đuổi cũng không đi như vậy?

Ta nhú mi, tầm mắt vẫn dính lên công văn trước mắt, tay điều luyện vẽ văn trên giấy trắng, nhưng chỉ có ta biết, trong đầu ta hoàn toàn trống rỗng.

Ta thực ghét cảm giác này, ghét đến cay đắng cổ họng.

”Tát Nhi.”

Ta không ngẩng đầu, tiếp tục phê công văn.

”Tát Nhi, ta muốn uống Tuyết liên.”

Tay ta run lên, nét mực vốn đồng đều này méo đi một đường.

”Tát Nhi, hài ta đứt rồi.”

Bút lông sói trong tay ta gãy thành hai, âm thanh giòn tan vang lên tựa tiếng lòng của ta.

Ta lạnh lẽo phun ra một câu.

”Thái tử, mời về.”

”Tát Nhi.”

”Phúc tử đuổi khách!”

Ta nghiêng răng găm lên, cán bút gãy làm đôi lộ ra dằm tre, đâm sâu vào bàn tay ta, ta phẫn nộ, kí ức muốn quên đi nay từng cái ủa về, tâm lạnh như hàn băng.

Chàng một mực nhìn ta.

Chàng thế nhưng nhìn ta bằng đôi mắt đau đáu đượm buồn.

Chàng dám bi thương?

Chu sa đỏ thắm giữa mi tâm chàng ánh lên, khiến hai mắt ta chói lòa nhức từng cơn.

Ta thấy đôi tay chàng to lớn, lại kì dị run rẩy, vươn tới muốn chạm vào bàn tay huyết nhục mơ hồ của ta.

Ta như nhìn thấy rắn rết, phát tay áo, tuyệt không cho chàng chạm vào.

”Phúc tử!”

Ta hô lên.

Phúc tử chạy vào, e ngại nhìn ta, sau đó chỉ thấy hấn cúi người, tư thế muốn đem người trước mắt đem ra ngoài.

”Tát Nhĩ.”

Đầu ta nổ tung, ta mở to hai mắt đỏ như máu, nhìn thẳng vào dung nhan đã từng khiến ta mơ mộng, dù có đưa tay ra cũng không với tới, nay lại gần đến mức, muốn chạm là có thể.

Nhưng, ta đã không còn khát khao đó từ lâu rồi.

Ta không dám, không nghĩ lại ảo tưởng lần nữa.

Ta nghiêng răng, phần nộ run rẩy, chán ghét thốt.

”Đừng kêu tên bản cung!”

Ta nhìn thấy ánh mắt chàng âm trầm, bên trong là bão táp cuồng phong, bi thương vô hạn nhìn ta.

Từ ánh mắt đen láy bi thương ấy, ta thấy được hình ảnh của ta phản chiếu rõ ràng, chặt vật như thế nào, xấu hổ như thế nào.

Ta run rẩy, đứng phát dậy, phát tay áo bỏ đi.

”Đuổi người!”

Ta đi như bay, như chạy trốn.

Cổ họng đau xót, thái dương nhức điên cuồng, bàn tay bầy nhầy máu thịt, tâm bi thương cực độ, hai mắt đỏ bừng, nhưng nước mắt, không một giọt rơi ra ngoài.

Ta thâm chế giấu bản thân, làm sao mà rơi được nữa?

Nước mắt, đã khóc cạn rồi.

13. Chương 13

Tết Nguyên Tiêu đến, kinh đô liền một mảng náo nhiệt ăn mừng.

Ta ngồi trên kiệu, khe liếc nhìn cảnh tượng bên ngoài qua khe hở nhỏ của màn che.

Gió trời se mát thổi nhẹ vờn trên mặt ta, cảnh tượng người người náo nhiệt, con nít cười đùa chạy nhảy khanh khách, những đóa pháo nổ bùm bụp khắp nơi.

Lúc này ta mới có cảm giác, năm mới lại tới rồi.

Ta cụp mắt, ngả đầu dưỡng thuận, sau đó kiệu của ta, một đường tiến thẳng tới cửa hoàng cung.

Ta yên lặng nhìn kiệu bản thân được phép vào thẳng hoàng cung, những người khác phải xuống kiệu cước bộ, thậm chí còn có hàng dài nô tài cúi người khi kiệu ta đi ngang.

Lúc này ta mới phát giác thân phận quận chúa của ta.

Quả nhiên là thân phận cao quý.

” Quận chúa, tới rồi.”

Phúc tử ghé sát vào cửa kiệu, nhỏ giọng kêu ta. Ta khẽ ừ, sau đó màn kiệu được vén lên, ta dựa vào Phúc tử, yêu kiều xuống kiệu.

” Quận chúa thiên tuế thiên thiên tuế!”

Ta khẽ liếc nhìn hai hàng thái giám nha hoàn quỳ lạy, bản tính kiêu ngạo ngông cuồng trước đây hung hăng cất đi vì ai, nay như dã thú, gầm gừ đi ra.

Bước chân ta nhẹ như bay, thân người như cưỡi hạc, ta ung dung bước vào thiên điện.

Cảnh tượng bên trong, bên ngoài sao có thể so sánh, xa hoa hơn cả xa hoa, cao quý hơn cả cao quý.

Khóe mắt ta chạm tới bóng dáng quen thuộc ngồi trên cao nhưng rất nhanh ta liền kiên nghị, không thèm nhìn dù chỉ một cái.

Sau đó ta liền hành lễ với lão nhân gia bệ hạ cùng thái hậu, còn rất biết điều, dâng lên quà mừng năm mới cho hai lão, hành động vô mông ngựa nước chảy mây trôi, hại bọn họ hưng phấn đến nổi, ban thưởng cho ta rất nhiều.

Ta ngồi một chỗ, tự mình rót rượu tự uống, ai kính ta hay bắt chuyện, ta cũng chỉ nhẹ nhàng cong mắt, cười nói qua loa cho xong chuyện.

Sau đó ta liền cố gắng thu hẹp sự hiện diện của mình xuống cấp độ tàng hình, như gió thoảng mây trôi, ngồi yên thưởng rượu ngắm mỹ nhân.

Nhấp một ngụm rượu, hương nồng nàn, quả nhiên là đồ thượng hạng.

” Quận chúa có sao chỉ một mình thưởng rượu như thế này?”

Nghe có người nhắc đến ta, ta khẽ mở mí mắt, nhìn thân người từ khi nào đã tới trước bàn của ta.

Mây kiếm môi bạc, ánh mắt nhu hòa ẩn chứa sự thông minh, dung nhan thanh khiết tựa tuyết liên giữa bầu trời thảng thốt. Mái tóc như thác, tùy ý mà buông, lại không cầu thả nhưng mang một chút hơi thở phong lưu.

Nhưng khiến ta chú ý, chính là trang phục người Hồ của hần, cao quý mạnh mẽ, hoàn toàn hợp với không khí vui vẻ ngày Tết.

Hần nhìn ta, hai mắt cong như trăng khuyết, sau đó âm thanh đinh đàng từ cổ họng liền vang lên.

”Tại hạ Hoắc Kiến Kha, bạo gan kính quận chúa một chén, quận chúa sẽ không từ chối chứ?”

Ta liếc hần một cái, bưng lên ly rượu trắng, một miệng uống cạn.

Ta ngóc chén xuống, ôn nhuận mặt mày khẽ cười.

”Thái tử, tới người.”

Ta tỏ vẻ không đem ánh nhìn hứng thú của hần để vào mắt.

Ta đương nhiên biết hần là ai, từ trước đến nay nổi danh ưa mặc đồ Hồ đồ rực như huyết, bên tai trái đeo chỉ vàng, chỉ có đệ nhất Thái tử Hồ quốc mà thôi.

”Hóa ra Kha huynh ở đây, hại bản thái tử kiếm một hồi.”

Bên tai ta vang vẳng âm thanh ôn nhuận quen thuộc đến chói tai.

Nhưng ta dường như có chút vì rượu mà mơ hồ, vì sao lại cảm nhận được khí lạnh âm trầm từ giọng nói vốn ôn nhuận đấy.

Ta biết là ai tới, mí mắt cũng không giương lên, chỉ chăm chú nhìn ly rượu trống rỗng trước mắt.

”Thái tử thứ lỗi, cô phục mệnh quận chúa, cùng nàng đối rượu nên không tới chỗ ngài được.”

Ta run khóe miệng, chỉ mới là thái tử mà lại dám xưng cô* quả nhiên cuồng vọng.

Còn có, ai ép hần cùng ta đối rượu?

Ta lạnh lùng liếc gương mặt xa lạ cười tươi như trăng khuyết trước mắt.

Sau đó nhện không được co rút khoe miệng.

Quá vô sỉ.

”Quận chúa thân thể không được phép uống nhiều rượu, nếu Kha huynh muốn, bổn thái tử có thể bồi.”

Sau đó ly rượu vốn được Hồ thái tử rót cho ta liền bị bàn tay như tạc từ ngọc trắng, nhanh như gió bị bưng đi.

Sau khi trở về, ngay cả một giọt cũng không còn.

Ta cảm lạnh, không nói một lời, cũng không ngẩng đầu lên.

Đột ngột trên trán của ta, kì dị xuất hiện một bàn tay, hơi lạnh từ bàn tay ấy, khiến cho ta ngây ngốc.

Ta ngơ ngàng nhìn Hồ thái tử một tay đặt tại trán ta, một tay ở trán hắn. Dung nhan khó hiểu lắm lắm.

”Nha? Quận chúa bị bệnh sao?”

Sau đó là đôi người đen lầy như sao nhìn thẳng vào mắt ta.

Ta hoàn toàn bị hắn vô sỉ dọa cho bất ngờ.

Sau đó, càng bất ngờ hơn, người vốn bị ta cố tình làm lơ, lại không như ngày thường ôn nhuận bình tĩnh, mà dung nhan khùng bố, con người thị huyết lạnh lùng, một tay nắm lấy tay Hồ thái tử, gạt phăng khỏi trán ta.

Lực đạo, mạnh tới nỗi, tóc hai bên của ta liền lung lay.

”Thái tử ở đây tại mắt vạch rùng, nam nữ thụ thụ bất tương thân, ngài vẫn nên cẩn trọng.”

Ta nhìn dung nhan họa thủy ấy ôn nhu hài hòa cười cười nói nói. Nào có giống với cảnh tượng ban nãy.

Có lẽ, là do ta nhìn nhầm rồi.

Chàng làm sao, sẽ vì ta mà tức giận?

Ta thầm cười chế giễu bản thân vài cái, vào lúc này vẫn còn ảo tưởng sao?

Ta nhẹ nhàng đứng lên, ung dung chỉnh lại trang phục, phải đi bụi ở tà áo, sau đó lơ đãng nhìn lung tung nói.

”Bản cung không lại phiền hai người nói chuyện.”

Sau đó liền bưng lên vẻ mặt ôn nhuận cười, phất tay áo rời đi.

Một kẻ vô sỉ, một người lòng lang.

Ta ngay cả tâm trạng thưởng rượu ngắm mỹ nhân cũng mất.

Sau đó ta một mình đi lòng vòng khắp nơi trong hoàng cung, ta quen thuộc dạo chơi khắp chốn, ta có thể cực, bản thân thuộc lòng đường đi lối mòn trong hoàng cung còn hơn mấy lần lão già ngồi trên long y ở kia.

Đi mỗi chân, ta liền chọn đại một gốc cây cổ thụ, vén tà áo, không hề có dáng vẻ cao quý của tiểu thư khuê các hay con cháu quyền quý ngồi hẳn lên bề mặt cỏ xanh.

Ta ngẩng cao đầu, nhìn ánh trắng sáng vành vạch trên bầu trời xa, bên tai lại nghe vang vọng âm thanh bắn pháo, âm thanh huyền ảo đón chào năm mới, âm thanh tre đùa của đám con nít, vân vân và mây mây.

Một hồi gõ mõ, theo ta biết, đây là lúc mọi người cùng nhau hồi tưởng lại những gì đã qua trong quá khứ.

Nông dân thì đếm xem năm nay bội thu bao nhiêu, ngư dân nhớ xem bản thân có làm lần gửi nhâm thủy sản cho ai không, con xa nhớ phụ mẫu, ngay cả con chó con cũng nhớ miếng thịt nó ăn hôm qua.

Còn ta, ta không dám.

Không có gan quay đầu nhìn lại quá khứ.

Thêm một hồi gõ mõ.

Ta lôi từ trong tay áo, một bình rượu hoa đào lên giấu ban nãy.

Một chén đổ ra, ta bảo.

"Phụ mẫu năm mới vui vẻ."

Ngẩng đầu dưới ánh trăng uống cạn.

Lại thêm một chén, ta bảo.

"Bệ hạ năm mới vui vẻ."

Thêm một chén.

"Thái hậu năm mới vui vẻ."

"Thẩm thẩm năm mới vui vẻ."

"Phúc tử năm mới vui vẻ."

Một chén rồi lại một chén, ta đếm không hết.

Đến khi giọt rượu cuối cùng đổ ra chén, ta nhìn ly rượu cuối cùng. Bàn tay ta cầm lên, run rẩy khiến nước rượu sóng sánh, đổ một ít ra ngoài làm ướt tay áo ta.

Ta nhếch môi, run giọng khàn khàn.

"Hài tử, năm mới vui vẻ."

Sau đó ngẩng đầu uống cạn, uống cạn giọt cuối cùng.

Rượu bỗng nhiên cay xè, khiến mắt ta mũi ta đều cay, ta cảm nhận được, khóe mắt tưởng đã khô, nay lại rơi một giọt lệ.

Chỉ một giọt, tưởng niệm thay cho tấm lòng đau đớn của ta.

Đột ngột thân người ta bị lực kéo mạnh mẽ, lọt sâu vào lòng ngực cứng cáp nhưng nóng bỏng vô cùng. Chuyện đến đột ngột quá, ta liền trượt tay đánh rơi ly rượu, rơi xuống đất vỡ.

Ta ngây ngốc nhìn vòng tay đang siết lấy ta, tay áo trắng sạch sẽ, thêu chỉ vàng hình rồng.

Đầu nổ mạnh, tâm run lên, ta như kẻ say, giấy dựa thật mạnh.

"Buông!"

Ta gào gừ, luống cuống như vậy, sợ hãi như vậy.

"Không buông."

Bên tai ta vang vang âm thanh ôn nhu quen thuộc nhưng khê khê run rẩy.

Ta như hóa đá, sau đó kí ức sộc tới như thủy triều, ta điên người, giấy dựa mắng nhieéc.

"Buông bản cung! Khốn khiếp! Buông ra!"

Bên cổ ta nóng rực hơi thở, chàng thế nhưng vùi đầu vào cần cổ ta, ta nghe chàng lẩm bẩm kêu tên ta.

Tát Nhĩ Tát Nhĩ.

Ta đổ hai mắt, sức cùng lực kiệt, mạnh mẽ dùng nội lực, thoát khỏi vòng tay của chàng.

Vì dám dùng nội lực để thoát, nội lực của ta chạm tới thân chàng, tựa như con kiến nhỏ với tảng đá, chàng chỉ trượt tay, ta thoát được nhưng liền thổ huyết.

"Tát Nhĩ! Nàng điên rồi!"

Ta nhìn chàng gương mặt trắng như quỷ, con ngươi đau đáu bi thương, run rẩy nhìn ta người đầy máu. Đổ thắm vấy lên hắc bào của ta.

Ta cup mắt, thở hổn hển, nhìn xuống cơn đau quặn trong ngực, sau đó liền quay người phất tay áo bỏ đi.

”Tát Nhi!”

Ta không nghe, bước chân nhanh như gió, chỉ muốn rời khỏi chốn này.

”Tát Nhi! Nàng đứng lại cho bổn thái tử!”

”Tát Nhi!”

”Tát Nhi! Bổn thái tử phải làm sao đây?!”

”Tát Nhi! Quay lại cho bổn thái tử!”

Ta quyết liệt bỏ lại những lời kêu rống của chàng, tâm vốn đã lạnh nay nhức lên từng cơn.

Ta sợ hãi, ta muốn trốn. Trốn thật xa.

Sau đó chân ta liền như bị gọng kiềm, cứng ngắc chôn ở đó, không tài nào bước nổi.

Bởi ta nghe thấy chàng thì thào, chàng nói.

”Tát Nhi tha thứ cho bản thái tử, Tát Nhi Tát Nhi.”

Thân người ta lạnh đến sờn gai ốc, hai tay vốn chôn sâu trong tay áo nay lạnh như băng, gương mặt nhỏ nhắn khóc nức nở từ trong sương mù hiện rõ trong đầu ta, kí ức đau đến triệt để.

Chàng dám, dám cầu ta tha thứ?

Ai cho phép?

Ai cho phép chàng?

Ta nhìn không được, trào phúng cười rộ lên.

Hai mắt ta mờ lung mờ ảo, ta vẽ mặt tươi cười nghiêng đầu nhìn chàng.

Ta gần từng chữ.

”Tha thứ? Được! Lấy đầu của tiện tì kia tới chỗ bản cung! Bản cung hội tha thứ?”

Âm thanh ta kì lạ đĩnh đang ngọt ngào như tiếng chuông chúc tết ngoài kia.

Ta nhìn dung nhan họa thủy của chàng, nhìn chàng yên lặng nhìn ta, ta cười càng thêm rục rĩ.

Sau đó không đợi gì nữa, ta phất tay áo rời đi.

Phúc tử ở bên ngoài cung đợi ta, khi nhìn thấy ta đi ra, hẳn chính là bị ta dọa cho mặt trắng, ta nhìn hắn run rẩy muốn khóc nhìn trang phục nhuộm máu của ta, ta khẽ cười, sau đó tay đặt lên tay hắn leo lên kiệu.

Tay Phúc tử khẽ run lên, ta khẽ liếc nhìn hắn, bộ dạng tựa bị tạt nước đá vào mùa đông.

Khi vào trong kiệu, ta đặt tay lên mặt, tay ta, lạnh như hàn băng.

Trong kiệu vốn nóng ẩm, mười lò sưởi, nhưng thân người ta, trước sau lạnh như tảng băng, ta nhếch khóe môi, quay đầu nhìn ra bên ngoài.

Dù gì, ta cũng quen với cái lạnh buốt tâm buốt thịt này rồi.

Như vậy, còn chưa là gì.

*cô: danh xưng của hoàng đế, giống trẫm.

14. Chương 14

Từ sau khi yến tiệc Tết nguyên tiêu trôi qua hai ngày, ta từ miệng Phúc tử, nghe được chuyện hai lão nhân gia tuổi đã sớm chiều cao cao tại tại ở hoàng cung đã rất nổi giận khi ta dám bỏ về trước, ngay cả thông báo cũng không thêm sai người nói một câu, cho nên tâm khí bất ổn, thậm chí còn kêu người, đem trả lại quà Tết ta tặng, biểu đạt ý tưởng chúng ta từ nay không quan hệ, đường người người đi, mây ta ta đập.

Phúc tử nhà ta quả thật là cậu học trò lạnh lẽo, hần thể nhưng nhận lại quà tặng, còn liên tục nói cảm tạ bệ hạ lòng chí hướng cao, rộng lượng, người có tiêu chí cần kiệm vân vân và mây mây.

Hại ta cảm thấy hài lòng vô cùng. Còn rất thân thiết vỗ vỗ đầu đứa trẻ này.

Nhưng ta quả thật đánh giá thấp bề dày có lịch sử trường tồn cao của lão hoàng đế cùng thái hậu, thái giám quay về cung được hai canh giờ, canh giờ thứ ba liền quay lại chỗ ở của ta, ngang nhiên ôm quà đi về.

Phúc tử hỏi: “Công công, ngài đây là...?”

Công công đáp: “À, bệ hạ bảo quà hậu bồi tặng, trả lại có chỗ không đúng nên sai ta đến lấy về.”

Ta đương nhiên có thể mừng tượng ra cảnh tượng huy hoàng công công vẻ mặt cá chết, da dày kim cô, bỏ nhục ôm hộp quà đi về.

Ta vỗ đầu Phúc tử, bảo hần không nên lại đau lòng. Món quà đó cũng không đắt đến nỗi có thể làm cho phủ quận chúa sẽ nghèo đi đâu.

Thấy ta chắc chắn như vậy, hần liền khôi phục lại bộ dạng bưng bưng nhiệt huyết, sau đó cầm chổi chạy đi quét sân.

Ta chống cằm, nhìn hần tươi tắn yêu đời, bản thân cũng muốn vui lây.

Ta chợt nhớ, bản thân cũng từng lạc quan như hần.

Từng xem cuộc đời như màu hồng phấn, lúc nào cũng vui vui vẻ vẻ.

Từng cười một cái liền giống phụ mẫu ta bảo, tựa trăm mẫu đơn cùng nở rộ rờ.

Ta khẽ cầm lọn tóc của mình trong tay, nhếch miệng cười một cái.

Tiếc rằng bây giờ, ta có lẽ trở thành đoá mẫu đơn, đã tàn trong đêm sương rồi.

Ta nghĩ vẫn vợ, chán nản quẹt quẹt vài phát lên công văn của phụ thân, sau đó như đáp lại tấm lòng chán sập mọc nấm của ta, ta có khách tới thăm.

Mà vị khách này, quả thật đặc biệt.

Hạ Ngân, trắc phi của thái tử đương triều Cao Lễ.

Ta ngồi trên ghế mềm, một tay chống cằm nhỏ, hai mắt ung dung đánh giá người trước mắt.

Váy xanh như làn thủy, tóc vấn búi kiểu phu nhân quyền quý, trâm vàng xỏ ngang. Môi đỏ mắt hạnh, đáng yêu như lan thảo.

Ta chặc chặc vài tiếng, vẻ đẹp nhu mì như vậy, quả thật khiến người ta muốn cưng chiều.

Nào như ta a?

Ta thâm chua xót, nhưng giấu sâu vào lòng.

Ta chớp mắt nhìn nàng, không hiểu vì sao bộ dạng nàng mỗi khi gặp ta, đều là gương vuốt trừng mắt.

Ta chợt nhớ khoảng thời gian trước đây, ta một thân cưỡi Bạch Tử, rong rêu khắp hoa uyển, tay cầm cung, tên trên lưng.

Công chúa ngồi dưới mái đình, vẫn một thân váy hồng rạng rỡ, nàng cười cong hai mắt, hô lên với ta.

”Tát Nhĩ, ta muốn lông chồn!”

Bên cạnh nàng, thiếu nữ váy lam xinh như lan thảo, cất tiếng cười đĩnh đạc, sau đó tinh nghịch hưng phấn, chêm vào.

”Tát Nhĩ, ta cũng muốn!”

Ta ngồi trên Bạch Tử, tay vẫy vẫy bữu môi nhìn các nàng, sau đó vui vẻ cầm tên đi săn.

Ngày ấy, ta đem về tận tám bộ lông chồn, chia đều cho cả hai.

Những tháng năm bên nhau vô ưu vô lo, nay chớp mắt một cái, vẫn là dung nhan lan thảo, thân lam y đầm thắm.

Nhưng lại xa lạ đến nỗi, tâm ta đều nhuốm một tầng băng.

Ta cất đi kí ức tươi đẹp trong lòng, nhìn dung nhan tựa gần tựa xa, ta khẽ trêu tức, tựa tiểu phi tiểu nói một câu.

”Trắc phi thân phận thật lớn, gặp bản cung cũng không quỳ. Tốt lắm a!”

Trắc phi dung nhan khê tối đi, sau đó bộ dạng không cam lòng, quỳ xuống.

Hô lên mấy tiếng quận chúa thiên tuế.

Nhìn cảnh này, ta bi thương muốn khóc.

Nhưng khóc không nổi, thân người một tầng lạnh thêm một tầng lạnh.

Ta dùng âm thanh ôn nhu nhất có thể, ta bảo.

”Nói đi, Trắc phi tới chỗ bản cung làm gì?”

Ta xem như không thấy nàng quỳ, cũng không mở miệng bảo nàng hội đứng lên. Ta ung dung đổ trà ra chén ngọc. Chén ngọc liền bốc lên hơi nóng, ta đem tay chạm vào, nóng như vậy, khiến bàn tay lạnh lẽo của ta ấm đi phần nào.

Sau đó ta nghe thấy âm thanh đĩnh đạc của nàng.

Nàng nói.

”Thiếp tới đây theo ý phu quân, ý muốn trả lại một ít đồ vật cho quận chúa.”

Ta nhìn vẻ mặt tươi cười của nàng, khê cup mi mắt, ý đợi nàng nói tiếp.

Sau đó ta nhìn thấy nàng, từ trong tay áo lấy ra hộp gỗ nhỏ.

Hộp gỗ nhỏ bằng bàn tay ta, cũ kĩ, vết nứt loang lổ.

Kí ức sộc tới, ta một thân run rẩy.

Sau đó ta nhìn thấy vẻ âm ngoan dưới đáy mắt của Trắc phi, nàng ta cầm trên tay hộp gỗ nhỏ, một cái vung tay, hộp gỗ cũ kĩ, rơi trên mặt đất, bể thành vụn.

Đầu ta nổ rầm rầm, ta chết lặng nhìn hộp gỗ đã bể, viên ngọc phỉ thúy màu đỏ năm nào ta mang tâm trạng thiếu nữ, phần khởi đem treo lên bên hông Thái tử cao lỗ, nay hóa thành trăm mảnh, đổ dầm đau mắt ta.

”Trắc Mộc, đây là bùa cầu an ta lấy cho huynh đấy.”

Chàng nào biết được, viên phỉ thúy ấy, ta đã phải tự tay đi bắt rắn tuyết, tự tay lấy máu, sau đó đem đi tạo thành ngọc.

Suýt nữa, ta đã bị rắn cắn mang độc mà chết.

Viên phỉ thúy, là cả tấm lòng, chân thành, toàn tâm toàn ý nhất của ta.

Ta không quan tâm người bên cạnh đang ra sức cười phá lên, ta nhìn phỉ thúy bể làm đôi, ta khê thốt.

”Phúc tử, đem Trắc phi quăng ra ngoài.”

Sau đó chính là cảnh tượng, Phúc tử nhà ta, một thân oai hùng, ôm ngang Trắc phi của Thái tử đương triều, nhẹ nhàng quăng ra ngoài cửa, động tác trôi chảy mây bay tựa như chơi ném cầu.

Ta cúi người, gom lại những mảnh vỡ, gom thật sạch.

Phúc tử tay chân luống cuống đứng bên cạnh, chỉ thấy hắc rên rỉ như cha mẹ sắp chết, liên tục hô.

” Quận chúa dừng tay a! Quận chúa đừng nhặt đừng nhặt nữa!”

Ta ngẩng đầu nhìn hắc, khẽ nhíu mày, ta hồ nghi.

”Đồ của bản cung, bản cung nhặt thì có gì sai?”

”Nhưng tay.. tay của ngài ô ô!”

Ta lúc này mới để ý, nhìn một cái liền chấn kinh.

Bàn tay vốn trắng nõn, nay bị dầm gỗ cùng mảnh vỡ đâm vào, hai ba giọt huyết theo kẽ tay rơi xuống thấm vào đất.

Ta nhìn mặt đất thẫm đẫm máu trắng, nhìn bề mặt ngọc phỉ thủy lấp lánh sắc đỏ, tâm tĩnh, tĩnh như trái tim không còn.

Sau đó đột nhiên nha hoàn bên ngoài chạy vào, vẻ hấp tấp hô quận chúa quận chúa với vẻ luống cuống, ta nhìn nàng, bên tai ừ ừ, nhìn khẩu hình miệng, ta đoán nàng bảo rằng.

”Thái tử Hồ quốc ở bên ngoài.”

Ta nghi hoặc, thái tử một nước đại giá quang lâm, nhất định không phải điều tốt.

Mà dù vậy, bọn nha hoàn cũng không cần dùng vẻ mặt tái xanh như thế nhìn ta chứ?

Ta đứng dậy, bước chân sải đi ra bên ngoài, mặc kệ Phúc tử chạy theo sau la hô kêu tay tay.

Chân vừa rời khỏi bậc cửa, ta liền hiểu ra, vì có gì bọn nha hoàn bộ dạng khác lạ như vậy.

Thái tử Hồ quốc vân đạm phong khinh, một tà áo đỏ rực như lửa, dung nhan thanh khiết như tuyết liên, bộ dạng anh tuấn hai tay chấp sau lưng, mắt cong vui vẻ nhìn ta.

Mà khiến ta chú ý, chính là hàng dài gương đồ hoa lệ, cao cao quý quý, kéo dài suốt mấy con ngõ sau lưng hắc.

Ta nghi hoặc, nhíu mi, hỏi hắc.

”Thái tử đây là?”

Chỉ thấy hắc vẻ mặt nhu hòa nhìn ta, không cất tiếng trả lời, ta nhìn thái giám bên cạnh hắc, còn không phải là thái giám cúc cung của bệ hạ sao?

Chỉ thấy vị công công lớn tuổi ấy, bước ra khỏi hàng nô tài, tay cầm bảng rồng, oanh oanh tạc tạc đọc to lên.

Trừ bỏ những đoạn dư thừa ra, nội dung ngắn gọn chính là nhân dịp khí xuân chưa dứt, mùa yêu vẫn còn, quận chúa liền nhanh chóng, đem đi gả cho thái tử Hồ quốc cao quý.

Ta ngây ngốc, bên tai vang vọng mấy chữ, ta được lão già kia, đem gả cho thái tử Hồ quốc.

Vị thái tử cao quý đẳng kia, bước chân dài bước vài cái đã đứng trước mặt ta, ta nhìn hắc dung nhan nhu hòa, thanh khiết như trắng, hắc thể nhưng giữa thiên thanh bạch nhật, người đông đúc bu vây như vậy, chậm rãi, vuốt tóc đen của ta.

Ta hạ mi mắt, tâm tĩnh như nước, ta khẽ hỏi.

”Thái tử, bản cung không xứng.”

Bàn tay vuốt ve tóc ta vẫn không dừng, chỉ nghe thấy âm thanh đinh đàng của hắc, hắc bảo.

”Không ngại.”

Tay ta run lên một cái, sau đó nắm tay ta siết chặt, mảnh vỡ phỉ thúy càng ghim sâu vào lòng bàn tay, máu tươi tí tách chảy, thấm vào tay áo.

Ta nghĩ, hẳn đã không ngại, Cô Lỗ lại muốn đẩy ta đi.

Ta còn nói thêm được gì sao?

Ta trào phúng bản thân, lòng lạnh từng cơn từng cơn, ta nghiêng đầu, né khỏi bàn tay của hắn, mí mắt hạ, không nhìn hắn lấy một cái.

Ta nhẹ thốt: “Được.”

Sau đó phất tay áo, quay người đi vào.

Phúc tử dần dò đám nô tài một tí sau đó liền như cũ chạy theo ta.

Ta dừng cước bộ, hắn liền ngoan ngoãn cúi đầu đứng yên bên cạnh.

Ta quăng hai mảnh thủy phỉ vào lòng hắn, nhìn hắn chụp mảnh vỡ, ta liền bảo hắn:

”Đem quăng đi.”

Sau đó một đường đi thẳng, không quay đầu nhìn.

15. Chương 15

”Nha đầu nhớ kĩ Tát phủ mặc dù được hoàng triều ưu ái nhưng tộc chúng ta vẫn nợ ân tình của Cao Lỗ. Con hiểu chứ?”

”Uh, cháu gái hiểu.”

”Ngoan, bây giờ theo nương con đi chơi đi.”

”Ông nội, người muốn ngủ sao?”

”Ừ, ông nội mệt, ngủ một giấc. Tát Nhĩ ngoan, bồi nương đi dạo đi.”

”Quận chúa quận chúa!”

Ta từ trong hồi ức mơ màng tỉnh lại, ta nghiêng đầu nhìn Phúc tử bên cạnh hai mắt mở to nhìn ta. Ta chống cằm, nhếch cao lông mày, ý vị đợi hắn nói.

Phúc tử vẻ mặt nghiêm trang, có chút ý vị hỏi ta.

”Quận chúa, ngài muốn coi gương đồng chứ?”

Gương đồng?

Ta cần gương đồng để làm gì?

Đến khi cảm giác trên đầu nặng đi, trước mặt ta rũ xuống dải hàng châu ngọc trắng tinh, tròn tròn óng ánh, mỗi chuỗi chín viên. Ta nhìn tay áo đỏ rực thêu cánh phượng.

Lúc này ta mới nhận ra, hôm nay là ngày hỉ của ta.

Ngày hôm nay, ta chính thức lên kiệu hoa, một thân Hồ phục đỏ rực, gả tới Hồ quốc xa xôi.

Ta buông tầm mắt, nói với Phúc tử.

”Không cần.”

Bên tai ta vang vang âm thanh pháo nổ, tiếng người huyên náo, tiếng con nít trêu cười, cảm xúc quen thuộc như đề triều ập tới. Ta ngẩng đầu, ánh mắt mông lung nhìn thẳng.

Trong trí nhớ của ta, đằng đó sẽ tồn tại một bóng hình đồ hỉ đỏ rực, mờ mờ ảo ảo như tiên nhân, đứng thẳng như tùng, khí phách đợi ta.

Tâm ta nảy lên một cái.

Chỗ đó, nay đã không còn ai.

Tâm, tựa như bị khoét một mảng lớn, trống rỗng vô cùng.

Ta buông đôi mi run rẩy, nắm tay siết chặt.

Phúc tử ở bên cạnh ta thì thầm bảo ta nên đi ra.

Ta nhìn hần, tâm trở nên bình tĩnh như thường, ta dựa vào đôi tay nhỏ của hần, từng bước uyển chuyển bước đi.

Xuyên qua chuỗi ngọc trắng, ta nhìn thấy mẫu thân dung nhan như sen, đau lòng đâm lệ đứng một bên vò khăn tay.

Ta biết, nàng hiện tại chính là cực kì thương tâm.

Nàng từng bảo ta là bảo bối tâm can của nàng, mà bảo bối tâm can rời đi tới một nơi xa như vậy, nhất định là đau lòng vô cùng.

Quả nhiên mẫu thân ta vẫn là người phụ nữ ương ngạnh bình thường ta biết, ta nhìn nàng hoa hoa lệ lệ bất chấp lễ nghi, ôm chầm lấy ta, khóc rống lên.

Bộ dạng này nào xứng với thân phận Cáo phụ nhân của nàng a?

Ta đỡ khóc đỡ cười nhìn mẫu thân nay thấp hơn ta một cái đầu, nghe nàng đau đầu khóc đến thảm thiết, còn liên tục vỗ lưng ta, mắng ta bất hiếu, bất hiếu muốn bỏ nàng đi tới chốn xa xôi Hồ quốc.

Ta bất đắc dĩ như thế nào mới có một người mẹ tính tình quái gở như thế này a?

Mặc dù vậy, khóe mắt cùng mũi ta, lại cay nồng.

Ta buông mắt, tay cầm bông hỉ thêu đỏ rực cũng thả xuống đất, mặc nha hoàn hô hào, ta hai tay ôm chặt lấy thân mẫu, vùi đầu vào cổ bà, tuy nghiêng rằng không rơi một giọt lệ, nhưng vòng tay của ta, có bao nhiêu không nở cùng thương tâm, nào ai hay?

Nương ta được ta ôm như vậy, kì lạ lại khóc thảm khóc hơn, còn liên tục kêu Tát Nhĩ đáng thương của nương.

Sau đó ta đương nhiên cùng nương bị tách ra, ta liếc thấy nàng bị ma ma bên cạnh thái hậu mắng không nữ tắc, mất phẩm giá vốn có của Cáo phụ nhân, liền cao hứng mặt mày rạng rỡ.

Ta dưới cái tròng dữ tợn ai oán của nương, vui vẻ bước lên kiệu hoa.

Sau đó kiệu hoa liền di chuyển, ta ngồi trong kiệu lắc lư theo, tâm trạng phấn khởi ban nãy, nay tan biến như sương.

Ta yên lặng nghe âm thanh huyền ảo xung quanh, yên lặng nghe tiếng dân chúng người một tiếng ta hai câu, còn có âm thanh cười giòn tan của đám thiếu nữ.

Kinh đô Cao Lỗ, lúc nào cũng ồn ào nhiều như thế.

Ta vén lên màn che, nhìn cảnh bên ngoài.

A, đó chẳng phải lão Tú bán bánh bao sao?

Còn có thím Vân bán thịt heo miệng mồm cao siêu buôn bán ở đằng kia.

Bên cạnh chính là tuần phủ họ Kim chuyên chặt chém giá thành.

Còn có đứa trẻ nhà họ Vương đã lớn cỡ đó rồi sao? Mới ngày nào còn cùng đám nhóc tí tới ức hiếp ta, bị ta đánh cho khóc lóc sưng mông.

Còn có còn có rất nhiều người.

Ta đều biết.

Ta biết rõ kinh đô Cao Lỗ này có bao nhiêu con phố cái hẻm.

Biết rõ kinh đô Cao Lỗ nhà ai hào phú nhà ai bán sách.

Biết rõ kinh đô Cao Lỗ ẩm thực phong phú phì nhiêu nơi nơi.

Ta biết, biết tường tận Cao Lỗ.

Ta nhìn cách đó không xa, cổng thành uy vũ, chợt nhớ đến một thời gian thổ phỉ kéo đến tận trước cổng kinh đô, ta một thân cưỡi Bạch Tử cùng phụ thân, dẹp loạn loạn dân, đem trả yên bình cho kinh đô, chấn hưng một thời.

Nay phụ thân một mình ở biên cương chiến trường lạnh lẽo, ta lại một thân đồ cưỡi ngồi kiệu hoa gả đi.

Thế sự xoay chuyển, ta vừa nhận ra, liền cảm thấy một mảng chàm chọc.

Cao Lỗ Cao Lỗ a.

Bên tai ta vang vang âm thanh của bách tính hô gọi ta.

Họ không kêu quận chúa, không kêu Thái tử phi.

Họ gọi ta.

Gọi Tát Nhĩ Tát Nhĩ.

Ta đưa mắt nhìn, trăm gương mặt quen thuộc, tiếc nuôi hô Tát Nhĩ Tát Nhĩ.

Mất mũi, cay xè như trát ớt.

Ta run rẩy, nghiêng răng, nắm tay siết chặt, ép bản thân nhìn thẳng.

Nhìn cổng thành ngày càng gần, nhìn thật rõ và nghe thật rõ.

Hình ảnh kí ức, tất cả những tháng năm ở Cao Lỗ, nay như nước chảy ầm ầm trở về.

Kiệu hoa rời khỏi phạm vi kinh đô.

Tay ghế bị ta siết lấy, vang vang âm thanh gãy mục.

”Thái tử!”

Ta mở mắt, người như con cóc, thẳng lưng quay đầu nhìn.

Khoảng cách ta quay người nhìn lên tường thành trên kia, ta chỉ thấy một góc áo trắng, nhưng sau đó liền không có gì xuất hiện.

Ta chăm chú nhìn, nhìn đau hai mắt.

Ta run rẩy, hi vọng khấn cầu nhìn tường thành.

Một hồi lâu, đến khi khoảng cách giữa ta và cổng thành càng lúc càng xa, ta buông mi, cả người như sức cùng lực kiệt, ngã người tự do xuống ghế ngồi.

Ta hai tay che mặt, đầu ngửa ra sau, trào phúng cất tiếng cười to.

Ngủ ngốc ngủ ngốc.

Thế nhưng còn hi vọng, hi vọng chàng vì ta ngăn chặn cổ kiệu, hi vọng vào ánh nhìn bi thương lúc ấy của chàng, hi vọng vào tâm của chàng.

Ta cười đĩnh đạc, hai tay che mặt thấm đẫm nước mắt, từ kẽ tay chảy ra những giọt lệ trong suốt.

Ta bi thương, bi thương vô cùng.

Cao Lỗ Cao Lỗ.

Tát Nhĩ đi rồi, còn ai nhớ mong?

Kí ức, năm tháng trẻ thơ, tình yêu, nay vì lòng trung quân, bể thành vụn mảnh.

Ông nội, cháu gái thay người hoàn thành mong ước.
Tất phủ, nay cùng hoàng triều Cao Lỗ không nợ không oán.

16. Chương 16

Một đường thẳng tiến đến Hồ quốc, mất bốn ngày, cuối cùng ta cũng đặt chân tới nơi gọi là kinh đô của Hồ quốc.

Ngày ấy, ta ngồi trên kiệu hoa, từ màn che mảnh, ta nhìn kinh đô Hồ quốc phì nhiêu nhộn nhịp còn có phần hơn Cô Lỗ mấy lần, người dân một thân Hồ quốc sắc sỡ, không dung tục, hoàn toàn hợp với dáng vẻ khỏe mạnh nghiêngngang của họ.

Bách tính thấy kiệu hoa của ta, họ hào hứng, có kẻ quăng trái cây lên kiệu, có kẻ quăng thịt, đồng thanh hô.

Thái tử phi thiên tuế.

Ta hạ mi mắt, cảm thấy danh hiệu Thái tử phi này đè lên vai ta thật nặng.

Sau đó ta một mực yên lặng, theo nha hoàn đi tới nơi gọi là tấm điện của Thái tử.

Ta thắc mắc, hỏi rằng thế chỗ ở của ta ở đâu?

Nha hoàn dùng giọng nói đặc trưng của người Hồ, dịu dàng bảo Thái tử yêu cầu ta cùng nơi cùng chốn với hần.

Đầu ta run lên, ta liền không nói tiếng nào, ta mặc ai dẫn hay đi đâu, sau đó ta liền ngồi ngốc trên giường.

Ta tùy ý gỡ xuống mũ phượng nặng trên đầu, cảm thấy thư thái hơn một chút, ta liền khê hô một tiếng Phúc tử.

Tấm điện yên ắng, ta lại hô một tiếng Phúc tử, sau đó đi vào lại là nha hoàn ban nãy, ta nhú mi, cất giọng.

”Bản cung kêu Phúc tử.”

”Bẩm thái tử phi, hần được Thái tử sắp xếp ở bộ phận khác, nô tài được sai sử tới thay hần hầu thái tử phi.”

Ta nhin xuống cảm giác muốn đánh người, trầm mặc một tí mới bảo nàng lui ra bên ngoài, bản thân tự xoay sở, thay ra đồ hỉ, khoác lên hắc bào, lúc này mới cảm thấy trên người nhẹ như lông hồng.

Sau đó nô tài bên ngoài thỉnh đi vào, chỉ thấy hần lẩm bẩm, ý bảo thái tử có chuyện cần giải quyết, tới tri hô ta ăn tối trước, không cần đợi thái tử.

Ta thầm khinh bỉ, ai nghĩ muốn đợi?

Ta liền ung dung, một chén cơm cùng sơn hào hải vị, ăn đến khi no căng bụng, thỏa mãn rồi liền đi ngâm nước, ngâm xong nằm xuống giường, dự định đánh một giấc sâu.

Cuộc sống nhàn hạ như vậy, quả nhiên lâu rồi hưởng thụ, mới cảm thấy tuyệt như thế nào.

”Cô không nghĩ nàng hội thích ứng nhanh như vậy mà hưởng thụ.”

Ta nghe âm thanh đinh đang từ đằng sau lưng, khẽ nghiêng đầu nhìn.

Dung nhan thanh khiết như đoá tuyết liên, mắt cong như vầng trăng sáng, bên môi luôn treo ý vị cười. Một thân hồ phục đỏ thắm, nhưng bộ hồ phục này, ngạc nhiên lại là hỉ phục.

Ta nhú mi, không nghĩ tới bây giờ hần vẫn mặc hỉ phục.

Nhìn thái tử Hồ quốc, nhớ tới hôm nay là ngày thành hôn, đêm lại là đêm hoa chúc, lưng một mảng lạnh lẽo sờn gai ốc.

Ta bước xuống giường lớn, nghiêm cẩn hô một tiếng Thái tử thiên tuế.

Sau đó hai bên vai ta liền bị nắm lấy, khoảng cách giữa hai người vốn cách nhau không dưới mười bước, nay gần đến nỗi hương vị nam nhân vờn quanh mũi ta, ta khẽ nhú mi.

Thái tử Hồ quốc vẫn tươi cười ôn hòa nhìn ta, hẩn bảo.

”Sau này không cần lễ nghi với cô.”

Ta ung dung đáp: ”Thái tử đừng nói vậy, đó là phận của bản cung.”

”Nhưng là cô không nỡ ép buộc nàng.”

Ta hạ mi mắt, im lặng không đáp.

Không khí xung quanh liền yên tĩnh vô cùng.

Sau đó hẩn khẽ vuốt tóc ta, nhỏ nhẹ bảo đợi hẩn.

Ta nhìn hẩn đi ra ngoài, rất ngoan ngoãn ngồi trên giường đợi.

Tâm ta hoàn toàn bình tĩnh.

Ngồi chờ hồi lâu, ngồi đến lúc đầu ta muốn ngốc, thì cửa điện mở ra, thái tử Hồ quốc một thân thay đổi giá y, lại khoác lên đồ trắng mỏng manh đồ ngủ, ta hạ mi, che đi ánh mắt.

”Tát Nhĩ.”

Ta nghe hẩn ôn nhu kêu tên ta, ta ngẩng đầu nhìn hẩn, sau đó ta liền bị hẩn hãm vào ngực, lòng ngực rộng lớn mà xa lạ. Ta trở nên cứng ngắc.

Thái tử Hồ quốc xem như không để ý ta kháng cự, hẩn một tiếng lại một tiếng hô Tát Nhĩ Tát Nhĩ, âm thanh mơ hồ xen lẫn vài tia sung sướng.

Ta được hẩn nhẹ nhàng đặt xuống giường êm, ta cắn răng, nắm tay siết chặt nhìn đỉnh trần nhà.

Tâm vốn bình tĩnh nay khẩn cấp.

Ta sợ hãi, cùng bài xích.

Hẩn hôn cổ ta, hơi thở nam nhân vờn quanh. Cảm giác xa lạ như vậy, lòng ta lạnh, tay chân đều lạnh lẽo.

Nắm tay siết chặt chặn mềm, ta nhắm mắt, đè ép cảm xúc của mình.

Sau đó bên tai ta liền yên lặng, bên cạnh có người nằm xuống, ta nhanh chóng đưa lưng lại với hẩn, co hai tay vốn run rẩy vào lòng nhưng vẻ mặt vẫn bình thản quyết liệt.

Hẩn ôm ta, thân người cùng cảm giác xa lạ thối tới, người ta cứng ngắc.

”Ngủ đi, cô không ép buộc nàng.”

Ta nhắm hai mắt, mặc kệ cảm xúc xa lạ, chỉ ra sức ôm hai tay lạnh lẽo của mình.

Đêm đó, ta ngủ không an giấc.

17. Chương 17

Những tháng ngày là Thái tử phi Hồ quốc, ta chính là sống như tiên, ăn rồi ngủ, không chuyện làm đi vòng vòng khuôn viên, nhàn hạ tới nỗi lúc ta gặp lại Phúc tử đã là chuyện của bốn tháng sau.

Ta nhìn Phúc tử một hồi lâu, mới nhận ra đó chẳng phải tên nhóc vẫn hay hầu bên cạnh bản thân sao?

Hẩn quả nhiên trong bốn tháng, lại thay đổi đến ngỡ ngàng.

Dường như, hẩn trưởng thành thêm.

Ta ôn nhu hỏi.

”Phúc tử, người thời gian này đi đâu?”

Phúc tử hai mắt đỏ hồng, nhưng là cứng rắn, quỳ xuống hô lên thái tử phi, hắc bảo thái tử đem hắc đến Tử sĩ khu, huấn luyện một ít binh pháp, thuận lợi hơn cho việc bảo hộ ta.

Ta dở khóc dở cười, phủ thái tử của hắc canh phòng nghiêm ngặt, ngay cả con ruồi cũng không lọt, như vậy thì nguy hiểm ở nơi đâu đào ra?

Nhắc tới thái tử, ta mới nhớ đến bốn tháng nay, hắc chính là sủng ta đến tận trời cao.

Sủng ái như vậy, khiến ta nghi ngờ nguyên do.

Là vì dung nhan của ta?

Hay vì ta vốn là quận chúa Cao Lỗ?

Là vì cái gì?

Ta từng băng quơ hỏi hắc, chỉ thấy hắc hai mắt cong như trăng khuyết, ôn hòa nói.

”Có nói nàng cũng không hiểu.”

Ta khinh bỉ, không lại đi quản chuyện hắc.

Mặc dù hắc rất sủng ái ta, nhưng thứ lỗi cho ta, tâm trước sau vẫn một mảng yên lặng.

Nếu có gì đối với hắc, cũng chỉ là sự kính trọng cùng biết ơn.

Hắc vốn là chí tôn cao cao thượng thượng, thân phận bị khuyết của ta, nào xứng?

Mặc cho ta tỏ thái độ rành mạch, hắc trước sau sủng ta tận trời, lại không để ta chịu thiệt thòi, cũng không ép buộc ta.

Ta nghĩ, nếu ta bảo thật muốn đập phủ thái tử rồi xây lại, hắc cũng sẽ nghe theo.

Nhưng kì lạ một chỗ, từ lúc ta về đây làm dâu, ngay cả hình bóng thân nhân của hắc, ta đều không được nhìn thấy.

Ta nghi hoặc, phải chăng là do thân phận của ta khiến bọn họ không hài lòng?

Mà dù vậy thì sao? Ta vốn chẳng còn gì, cũng lười đi lấy lòng Hồ quốc hoàng triều.

Một Cao Lỗ, đã quá đủ.

Phúc tử bên cạnh liền giống như trước đây, cầm quạt mát cho ta.

Cảm xúc liền khiến ta tưởng như bản thân quay về tháng ngày ở phủ quận chúa, bản thân lười nhác nằm trên bàn đá, Phúc tử ở bên cạnh quạt mát cho ta.

Ta chống cằm, mặc dù vậy nhưng ta không tài nào quên được, đây đã không còn là Cao Lỗ.

Trong lúc ta mơ màng hưởng thụ cuộc sống thần tiên của mình, Phúc tử ở bên cạnh nhận phong thư trắng từ tay nha hoàn, cung kính dâng lên cho ta.

Ta khẽ nhắc làn mi, thờ ơ liếc nhìn thứ trên tay hắc, cũng không thèm mở ra xem, ta phất tay kêu hắc đem đi cất.

Phong thư đó chẳng phải là của Thái tử Hồ quốc kia sao?

Ta không biết gần đây chiến sự có gì vui, xoay thái tử Hồ quốc như chong chóng, hắc bận đến mặt mũi vốn anh tuấn nay đen như đáy nồi. Sau khi lưu luyện từ già ta đi làm công vụ, hằng ngày đều lấy việc cho người chuyển thư từ của hắc đến tay ta làm ý vui.

Đương nhiên ta ngay cả một phong cũng không đọc, một lời cũng không thèm đáp trả.

Ta nhìn trời cao, khẽ thở hắt.

Không nghĩ bản thân lại vô cảm đến mức này.

Vô cảm cũng tốt, vô ưu vô lo, sống cũng thoải mái hơn.

Vì chán đến cả người đều muốn dư thừa, ta liền lấy lại tinh thần, cả người phấn chấn, ta nhìn Phúc tử bộ dạng ngu dần bên cạnh, ta cong hai mắt, định đang nói.

”Phúc tử, theo bản cung trèo tường ra ngoài đi.”

Về mặt của hắn lúc đó, chính là trắng như giấy. Bộ dạng kinh hãi thể tục nhìn ta. Còn liên tục hô bảo suy đồi suy đồi.

Ta mặc hắn, chạy vào thay y phục thoải mái, sau đó bộ dạng bưng bưng sức lực, nhún nhẹ một cái liền thật sự trèo tường đi ra bên ngoài.

Ta liếc thấy bộ dạng bối rối nhận vợ của Phúc tử, không khỏi khinh bỉ hắn vài cái.

[Ở đây ý Phúc tử nghĩ nhằm ý chị *trèo tường* theo nghĩa yêu đương vụng trộm, sau khi thấy chị trèo tường thật sự mới biết bản thân luống cuống)]

Ta nhìn cảnh phố xá kinh đô Hồ quốc tấp nập hưng thịnh, không khỏi chép miệng.

Ta dạo khắp nơi, ăn thứ này thử thứ kia, ngắm cái này sờ cái khác.

Vui chơi đến vui vẻ.

Đến khi Phúc tử bên cạnh bỗng ta chịu không nổi nữa, liền bạo gan cái gì quy tắc cung cấm, liền kéo tay áo ta, nhấn nhúm hô mỗi chân.

Ta nhìn hắn hai tay mang nhiều đồ như vậy, trán cũng vịn ra một ít mồ hôi trong suốt, rất có nghĩa khí, đi dạo thêm vài nơi nữa. Đến khi Phúc tử dung nhan muốn khóc rên rỉ muốn hô nường nường, ta sợ bị người dân phát hiện, liền bao dung kiểm một tửu lâu gần đó, quyết định dừng chân uống trà.

Phúc tử như được đại xá, ôm bàn uống trà, ta nhìn bộ dạng cà lơ phất phơ nào như trong cung nghiêm cẩn, mới hài lòng hơn.

Như vậy mới là Phúc tử mà ta biết.

Ta ngồi yên thưởng trà, bên tai ý vị nghe đám người bàn tán xôn xao.

Nào là chó nhà lão Lý đẻ một lúc mười lứa. Đứa nhóc nhà Hạ lão gia mới ba tuổi đã làm thơ. Thịt heo nhà bà Mụ thì hôi khùng khiếp vân vân và mây mây.

Sau đó, ta liền từ miệng của bọn họ, nghe đến tin tức đánh ta từ trong mộng an nhàn rơi xuống hiện thực khô cằn.

Họ bảo.

Cao Lỗ cùng Hồ quốc, xung đột giao binh.

Hồ quốc vốn là quốc gia mạnh thứ hai, đứng đầu trong ba nước của khu vực phía Bắc này. Quân binh mạnh mẽ chuyên nghiệp, nếu đem Cao Lỗ so với Hồ quốc. Thì chính là con cọp con so với lão hùm.

Ta nhớ tới phụ thân ngày ấy nói phải tới biên cương dẹp loạn binh thù ẩn mình vẫn chưa rõ.

Nay nghe tới, tâm ta lạnh lẽo, ly trà trong tay bị ta bóp thành bụi phấn, nước trà sóng sánh ướt cả tay áo.

Ta yên lặng, nghe cho hết câu chuyện từ dân chúng.

Họ nói Cao Lỗ trong hai tháng đối quốc thượng, vốn dĩ Hồ quốc nghĩ muốn sáp nhập làm một với Cao Lỗ, nhưng binh đã đem đóng cách kinh đô Cao Lỗ không xa, ý vị sáng như vậy, kẻ dân cũng biết, cho nên sau đó liền xảy ra xung đột giữa hai quốc gia.

Đại nãi ta oanh tạc, bên tai ù ù.

Ta cắn môi, phần uất đứng bật dậy.

Một đường đi ra bên ngoài, ta bảo Phúc tử tới chỗ Mã giám, tùy ý thả Bạch Tử ra ngoài, kẻ nào dám ngăn, cho phép người đánh hắn hoa mắt chảy máu.

Phúc tử nghe thấy đánh người, liền hưng phấn chạy đi.

Ta đứng đó, lòng ngực nóng như lửa đốt, ta nghiêng rặng, hiểu rõ vì sao thái tử Hồ quốc cao quý lại đem binh mã tới phủ canh gác cẩn trọng như vậy, khuyên nhủ ta yên vị hưởng thụ trong phủ.

Cốt để ta không biết thế sự, cũng tiện cho hần?

Ta leo lên lưng Bạch Tử, con ngựa dưới chân hưng phấn ngẩng lên khúc dài, sau đó dưới cái thúc roi của ta, lao như tên, chạy đến chỗ quân danh ngoài kinh đô Hồ quốc cách đó hai trăm dặm.

Ta nhìn quân doanh đồ sộ trước mắt, không quân lính gác hô dừng, ta liên tục thúc Bạch Tử chạy vào bên trong.

Một đường đi thẳng, khi đầy mắt ta nhìn tới bóng hình quen thuộc đang quỳ dưới kia, tâm nổ như pháo.

Phụ thân một thân rách rưới, máu tươi nát thịt, tuy vậy lưng vẫn thẳng như tùng, khí phách hang nghiên, tuyệt không bắt phục.

Binh mã bên cạnh cầm roi đánh lên tấm lưng vốn đã không rõ đâu là thịt là máu, liên tục hô hào.

"Đưa binh phù ra đây thái tử chúng ta liền tha cho người một mạng!"

Ta run lên, nhìn phụ thân một ngum máu nhỏ ra, ánh mắt khinh bỉ, gầm gừ.

"Bản tướng quân không giao!"

Sau đó là chan chát âm thanh đồn và roi.

Ta hô: "Dừng tay!"

Nhưng quá muộn, ta trở mắt nhìn phụ thân một kiếm xuyên ngực, thân người như tượng như điều đứt cánh, ngã xuống đất.

"Cha!"

Ta bị thương gầm lên, tâm đau đến triệt để.

Lệ tung hoành, tâm như bị khoét một mảng thịt lớn. Ta gầm như dã thú bị thương.

Hai mắt ta đỏ như máu, thị huyết như phong ba nổi dậy, ta rời Bạch tử, cướp gươm, lao tới chém giết.

Sát tính vốn ngủ yên, nay như phong ba nổi dậy, ta một đao lại một đao, tàn sát vô tận.

Ta ôm lấy thân thể còn sót lại hơi ấm từ phụ thân, ta nhìn dung nhan hai mắt trừng to của ông, đau lòng, đau vô cùng.

Lão nhân gia ngài mới ngày nào còn bảo ta đợi, đợi ngài về.

Lão nhân gia ngài mới ngày nào còn hung dữ mắng ta nghịch tử.

Lão nhân gia ngài mới ngày nào múa đao ném gươm, cùng con gái chấn hưng một cõi, nay lại như thế nào chầm chọc, nằm im trong lòng ta a?

Lão già chết tiệt, con gái nay tới rồi, lại yên lặng nằm đó.

Lão già chết tiệt, có nghe con gái kêu không?

Lão già, trả lời con gái, con gái liền chạy đi pha Tuyết liên cho ngài.

Lão già, nương bảo nàng ở phủ, hội đợi chúng ta về. Chúng ta phải về với nàng.

Lão già, có nghe không?

Giận con gái bất hiếu sao?

Giận con gái ngỗ nghịch sao?

Ta như kẻ điên, một tiếng kêu phụ thân lại phụ thân, nhưng người trong lòng trước sau yên lặng đến tâm ta đều đau.

Một tiếng nha đầu hư hỏng, nay liền theo gió bay đi mất.

Ta ôm chặt thân người to lớn trong lòng, tê tâm liệt phế, đau đến nỗi, cổ họng gào thét nay chỉ còn là những tiếng khàn khàn.

”Tát Nhĩ.”

Ta đỏ hai mắt, nhìn bóng dáng thái tử Hồ quốc cao quý mặc áo giáp, anh tuấn nhu hòa, nay dung nhan trắng như tuyết.

Ta siết lấy gươm trong tay, thống hận lao tới, chĩa mũi gươm thẳng vị trí tim của hắn.

Hộ vệ hai bên chính là bị tốc độ của ta kinh sợ đến không kịp phản ứng.

Nhưng công phu mèo cào của ta, làm sao đối lại thái tử một quốc?

Ta nhìn hắn né tránh mũi gươm, dùng nội lực hất văng thanh gươm trong tay ta.

Tay ta tê liệt, sau đó thân người liền bị hắn lôi vào lòng.

”Hoắc Kiến Kha!”

Ta tựa kẻ điên, gào thét tục danh của hắn, hận không thể một đao giết chết hắn, giết chết đám người Hồ quốc này.

Sau đó đột ngột bên gáy truyền tới cảm giác đau nhức, hai mắt ta liền lâm vào bóng tối vô tận.

Mẽ Bối: Ai nha, nam phụ cũng không tốt không tốtttttt. Ăn dưa bỏ rồiiiii. Tôi ăn dưa của chính mình nóttttt. Mẹ kiếp, không nghĩ bản thân lại có thể viết chuyện cầu huyết, máu chó tạt văng chục trượng như thế aaaaa!!! Những tháng ngày là Thái tử phi Hồ quốc, ta chính là sống như tiên, ăn rồi ngủ, không chuyện làm đi vòng vòng khuôn viên, nhàn hạ tới nỗi lúc ta gặp lại Phúc tử đã là chuyện của bốn tháng sau.

Ta nhìn Phúc tử một hồi lâu, mới nhận ra đó chẳng phải tên nhóc vãn hay hầu bên cạnh bản thân sao?

Hắn quả nhiên trong bốn tháng, lại thay đổi đến ngỡ ngàng.

Dường như, hắn trưởng thành thêm.

Ta ôn nhuận hỏi.

”Phúc tử, người thời gian này đi đâu?”

Phúc tử hai mắt đỏ hồng, nhưng là cứng rắn, quỳ xuống hô lên thái tử phi, hắn bảo thái tử đem hắn đến Tử sĩ khu, huấn luyện một ít binh pháp, thuận lợi hơn cho việc bảo hộ ta.

Ta dở khóc dở cười, phủ thái tử của hắn canh phòng nghiêm ngặt, ngay cả con ruồi cũng không lọt, như vậy thì nguy hiểm ở nơi đâu đào ra?

Nhắc tới thái tử, ta mới nhớ đến bốn tháng nay, hắn chính là sủng ta đến tận trời cao.

Sủng ái như vậy, khiến ta nghi ngờ nguyên do.

Là vì dung nhan của ta?

Hay vì ta vốn là quận chúa Cao Lỗ?

Là vì cái gì?

Ta từng băng quơ hỏi hắn, chỉ thấy hắn hai mắt cong như trăng khuyết, ôn hòa nói.

”Có nói nàng cũng không hiểu.”

Ta khinh bỉ, không lại đi quản chuyện hắn.

Mặc dù hắn rất sủng ái ta, nhưng thứ lỗi cho ta, tâm trước sau vẫn một mảng yên lặng.

Nếu có gì đối với hắn, cũng chỉ là sự kính trọng cùng biết ơn.

Hắn vốn là chí tôn cao cao thượng thượng, thân phận bị khuyết của ta, nào xứng?

Mặc cho ta tỏ thái độ rành mạch, hẳn trước sau sùng ta tận trời, lại không để ta chịu thiệt thòi, cũng không ép buộc ta.

Ta nghĩ, nếu ta bảo thật muốn đập phủ thái tử rồi xây lại, hẳn cũng sẽ nghe theo.

Nhưng kì lạ một chỗ, từ lúc ta về đây làm dâu, ngay cả hình bóng thân nhân của hẳn, ta đều không được nhìn thấy.

Ta nghi hoặc, phải chăng là do thân phận của ta khiến bọn họ không hài lòng?

Mà dù vậy thì sao? Ta vốn chẳng còn gì, cũng lười đi lấy lòng Hồ quốc hoàng triều.

Một Cao Lỗ, đã quá đủ.

Phúc tử bên cạnh liền giống như trước đây, cầm quạt mát cho ta.

Cảm xúc liền khiến ta tưởng như bản thân quay về tháng ngày ở phủ quận chúa, bản thân lười nhác nằm trên bàn đá, Phúc tử ở bên cạnh quạt mát cho ta.

Ta chống cằm, mặc dù vậy nhưng ta không tài nào quên được, đây đã không còn là Cao Lỗ.

Trong lúc ta mơ màng hưởng thụ cuộc sống thần tiên của mình, Phúc tử ở bên cạnh nhận phong thư trắng từ tay nha hoàn, cung kính dâng lên cho ta.

Ta khẽ nhấc làn mi, thờ ơ liếc nhìn thứ trên tay hẳn, cũng không thèm mở ra xem, ta phất tay kêu hẳn đem đi cất.

Phong thư đó chẳng phải là của Thái tử Hồ quốc kia sao?

Ta không biết gần đây chiến sự có gì vui, xoay thái tử Hồ quốc như chong chóng, hẳn bận đến mặt mũi vốn anh tuấn nay đen như đáy nồi. Sau khi lưu luyến từ giã ta đi làm công vụ, hằng ngày đều lấy việc cho người chuyển thư từ của hẳn đến tay ta làm ý vui.

Đương nhiên ta ngay cả một phong cũng không đọc, một lời cũng không thèm đáp trả.

Ta nhìn trời cao, khẽ thở hắt.

Không nghĩ bản thân lại vô cảm đến mức này.

Vô cảm cũng tốt, vô ưu vô lo, sống cũng thoải mái hơn.

Vì chán đến cả người đều muốn dư thừa, ta liền lấy lại tinh thần, cả người phấn chấn, ta nhìn Phúc tử bộ dạng ngu dần bên cạnh, ta cong hai mắt, định đang nói.

”Phúc tử, theo bản cung trèo tường ra ngoài đi.”

Về mặt của hẳn lúc đó, chính là trắng như giấy. Bộ dạng kinh hãi thể tục nhìn ta. Còn liên tục hô bảo suy đồi suy đồi.

Ta mặc hẳn, chạy vào thay y phục thoải mái, sau đó bộ dạng bưng bưng sức lực, nhún nhẹ một cái liền thật sự trèo tường đi ra bên ngoài.

Ta liếc thấy bộ dạng bối rối nhận vợ của Phúc tử, không khỏi khinh bỉ hẳn vài cái.

[Ở đây ý Phúc tử nghĩ nhầm ý chị *trèo tường* theo nghĩa yêu đương vụng trộm, sau khi thấy chị trèo tường thật sự mới biết bản thân luống cuống)]

Ta nhìn cảnh phố xá kinh đô Hồ quốc tấp nập hưng thịnh, không khỏi chép miệng.

Ta dạo khắp nơi, ăn thứ này thử thứ kia, ngắm cái này sờ cái khác.

Vui chơi đến vui vẻ.

Đến khi Phúc tử bên cạnh bồi ta chịu không nổi nữa, liền bạo gan cái gì quy tắc cung cấm, liền kéo tay áo ta, nhấc nhấc hô mỗi chân.

Ta nhìn hần hai tay mang nhiều đồ như vậy, trán cũng vịn ra một ít mồ hôi trong suốt, rất có nghĩa khí, đi dạo thêm vài nơi nữa. Đến khi Phúc tử dung nhan muốn khóc rên rỉ muốn hô nường nường, ta sợ bị người dân phát hiện, liền bao dung kiểm một tửu lâu gần đó, quyết định dừng chân uống trà.

Phúc tử như được đại xá, ôm bàn uống trà, ta nhìn bộ dạng cà lơ phất phơ nào như trong cung nghiêm cẩn, mới hài lòng hơn.

Như vậy mới là Phúc tử mà ta biết.

Ta ngồi yên thưởng trà, bên tai ý vị nghe đám người bàn tán xôn xao.

Nào là chó nhà lão Lý đẻ một lúc mười lứa. Đứa nhóc nhà Hạ lão gia mới ba tuổi đã làm thơ. Thịt heo nhà bà Mụ thì hôi khỉnh khiếp vân vân và mây mây.

Sau đó, ta liền từ miệng của bọn họ, nghe đến tin tức đánh ta từ trong mộng an nhàn rơi xuống hiện thực khô cằn.

Họ bảo.

Cao Lỗ cùng Hồ quốc, xung đột giao binh.

Hồ quốc vốn là quốc gia mạnh thứ hai, đứng đầu trong ba nước của khu vực phía Bắc này. Quân binh mạnh mẽ chuyên nghiệp, nếu đem Cao Lỗ so với Hồ quốc. Thì chính là con cọp con so với lão hùm.

Ta nhớ tới phụ thân ngày ấy nói phải tới biên cương dẹp loạn binh thù ẩn mình vẫn chưa rõ.

Nay nghe tới, tâm ta lạnh lẽo, ly trà trong tay bị ta bóp thành bụi phấn, nước trà sóng sánh ướt cả tay áo.

Ta yên lặng, nghe cho hết câu chuyện từ dân chúng.

Họ nói Cao Lỗ trong hai tháng đối quốc thượng, vốn dĩ Hồ quốc ngỏ ý muốn sáp nhập làm một với Cao Lỗ, nhưng binh đã đem đóng cách kinh đô Cao Lỗ không xa, ý vị sáng như vậy, kẻ dần cũng biết, cho nên sau đó liền xảy ra xung đột giữa hai quốc gia.

Đại nã ta oanh tạc, bên tai ù ù.

Ta cắn môi, phần uất đứng bật dậy.

Một đường đi ra bên ngoài, ta bảo Phúc tử tới chỗ Mã giám, tùy ý thả Bạch Tử ra ngoài, kẻ nào dám ngăn, cho phép người đánh hần hoa mắt chảy máu.

Phúc tử nghe thấy đánh người, liền hưng phấn chạy đi.

Ta đứng đó, lòng ngực nóng như lửa đốt, ta nghiêng răng, hiểu rõ vì sao thái tử Hồ quốc cao quý lại đem binh mã tới phủ canh gác cẩn trọng như vậy, khuyên nhủ ta yên vị hưởng thụ trong phủ.

Cốt để ta không biết thế sự, cũng tiện cho hần?

Ta leo lên lưng Bạch Tử, con ngựa dưới chân hưng phấn ngân lên khúc dài, sau đó dưới cái thúc roi của ta, lao như tên, chạy đến chỗ quân danh ngoài kinh đô Hồ quốc cách đó hai trăm dặm.

Ta nhìn quân doanh đồ sộ trước mắt, không quân lính gác hô dừng, ta liên tục thúc Bạch Tử chạy vào bên trong.

Một đường đi thẳng, khi đẩy mắt ta nhìn tới bóng hình quen thuộc đang quỳ dưới kia, tâm nổ như pháo.

Phụ thân một thân rách rưới, máu tươi nát thịt, tuy vậy lưng vẫn thẳng như tùng, khí phách hang nghiến, tuyệt không bắt phục.

Binh mã bên cạnh cầm roi đánh lên tấm lưng vốn đã không rõ đâu là thịt là máu, liên tục hô hào.

”Đưa binh phủ ra đây thái tử chúng ta liền tha cho người một mạng!”

Ta run lên, nhìn phụ thân một ngụm máu nhổ ra, ánh mắt khinh bỉ, găm giữ.

”Bản tướng quân không giao!”

Sau đó là chan chất âm thanh đồn và roi.

Ta hô: "Dừng tay!"

Nhưng quá muộn, ta trở mắt nhìn phụ thân một kiếm xuyên ngực, thân người như tượng như điều đứt cánh, ngã xuống đất.

"Cha!"

Ta bị thương gằm lên, tâm đau đến triệt để.

Lệ tung hoành, tâm như bị khoét một mảng thịt lớn. Ta gằm như dã thú bị thương.

Hai mắt ta đỏ như máu, thị huyết như phong ba nổi dậy, ta rời Bạch tử, cướp gươm, lao tới chém giết.

Sát tính vốn ngủ yên, nay như phong ba nổi dậy, ta một đao lại một đao, tàn sát vô tận.

Ta ôm lấy thân thể còn sót lại hơi ấm từ phụ thân, ta nhìn dung nhan hai mắt trừng to của ông, đau lòng, đau vô cùng.

Lão nhân gia ngài mới ngày nào còn bảo ta đợi, đợi ngài về.

Lão nhân gia ngài mới ngày nào còn hung dữ mắng ta nghịch tử.

Lão nhân gia ngài mới ngày nào múa đao ném gươm, cùng con gái chấn hưng một cõi, nay lại như thế nào chầm chọc, nằm im trong lòng ta a?

Lão già chết tiệt, con gái nay tới rồi, lại yên lặng nằm đó.

Lão già chết tiệt, có nghe con gái kêu không?

Lão già, trả lời con gái, con gái liền chạy đi pha Tuyết liên cho ngài.

Lão già, nường bảo nàng ở phủ, hội đợi chúng ta về. Chúng ta phải về với nàng.

Lão già, có nghe không?

Giận con gái bất hiếu sao?

Giận con gái ngỗ nghịch sao?

Ta như kẻ điên, một tiếng kêu phụ thân lại phụ thân, nhưng người trong lòng trước sau yên lặng đến tâm ta đều đau.

Một tiếng nha đầu hư hỏng, nay liền theo gió bay đi mất.

Ta ôm chặt thân người to lớn trong lòng, tê tâm liệt phế, đau đến nổi, cổ họng gào thét nay chỉ còn là những tiếng khàn khàn.

"Tát Nhĩ."

Ta đỏ hai mắt, nhìn bóng dáng thái tử Hồ quốc cao quý mặc áo giáp, anh tuấn nhu hòa, nay dung nhan trắng như quỷ.

Ta siết lấy gươm trong tay, thống hận lao tới, chĩa mũi gươm thẳng vị trí tim của hắn.

Hộ vệ hai bên chính là bị tốc độ của ta kinh sợ đến không kịp phản ứng.

Nhưng công phu mèo cào của ta, làm sao đối lại thái tử một quốc?

Ta nhìn hắn né tránh mũi gươm, dùng nội lực hất văng thanh gươm trong tay ta.

Tay ta tê liệt, sau đó thân người liền bị hắn lôi vào lòng.

"Hoắc Kiến Kha!"

Ta tựa kẻ điên, gào thét tục danh của hắn, hận không thể một đao giết chết hắn, giết chết đám người Hồ quốc này.

Sau đó đột ngột bên gáy truyền tới cảm giác đau nhức, hai mắt ta liền lâm vào bóng tối vô tận.

18. Chương 18

Ta hai mắt vô lực nhìn nha hoàn thân người run rẩy quỳ dưới đất, bên cạnh là những mảnh vỡ chén bát.

Y phục người Hồ chói mắt khiến hai mắt ta đều đau, ta ghét bỏ bọn người Hồ, hận đến răng nghiến đều đau.

”Cút.”

Âm thanh khàn khàn từ cổ họng ta truyền ra, găm giữ như dã thú.

”Thái tử bảo nô tì dọn nương nường nên ăn...”

”Cút!”

Ta cay nghiệt găm lên, lạnh lẽo ánh mắt như đao nhìn đám nô tài người Hồ quỳ dưới chân.

Kể từ khi từ trong bóng đêm dày đặc lạnh lẽo tỉnh dậy, ta như kẻ điên, không ăn không uống.

Nhìn cảnh người người trang phục Hồ quốc, dung nhan phụ thân chìm trong bể máu liền hiện lên một đao lại một đao đâm vào tâm ta.

Ta nguyện, chìm sâu vào bóng đen, cũng không muốn đứng trước hiện thực tàn khốc này.

Ta cầm gối, nện vào đám người Hồ, cơn ghét bỏ sộc lên cổ họng, ta một lần lại một lần kêu cút.

Nếu trong tay ta có đao, nếu không phải võ công bị tên thái tử Hồ quốc dùng phé thuật, ta nhất định không ngại vi phạm lời thề năm xưa cùng ông nội không sát sinh, mà một đao chém chết đám người ghê tởm này.

Thù giết cha không thể báo, võ công lại bị phé đi, ta vô lực, bị thương muốn hóa điên.

Ta nhìn bọn người Hồ lần lượt run rẩy khóc lóc đi ra, thân người lạnh lẽo một mảng.

Ta đương nhiên biết nếu các nàng không đỡ ta ăn ta uống, thì sau khi bước khỏi tấm điện này, đầu liền rơi theo bước chân.

”Thái tử phi vì có gì giận chó đánh mèo nha? Đám nô tài cũng đâu có sai.”

Bên tai vang vang âm thanh đinh đang, tâm chấn kinh, ta quay lại nhìn dung nhan như đoá lan thảo tưởng cả đời cũng không gặp lại hiện ra trước mắt.

Ta im lặng nhìn nàng ta bộ dạng chim sa cá lặn, một trời một vực với kẻ không ăn không uống như ta.

Ta nhìn, nhìn nàng ta khác lạ với trong kí ức, kí ức nàng một thân váy dài màu lam, nay lại khoác lên bộ Hồ phục hồng phấn.

Lòng, lạnh đến đỉnh điểm.

Nàng ôn nhu nhìn ta cười cười nói nói.

”Thái tử phi đây là đang ngạc nhiên khi thấy ta sao?”

Ta nhìn nàng dung nhan hồng hào, khóe môi khê nhếch, ta châm chọc cười ra tiếng.

”Một tiện tì phản quốc, bản cung hội bất ngờ!”

Dung nhan như đoá lan thảo vì một câu nói của ta liền hóa trắng như giấy. Ta nhìn nàng ta hai mắt trừng lớn, phần uất liếc ta, ta càng cười đến vui vẻ.

Ta gạt đi lệ bên khóe mắt vì trận cười vừa rồi, ta ung dung ngả lưng lên gối mềm, nhìn nàng ta, phun ra mấy chữ chọc nàng ta tức chết.

”Tiện tì, thấy bản cung sao không quỳ?”

Quả nhiên, nàng ta bị ta nói cho mất mũi nhăn nhúm, dữ tợn tựa như quỷ dọa.

Sau đó ta bình thần nhìn nàng hóa điên, lao tới bóp cổ ta, vừa siết vừa găm.

”Người mới là tiện tì! Chết tiệt!”

Cổ họng bị bóp đến thiếu dưỡng khí, tuy vậy ta chính là khoe miệng vẫn cười rộ lên.

Hay lắm hay lắm, hóa điên đi, cùng ta hóa điên đi.

Sau đó lúc ta dường như vì không thở nổi mà hai mắt mờ đi, thân người liền bị hung hăng quăng xuống đất.

Thân người vốn suy yếu của ta, chạm đất vang lên âm thanh rất lớn nếu không gãy xương cũng sẽ bầm tím, thế nhưng kì lạ, bản thân lại không thấy đau một chút nào.

Cầm ta bị nắm, ép ngẩng cao đầu lên.

Ta hai mắt nhìn đôi người âm trầm hận thù trước mắt của nàng ta.

Một hồi lâu, chỉ thấy nàng ta kì dị, lại dùng ngón tay vui đùa, phác họa trên mặt ta. Bên môi lại lẩm bẩm.

”Quả nhiên dung nhan họa thủy, Tắt Nhĩ a Tắt Nhĩ.”

Ta ghét bỏ cái tay trên mặt ta, nàng ta nhìn ra ghét bỏ của ta, sau đó như mù điên cất tiếng cười đinh đang.

Ta nhìn nàng ta gào thét.

Nàng bảo.

”Tắt Nhĩ đã có ai bảo người, quá đẹp là một cái tội không? A, người làm sao mà biết được? Thân phận cao quý, dung nhan như hoa, văn võ song toàn như thế, ưu ái quả nhiên được ưu ái!”

Ta yên lặng nhìn nàng ta cười rộ, điên điên khùng khùng vừa la vừa hét.

Sau đó đột nhiên vẽ mặt nàng ta âm trầm, cầm ta càng bị nàng ta siết đến đỏ ửng.

Nàng ta giương cao khoe miệng, ánh mắt hận thù sung sướng, nhìn ta khế thì thào.

”Tắt Nhĩ, người có từng nghĩ tới Tắt tướng quân vì sao anh dừng một thời liền dễ dàng rơi vào tay địch không?”

Tâm ta rung lên, đại não nổ liên hoàn, ta nhìn nàng, nhìn nàng hả dạ tươi cười.

Thân người ta ngập trong băng tan, ta đỏ mắt, bất chấp thân thể suy nhược, một tay bóp chặt cổ nàng ta, găm lên.

”Tiện tì nhà người dám!”

”Sao ta lại không dám?! Một liều thuốc mê, liền đổi lại mạng tướng quân một nước! Ha ha Tắt Nhĩ a Tắt Nhĩ, người thông minh một đời, trách là trách người do dự, khiến phụ thân người tin tưởng ta!”

Nàng ta điên cuồng cười rộ lên.

Ta đỏ mắt, bàn tay siết chặt, cái cổ trơn bóng của nàng ta ửng đỏ, chỉ cần ta thêm lực, liền có thể vụn chết kẻ điên này.

Một chút một chút nữa.

Sau đó thân người ta đột nhiên bị lực đạo nào khác, đánh văng ra chỗ khác, thân người va chạm, cổ họng ngọt ngào, một ngụm máu phun ra bên ngoài.

Ta chống hai tay, ho khan, nôn hết dịch máu ra ngoài.

Ta liếc mắt đỏ bừng của ta, nhìn tiện tì kia nằm trong vòng tay của một gã nam nhân xa lạ.

Ta cười đinh đang.

”Tiện nhân quả nhiên tiện nhân!”

Ta không nhìn đến nàng ta ho khan trong lòng tên nam nhân xa lạ kia, ta suy yếu, chống thân người bết nhất đứng lên. Ta vùi lấy tường trắng, mở miệng hô.

”Phúc tử!”

Ta muốn kêu tới Phúc tử, kêu hấn tới đây thay bản cung đánh chết hai kẻ dâm phu dâm phụ này.

Thế nhưng tiếng kêu của ta, lại không ai đáp trả.

Ta nhìn thấy nàng ta ở trong ngực nam nhân khác cười như điên, vui vẻ gần giọng với ta.

”Tri hô tên thái giám đó tới cứu người? Ha ha hấn hiện có thể đầu đã được treo lên binh giáo trước thành a!”

Bên tai ta vang lên âm thanh rạn nứt, cổ họng đau xót phun ra một ngụm máu khác.

Ta ôm ngực, suy yếu ngã xuống.

Ta run giọng, nhìn nàng ta hả hê, hận không thể một đao lấy mạng ả.

Đứa nhỏ đó, chỉ tâm tâm niệm niệm ở bên cạnh ta hầu hạ.

Hấn không có lỗi, không có lỗi!

Sau đó ta nằm yên, vô lực phần hận nhìn nàng ta được bế đi ra ngoài, trước khi đi, nàng ta còn thống hận, nhìn ta cười rộ lên như kẻ chiến thắng.

Nàng bảo.

”Tát Nhĩ, người biết lục mị chứ?”

Ta chấn kinh, không thể tin tưởng nhìn nàng ta.

Thần y từng nói, lục mị một giọt một lần quên.

Thân người ta run lên bần bật, cổ họng đau như lửa thiêu, lòng ngực xót xa.

”Phải, là ta cho hấn quên! Quên người! Thay thế bóng ta vào chỗ người! Thấy sao Tát Nhĩ? Người không nghĩ tới đúng không? Tát Nhĩ Tát Nhĩ, cả đời người đều hơn ta mọi thứ, nhưng lần này, người bại! Bại hoàn toàn!”

Ta ở trong tiếng cười ghê rợn của nàng ta, tâm đau đớn đến tê liệt, dả kích tới dả kích, ta nhịn không được, cổ họng trào máu. Nhiễm đỏ cả mặt đất.

Ta nhận ra, cũng nhớ ra, vì nguyên do gì, lúc gặp lại, bộ dạng người đó lại kì lạ như thế.

Ta hiểu và cũng thống hận, thống hận lục mị, thống hận nàng ta, thống hận cả chàng vì thế quên mất ta.

Quên mất Tát Nhĩ.

Cổ họng nóng như lửa cháy, ta nôn khan.

Nôn ra toàn máu.

Tựa như muốn vắt kiệt dòng máu trong thân thể.

”Tát Nhĩ!”

Bên tai âm âm thanh rỗng gọi bi thương.

Sau đó ta lọt vào lòng ngực xa lạ, liếc nhìn Hồ phục đỏ mắt.

Cảnh tượng phụ thân chết không nhắm mắt, đau đớn phần uất như thế, liền rõ ràng hiện ra trước mắt.

Cơn ghê tởm sộc lên, ta như ghê tởm bản thân dính bẩn, phản kháng thoát ly.

”Cút!”

Hoắc Kiến Kha hai mắt đỏ bừng, dung nhan trắng xanh đau lòng nhìn ta.

Thân thể suy nhược của ta nằm trong lòng hấn, vấy vùng như cá chết.

Hấn đặt ta lên giường mềm, yêu thương lau huyết trên mặt ta.

Ta một lần lại kêu hấn cút.

Ta hận hấn, hận đến ghê tởm tên mặt người lòng thú này.

Ta biết hấn vì ngôi vàng trên kia, mới dung thứ cho thuộc hạ giết chết phụ thân ta, ta đương nhiên biết phụ mẫu hấn làm sao không xuất hiện. Tất cả còn không phải vì hấn cướp ngôi, lòng tham bá chủ hay sao?

Ghê tởm.

Ta chán ghét hấn.

Ta nhận thấy bàn tay hấn muốn thay ta cởi bỏ giá y đỏ rực nhuộm vì máu của ta, ta như bị chó cắn, điên tiết phản kháng.

”Cút cho bản cung!”

”Cô không làm đau nàng, đừng đuổi cô đi..”

Ta bị hấn khảm vào lồng, lồng ngực chạm tới lồng ngực run rẩy của hấn.

Xa lạ một mảng, ta suy yếu vô lực, phần uất nhìn lên đỉnh trần.

Vòng tay hấn tuy ôn nhu như thế nhưng tâm vẫn lạnh lẽo, ta chợt nhận ra, bản thân thế nhưng lại nhớ cùng lưu luyến lồng ngực rắn chắc kia, đêm Tết Nguyên Tiêu bị khảm trong lồng ngực ấy, ta sợ hãi vẫy vùng, chính vì sợ hơi ấm đó sẽ lại khiến ta yếu đuối, từ bỏ tất cả để mà lần nữa được đắm chìm.

Ta trào phúng bản thân, châm chọc bản thân quả nhiên không có tiền đồ.

Sau đó thái tử Hồ quốc đột nhiên trở nên hung tàn, hấn đỏ mắt nhìn ta, ta ngây ngốc bị hấn nắm lấy hai vai, siết chặt như muốn đem vai ta bóp gãy, ta vì đau mà nhíu mi, hấn lại như hóa điên, phần nộ gầm lên.

”Nàng nghĩ tới hấn? Nàng lại nghĩ tới nam nhân kia khi ở với cô!”

Ta ngây dại nhìn dung nhan vốn thanh khiết như trăng, nay hung bạo tựa dã thú.

Sau đó trang phục của ta, liền ở dưới tay hấn hóa thành vãi vụn.

Ta kinh sợ nhìn hấn, hấn lại chôn đầu ở cổ ta, ra sức cắn.

”Cút! Hoắc Kiến Kha!”

Ta dùng sức, sợ hãi tột cùng đẩy hấn. Hấn thế nhưng khóa hai tay ta lại, thân người mát lạnh bại lộ hết dưới ánh nhìn đỏ rực mê luyến của hấn.

Ta chết khiếp gầm lên.

”Khốn khiếp! Hoắc Kiến Kha! Cút cho bản cung!”

”Nàng là của cô! Chỉ có thể là của cô!”

Ta trở mắt nhìn hấn ép buộc ta, nam nhân tựa vầng trăng khuyết ngày nào còn ôn nhu bảo ‘Cô không ép buộc nàng’.

Nay như gió mà đi mất.

Ta bị thương sợ hãi, vẫy vùng van cầu, nhưng hấn không nghe, điên cuồng để lại khắp người ta vô số vết đỏ hồng.

Tiết khổ dưới chân bị hấn xé rách, tuyết nhũ bị một bên bị hấn ngậm lấy cắn mút, tâm ta chết lặng, ta như kẻ điên, gào rống.

”Không được!”

Sau tiếng kêu của ta, thân thể nam nhân ở trên đột nhiên bất động, ta ngây ngốc nhìn dung nhan khiếp sợ của hấn, từ lồng ngực to lớn ấy, huyết chảy ra từ tim, thấm ướt thân người hấn, nóng hổi vươn trên người ta.

Hoắc Kiến Kha khước miệng khê kêu một tiếng Tát Nhĩ, sau đó liền ngã xuống.

Ta như con cóc, bất chấp thân thể suy nhược đau thương, lăn qua một bên, cầm lấy chăn mềm che đi bộ dáng chật vật của mình.

Ta ngẩng đầu nhìn, nhìn một cái liềm chắn kinh, bên tai lại vang vang vô số âm thanh của thiên lôi.

Con người thị huyết đỏ bừng như máu nổi bật trên gương mặt họa thủy, nốt chu sa lấp lóe ánh sắc sát khí, môi bạc hé mở lộ ra hàm răng nghiêng đến run rẩy. Vụn sợi tóc đen quỉ dị rối loạn, tóc mai hai bên lại ẩn ẩn hiện hiện màu trắng. Chiến giáp không che đậy nổi cần cổ khỏe mạnh nổi lên vô số hoa văn chú ngữ kinh rợn. Thanh gươm bên tay như nhuộm bởi máu, màu đỏ đến kinh hãi thể tục.

Tựa như tu la đến từ bể ngục tối. Sát khí đậm đặc.

Ta ngây ngốc, nhìn người trước mắt tuy dữ tợn, nhưng dung nhan tái trắng, bờ môi đẹp quen thuộc run lên, khàn khàn gọi hai tiếng Tát Nhĩ.

Mắt mũi ta cay nồng, lệ từng giọt từng giọt rơi như thác.

Ta lọt vào lồng ngực mạnh mẽ rắn chắc, cảm thụ thân nhiệt nóng bỏng của người trước mắt, bên tai lại vang vang âm thanh khàn khàn ôn nhu.

Chàng bảo ta.

”Tát Nhĩ, ổn rồi. Có ta ở đây, không ai được phép thương tổn nàng.”

Tâm ta đau triệt để, mọi cảm xúc dồn nén, chịu đựng, nay như con sóng, đánh úp tới.

Ta níu chặt lấy chàng, móng tay bấm sâu vào da thịt chàng, cuối cùng chịu không nổi, tựa như một hài tử, khóc rống lên.

Ta mặc kệ cái đau do vòng tay ngày càng siết chặt của chàng, nỗi sợ hãi, đau đớn, bị thương, hóa hết thành nước mắt, như lũ về đê vỡ, gào khóc thảm thương.

”Tát Nhĩ Tát Nhĩ.”

Nghe đến âm thanh khàn khàn một tiếng một tiếng gọi của chàng, ta mới nhận ra.

Không phải bản thân đã không còn yêu, mà yêu hóa thành tâm can, giấu tận đáy lòng, lấy thù hận làm thành trì, kiên cố mà xây lên.

Ta sợ, sợ cảnh tượng bản thân chính thức bị Hoắc Kiến Kha ô nhục, sợ sẽ không còn gì để bầu vịu lấy, để dựa vào đó mà hận chàng, gặp chàng.

Quả nhiên là ta ngu muội, lại có thể yêu một người, đến bể tìm nát phổi.

Ta uất ức, khóc càng thảm thiết.

”Tát Nhĩ Tát Nhĩ.”

Sau đó ta ở trong vòng tay ấm áp của chàng, khóc đến khàn họng, thân thể suy nhược chịu không được liền ngất đi.

Trước lúc chìm trong mê mang, bên tai lại vang vang âm thanh bị thương đau đến đào tim đào phổi, liên mồm rống Tát Nhĩ của chàng.

Mẽ Bối: mắng tôi diiii, dù sao tôi cũng không buông bỏ tình yêu sến súa lâm li bi đát như thể này của hai đứa nó đâuuuuuu aaaaaa!!Ta hai mắt vô lực nhìn nha hoàn thân người run rẩy quỳ dưới đất, bên cạnh là những mảnh vỡ chén bát.

Y phục người Hồ chói mắt khiến hai mắt ta đều đau, ta ghét bỏ bọn người Hồ, hận đến răng nghiêng đều đau.

”Cút.”

Âm thanh khàn khàn từ cổ họng ta truyền ra, găm giữ như dã thú.

”Thái tử bảo nô tì dọn nương nương nên ăn...”

”Cút!”

Ta cay nghiệt găm lên, lạnh lẽo ánh mắt như đao nhìn đám nô tài người Hồ quỳ dưới chân.

Kể từ khi từ trong bóng đêm dày đặc lạnh lẽo tỉnh dậy, ta như kẻ điên, không ăn không uống.

Nhìn cảnh người người trang phục Hồ quốc, dung nhan phụ thân chìm trong bể máu liền hiện lên một đao lại một đao đâm vào tâm ta.

Ta nguyện, chìm sâu vào bóng đen, cũng không muốn đứng trước hiện thực tàn khốc này.

Ta cầm gối, nện vào đám người Hồ, cơn ghét bỏ sộc lên cổ họng, ta một lần lại một lần kêu cút.

Nếu trong tay ta có đao, nếu không phải võ công bị tên thái tử Hồ quốc dùng phé thuật, ta nhất định không ngại vi phạm lời thề năm xưa cùng ông nội không sát sinh, mà một đao chém chết đám người ghê tởm này.

Thù giết cha không thể báo, võ công lại bị phé đi, ta vô lực, bị thương muốn hóa điên.

Ta nhìn bọn người Hồ lần lượt run rẩy khóc lóc đi ra, thân người lạnh lẽo một mảng.

Ta đương nhiên biết nếu các nàng không dỗ ta ăn ta uống, thì sau khi bước khỏi tấm điện này, đầu liền rơi theo bước chân.

”Thái tử phi vì cớ gì giận chó đánh mèo nha? Đám nô tài cũng đâu có sai.”

Bên tai vang vang âm thanh đinh đang, tâm chấn kinh, ta quay lại nhìn dung nhan như đoá lan thảo tưởng cả đời cũng không gặp nay lại hiện ra trước mắt.

Ta im lặng nhìn nàng ta bộ dạng chim sa cá lặn, một trời một vực với kẻ không ăn không uống như ta.

Ta nhìn, nhìn nàng ta khác lạ với trong kí ức, kí ức nàng một thân váy dài màu lam, nay lại khoác lên bộ Hồ phục hồng phấn.

Lòng, lạnh đến đỉnh điểm.

Nàng ôn nhu nhìn ta cười cười nói nói.

”Thái tử phi đây là đang ngạc nhiên khi thấy ta sao?”

Ta nhìn nàng dung nhan hồng hào, khóe môi khê nhếch, ta châm chọc cười ra tiếng.

”Một tiện tì phản quốc, bản cung hội bất ngờ!”

Dung nhan như đoá lan thảo vì một câu nói của ta liền hóa trắng như giấy. Ta nhìn nàng ta hai mắt trừng lớn, phần uất liếc ta, ta càng cười đến vui vẻ.

Ta gạt đi lệ bên khóe mắt vì trận cười vừa rồi, ta ung dung ngả lưng lên gối mềm, nhìn nàng ta, phun ra mấy chữ chọc nàng ta tức chết.

”Tiện tì, thấy bản cung sao không quỳ?”

Quả nhiên, nàng ta bị ta nói cho mất mũi nhăn nhúm, dữ tợn tựa như quỷ dọa.

Sau đó ta bình thản nhìn nàng hóa điên, lao tới bóp cổ ta, vừa siết vừa găm.

”Người mới là tiện tì! Chết tiệt!”

Cổ họng bị bóp đến thiếu dưỡng khí, tuy vậy ta chính là khóe miệng vẫn cười rộ lên.

Hay lắm hay lắm, hóa điên đi, cùng ta hóa điên đi.

Sau đó lúc ta dường như vì không thở nổi mà hai mắt mờ đi, thân người liền bị hung hăng quăng xuống đất.

Thân người vốn suy yếu của ta, chạm đất vang lên âm thanh rất lớn nếu không gãy xương cũng sẽ bầm tím, thế nhưng kì lạ, bản thân lại không thấy đau một chút nào.

Cầm ta bị nắm, ép ngẩng cao đầu lên.

Ta hai mắt nhìn đôi người âm trầm hận thù trước mắt của nàng ta.

Một hồi lâu, chỉ thấy nàng ta kì dị, lại dùng ngón tay vui đùa, phác họa trên mặt ta. Bên môi lại lẩm bẩm.

”Quả nhiên dung nhan họa thủy, Tắt Nhĩ a Tắt Nhĩ.”

Ta ghét bỏ cái tay trên mặt ta, nàng ta nhìn ra ghét bỏ của ta, sau đó như mụ điên cất tiếng cười đinh đang.

Ta nhìn nàng ta gào thét.

Nàng bảo.

”Tắt Nhĩ đã có ai bảo người, quá đẹp là một cái tội không? A, người làm sao mà biết được? Thân phận cao quý, dung nhan như hoa, văn võ song toàn như thế, ưu ái quả nhiên được ưu ái!”

Ta yên lặng nhìn nàng ta cười rộ, điên điên khùng khùng vừa la vừa hét.

Sau đó đột nhiên vẽ mặt nàng ta âm trầm, cằm ta càng bị nàng ta siết đến đỏ ửng.

Nàng ta giương cao khóe miệng, ánh mắt hận thù sung sướng, nhìn ta khế thì thào.

”Tắt Nhĩ, người có từng nghĩ tới Tắt tướng quân vì sao anh dừng một thời liền dễ dàng rơi vào tay địch không?”

Tâm ta rung lên, đại não nổ liên hoàn, ta nhìn nàng, nhìn nàng hả dạ tươi cười.

Thân người ta ngập trong băng tan, ta đỏ mắt, bất chấp thân thể suy nhược, một tay bóp chặt cổ nàng ta, gầm lên.

”Tiện tì nhà người dám!”

”Sao ta lại không dám?! Một liều thuốc mê, liền đổi lại mạng tướng quân một nước! Ha ha Tắt Nhĩ a Tắt Nhĩ, người thông minh một đời, trách là trách người do dự, khiến phụ thân người tin tưởng ta!”

Nàng ta điên cuồng cười rộ lên.

Ta đỏ mắt, bàn tay siết chặt, cái cổ trơn bóng của nàng ta ửng đỏ, chỉ cần ta thêm lực, liền có thể vạn chết kẻ điên này.

Một chút một chút nữa.

Sau đó thân người ta đột nhiên bị lực đạo nào khác, đánh văng ra chỗ khác, thân người va chạm, cổ họng ngọt ngào, một ngụm máu phun ra bên ngoài.

Ta chống hai tay, ho khan, nôn hết dịch máu ra ngoài.

Ta liếc mắt đỏ bừng của ta, nhìn tiện tì kia nằm trong vòng tay của một gã nam nhân xa lạ.

Ta cười đinh đang.

”Tiện nhân quả nhiên tiện nhân!”

Ta không nhìn đến nàng ta ho khan trong lòng tên nam nhân xa lạ kia, ta suy yếu, chống thân người bết nhất đứng lên. Ta vúi lấy tường trắng, mở miệng hô.

”Phúc tử!”

Ta muốn kêu tới Phúc tử, kêu hấn tới đây thay bản cung đánh chết hai kẻ dâm phu dâm phụ này.

Thế nhưng tiếng kêu của ta, lại không ai đáp trả.

Ta nhìn thấy nàng ta ở trong ngực nam nhân khác cười như điên, vui vẻ gần gũi với ta.

”Tri hô tên thái giám đó tới cứu người? Ha ha hấn hiện có thể đầu đã được treo lên binh giáo trước thành a!”

Bên tai ta vang lên âm thanh rạn nứt, cổ họng đau xót phun ra một ngụm máu khác.

Ta ôm ngực, suy yếu ngã xuống.

Ta run giọng, nhìn nàng ta hả hê, hận không thể một đao lấy mạng ả.

Đứa nhỏ đó, chỉ tâm tâm niệm niệm ở bên cạnh ta hầu hạ.

Hắn không có lỗi, không có lỗi!

Sau đó ta nằm yên, vô lực phần hận nhìn nàng ta được bế đi ra ngoài, trước khi đi, nàng ta còn thống hận, nhìn ta cười rộ lên như kẻ chiến thắng.

Nàng bảo.

”Tát Nhĩ, ngươi biết lục mị chứ?”

Ta chấn kinh, không thể tin tưởng nhìn nàng ta.

Thần y từng nói, lục mị một giọt một lần quên.

Thân người ta run lên bần bật, cổ họng đau như lửa thiêu, lòng ngực xót xa.

”Phải, là ta cho hắn quên! Quên ngươi! Thay thế bóng ta vào chỗ ngươi! Thấy sao Tát Nhĩ? Ngươi không nghĩ tới đúng không? Tát Nhĩ Tát Nhĩ, cả đời ngươi đều hơn ta mọi thứ, nhưng lần này, ngươi bại! Bại hoàn toàn!”

Ta ở trong tiếng cười ghê rợn của nàng ta, tâm đau đớn đến tê liệt, dả kích tới dả kích, ta nhịn không được, cổ họng trào máu. Nhiễm đỏ cả mặt đất.

Ta nhận ra, cũng nhớ ra, vì nguyên do gì, lúc gặp lại, bộ dạng người đó lại kì lạ như thế.

Ta hiểu và cũng thống hận, thống hận lục mị, thống hận nàng ta, thống hận cả chàng vì thế quên mất ta.

Quên mất Tát Nhĩ.

Cổ họng nóng như lửa cháy, ta nôn khan.

Nôn ra toàn máu.

Tựa như muốn vắt kiệt dòng máu trong thân thể.

”Tát Nhĩ!”

Bên tai âm âm thanh rống gọi bi thương.

Sau đó ta lọt vào lòng ngực xa lạ, liếc nhìn Hồ phục đỏ mắt.

Cảnh tượng phụ thân chết không nhắm mắt, đau đớn phần uất như thế, liền rõ ràng hiện ra trước mắt.

Cơn ghê tởm sộc lên, ta như ghê tởm bản thân dính bẩn, phản kháng thoát ly.

”Cút!”

Hoắc Kiến Kha hai mắt đỏ bừng, dung nhan trắng xanh đau lòng nhìn ta.

Thân thể suy nhược của ta nằm trong lòng hắn, vấy vùng như cá chết.

Hắn đặt ta lên giường mềm, yêu thương lau huyết trên mặt ta.

Ta một lần lại kêu hắn cút.

Ta hận hắn, hận đến ghê tởm tên mặt người lòng thú này.

Ta biết hắn vì ngôi vàng trên kia, mới dung thứ cho thuộc hạ giết chết phụ thân ta, ta đương nhiên biết phụ mẫu hắn làm sao không xuất hiện. Tất cả còn không phải vì hắn cướp ngôi, lòng tham bá chủ hay sao?

Ghê tởm.

Ta chán ghét hắn.

Ta nhận thấy bàn tay hắn muốn thay ta cởi bỏ giá y đồ rực nhuộm vì máu của ta, ta như bị chó cắn, điên tiết phản kháng.

”Cút cho bản cung!”

”Cô không làm đau nàng, đừng đuổi cô đi..”

Ta bị hấn khảm vào lòng, lòng ngực chạm tới lòng ngực run rẩy của hấn.

Xa lạ một mảng, ta suy yếu vô lực, phần uất nhìn lên đỉnh trần.

Vòng tay hấn tuy ôn nhu như thế nhưng tâm vẫn lạnh lẽo, ta chợt nhận ra, bản thân thế nhưng lại nhớ cùng lưu luyến lòng ngực rắn chắc kia, đêm Tết Nguyên Tiêu bị khảm trong lòng ngực ấy, ta sợ hãi vẫy vùng, chính vì sợ hơi ấm đó sẽ lại khiến ta yếu đuối, từ bỏ tất cả để mà lần nữa được đắm chìm.

Ta trào phúng bản thân, châm chọc bản thân quả nhiên không có tiền đồ.

Sau đó thái tử Hồ quốc đột nhiên trở nên hung tàn, hấn đỏ mắt nhìn ta, ta ngây ngốc bị hấn nắm lấy hai vai, siết chặt như muốn đem vai ta bóp gãy, ta vì đau mà nhú mi, hấn lại như hóa điên, phần nộ gầm lên.

”Nàng nghĩ tới hấn? Nàng lại nghĩ tới nam nhân kia khi ở với cô!”

Ta ngây dại nhìn dung nhan vốn thanh khiết như trăng, nay hung bạo tựa dã thú.

Sau đó trang phục của ta, liền ở dưới tay hấn hóa thành vãi vụn.

Ta kinh sợ nhìn hấn, hấn lại chôn đầu ở cổ ta, ra sức cắn.

”Cút! Hoắc Kiến Kha!”

Ta dùng sức, sợ hãi tột cùng đẩy hấn. Hấn thế nhưng khóa hai tay ta lại, thân người mát lạnh bại lộ hết dưới ánh nhìn đỏ rực mê luyến của hấn.

Ta chết khiếp gầm lên.

”Khốn khiếp! Hoắc Kiến Kha! Cút cho bản cung!”

”Nàng là của cô! Chỉ có thể là của cô!”

Ta trở mắt nhìn hấn ép buộc ta, nam nhân tựa vàng trắng khuyết ngày nào còn ôn nhu bảo ‘Cô không ép buộc nàng’.

Nay như gió mà đi mất.

Ta bị thương sợ hãi, vẫy vùng van cầu, nhưng hấn không nghe, điên cuồng để lại khắp người ta vô số vết đỏ hồng.

Tiết khổ dưới chân bị hấn xé rách, tuyết nhũ bị một bên bị hấn ngậm lấy cắn nát, tâm ta chết lặng, ta như kẻ điên, gào rống.

”Không được!”

Sau tiếng kêu của ta, thân thể nam nhân ở trên đột nhiên bất động, ta ngây ngốc nhìn dung nhan khiếp sợ của hấn, từ lòng ngực to lớn ấy, huyết chảy ra từ tim, thấm ướt thân người hấn, nóng hổi vươn trên người ta.

Hoắc Kiến Kha khước miệng khê kêu một tiếng Tát Nhĩ, sau đó liền ngã xuống.

Ta như con cóc, bất chấp thân thể suy nhược đau thương, lăn qua một bên, cầm lấy chăn mềm che đi bộ dáng chật vật của mình.

Ta ngẩng đầu nhìn, nhìn một cái liễn chắn kinh, bên tai lại vang vang vô số âm thanh của thiên lôi.

Con người thị huyết đỏ bừng như máu nổi bật trên gương mặt họa thủy, nốt chu sa lấp lóe ánh sắc sát khí, môi bạc hé mở lộ ra hàm răng nghiêng đến run rẩy. Vọn sợi tóc đen quỉ dị rối loạn, tóc mai hai bên lại ẩn ẩn hiện hiện màu trắng. Chiến giáp không che đầy nổi cân cổ khỏe mạnh nổi lên vô số hoa văn chú ngữ kinh rợn. Thanh gươm bên tay như nhuộm bởi máu, màu đỏ đến kinh hãi thế tục.

Tựa như tu la đến từ bể ngục tối. Sát khí đậm đặc.

Ta ngây ngốc, nhìn người trước mắt tuy dữ tợn, nhưng dung nhan tái trắng, bờ môi đẹp quen thuộc run lên, khàn khàn gọi hai tiếng Tát Nhĩ.

Mắt mũi ta cay nồng, lệ từng giọt từng giọt rơi như thác.

Ta lọt vào lồng ngực mạnh mẽ rắn chắc, cảm thụ thân nhiệt nóng bỏng của người trước mắt, bên tai lại vang vang âm thanh khàn khàn ôn nhu.

Chàng bảo ta.

”Tát Nhĩ, ổn rồi. Có ta ở đây, không ai được phép thương tổn nàng.”

Tâm ta đau triệt để, mọi cảm xúc dồn nén, chịu đựng, nay như con sóng, đánh úp tới.

Ta níu chặt lấy chàng, móng tay bấm sâu vào da thịt chàng, cuối cùng chịu không nổi, tựa như một hải tử, khóc rống lên.

Ta mặc kệ cái đau do vòng tay ngày càng siết chặt của chàng, nỗi sợ hãi, đau đớn, bị thương, hóa hết thành nước mắt, như lũ về đề vỡ, gào khóc thảm thương.

”Tát Nhĩ Tát Nhĩ.”

Nghe đến âm thanh khàn khàn một tiếng một tiếng gọi của chàng, ta mới nhận ra.

Không phải bản thân đã không còn yêu, mà yêu hóa thành tâm can, giấu tận đáy lòng, lấy thù hận làm thành trì, kiên cố mà xây lên.

Ta sợ, sợ cảnh tượng bản thân chính thức bị Hoắc Kiến Kha ô nhục, sợ sẽ không còn gì để bầu vùi lấy, để dựa vào đó mà hận chàng, gặp chàng.

Quả nhiên là ta ngu muội, lại có thể yêu một người, đến bể tim nát phổi.

Ta uất ức, khóc càng thảm thiết.

”Tát Nhĩ Tát Nhĩ.”

Sau đó ta ở trong vòng tay ấm áp của chàng, khóc đến khàn họng, thân thể suy nhược chịu không được liền ngất đi.

Trước lúc chìm trong mê mang, bên tai lại vang vang âm thanh bi thương đau đến đào tim đào phổi, liên綿 rống Tát Nhĩ của chàng.

19. Chương 19

Ta lần nữa mơ màng mở hai mắt, ngậy ngốc nhìn đỉnh trần trắng tinh khôi. Ta tự hỏi, đây là đâu? Đây nhất định không phải tấm điện tựa nhà giam ở Hồ quốc, cũng không phải phủ quận chúa vốn đơn bạc của ta.

Ta nâng thân người suy yếu của mình, đầu óc trống rỗng nhìn xung quanh.

Cảm giác quen thuộc tràn ngập trong lòng, ta làm sao không thể nhận ra, nơi đây là một túp lều dunge cho quân doanh?

Ta nhìn bốn góc lều đặt bốn lò than cháy hồng sưởi ấm, nào có chút đình trệ đi.

Tự hỏi, ta làm sao lại ở chốn này?

Sau đó bên tai ta nghe tới một chút âm thanh khe khẽ nói chuyện, ta nâng thân người, bước chân đi tới nơi có âm thanh ấy.

Ta một tay vén lên màn che, ánh sáng hắt vào, không khỏi khiến ta phải nheo mắt.

Sau đó ta liền ngậy ngốc, chăm chú nhìn hình ảnh trước mắt.

Ta trở mắt nhìn thanh niên gương mặt thanh tú, một thân binh giáp hoàn toàn khác xa với hình tượng một thân thái giám luôn mồm cần nhả một hai tiếng quận chúa.

Đó, là Phúc tử, đứa nhỏ tâm tâm niệm niệm cù cung bên cạnh ta sao?

Hình như là không phải, bởi Phúc tử nhà ta, làm sao biết cầm dao múa thương, hẳn ngay cả con chuột cũng sợ hãi khóc lóc.

Ta có chút choáng váng mà lắc đầu, sau đó bên tai liền nghe thấy âm thanh quen thuộc vang lên.

”Bệ hạ, ngài hội không cần thần đi tri hô thần y sao?”

Ta yên lặng, hạ tầm mắt, sau đó mới lia ánh mắt qua bóng dáng bên cạnh.

Ta nhìn tấm lưng thẳng như tùng, kiên cố hơn thành trì, rắn chắc như thép sắt, quen thuộc đến nỗi, chỉ cần liếc qua, ta liền có thể nhận biết được. Bởi bản thân đã không biết bao nhiêu lần, không đếm nổi số vạn lần, ngắm nhìn bóng lưng khí phách ấy.

Nhưng tấm lưng khiến ta rung động thời thiếu nữ, có chút khác với vẻ chằng chịt hoa văn nổi lồi lên da thịt, đen sì kinh tởm.

Tâm, đột ngột nhói đến đau.

Sau đó kí ức ở phủ thái tử Hồ quốc liền như mây bay, nhẹ nhàng trôi về.

Ta không khỏi nhớ đến năm xưa, ta một thân đeo rổ tre trên lưng, leo núi tuyết cốt chỉ muốn bắt rắn làm bữa. Leo bữa một hồi liền vô duyên vô cớ, cứu được lão thần y tùy tiện trong truyền thuyết khỏi miệng hổ.

Ta nhìn lão già tóc trắng tựa tuyết hưng phấn cầm dao mổ bụng hổ làm những thứ kì lạ, cũng không quản lão, ta thành thật giúp ông ta lượm lên những cuốn sách rơi vãi trên thềm tuyết trắng, sau đó có chút hứng thú lật mở.

Ta nhìn trang sách chỉ chít chữ như gà bới vệt mỡ, chỉ nhìn ra mỗi hai chữ duy nhất trên trang sách ấy.

Ta khẽ lẩm bẩm, lục mị là thứ gì?

”Ai nha, người hỏi lục mị sao? Đó là thứ cổ tàn nhẫn nhất a, một giọt một lần quên. Muốn phá giải cần dựa vào chín bảy loại thảo dược trên kì quý bảo, thậm chí còn cần phải đánh đổi tánh mạng của một người khác, để lấy lại hồi ức aaaa.”

Ta khẽ liếc lão già bên cạnh vuốt mái tóc trắng của mình, ta lúc ấy tính ra cũng chỉ là thiếu nữ, đương nhiên bản tính tò mò là không thể thiếu, ta liếc lão, chớp đôi con ngươi, ôn nhu hỏi.

”Chỉ có mỗi cách đó thôi sao?”

Lão thần y bộ dạng tự tại tại tại, giở lấy quyển sách trên tay ta, vừa vuốt vừa bảo.

”Đương nhiên là có cách khác, tự mình phá phệ, chịu một nghìn chín trăm ba ba cơn đau, thân người nổi vô số hoa văn lồi trên da thịt, mùa đông đau đến cắt thịt, mùa xuân nhức tựa xé da, người bình thường nếu dính phải, nhất định mười người hết hai mươi người tự vẫn.”

Âm thanh từ thời xa xưa như tái hiện rõ trước mắt, ta ngây ngốc, tựa bị yểm thuật, chỉ biết chăm chú nhìn tấm lưng trần lộ ra mang vẻ kinh rợn ấy, nhìn thanh niên thanh tú bên cạnh giúp bôi thảo dược kì dị lên da, nhìn nắm tay siết chặt đến trắng bệch, nhìn rồi lại nhìn.

Nhìn đến xót hai mắt, xót cả lòng.

”A.. ”

Ta nhìn thấy thanh niên thanh tú bên cạnh phát giác ra sự hiện diện của ta, ta liền buông xuống mi mắt. Mắt thủy chung nhìn mũi, mũi nhìn đất.

”Tát Nhĩ.”

Bên tai vang lên âm thanh đinh đang quen thuộc, tiếng vải ma sát, sau đó là bước chân vội vàng.

Ta nhìn mũi giày thượng đẳng trước mắt, tựa như bản thân quay về lúc ngày đại hỉ, ta chỉ biết chăm chú nhìn mũi giày thêu của chàng, sau đó háo hức đợi chàng hát khấn hỉ.

Thế sự thay đổi, ta không còn khăn hỉ trên đầu, chàng cũng không cầm gậy hất khăn hỉ của ta, trái lại thân ta lại được tự tay chàng khoác lên áo lông thú ấm áp.

”Lạnh như vậy còn mặc đơn bạc như thế, nàng không biết suy nghĩ sao?”

Bàn tay giấu dưới tay áo ta run lên vì âm thanh của chàng, âm thanh ôn nhu, ôn nhu đến nỗi ta ngỡ bản thân ở trong mộng.

Bởi, chàng vốn không biết như thế nào là ôn nhu với ta.

Ta cắn răng, đè nén xuống cảm xúc ngọ quây trong lòng, ta khẽ ngẩng đầu, dũng cảm đối diện với dung nhan trước mắt.

Vẫn là dung nhan họa thủy hết trong hồi ức, nhưng chàng thay đổi rồi.

Ánh mắt của chàng, từ khi nào lại ôn nhu đến như thế này?

Mái tóc của chàng, từ khi nào hai bên tóc mai đã trắng như vậy?

Ta dường như tự hỏi, nhưng lại không muốn kiếm câu trả lời.

Ngón tay ta chạm vào lồng ngực hở ra của chàng, nóng bỏng tựa hòn than cháy rực trên lò đốt.

”Từ khi nào?”

Chàng nhớ Tát Nhĩ, là từ khi nào?

Lòng ngực dưới ngón tay lạnh buốt của ta run rẩy, ta hạ mi mắt, ngón tay dường như tham lam muốn giữ lấy hơi ấm từ đây.

Sau đó ta liền lọt thỏm vào lồng ngực tưởng chừng cả đời cũng không thể gặp lại.

Chàng vùi sâu đầu vào cổ ta, ta nghe thấy tiếng chàng khàn khàn bảo.

”Ngày làm lễ sắc phong.”

Ta nhắm mắt, tựa vào lồng ngực của chàng, yên lặng không đáp. Mặc chàng như thế nào dịu dàng bỗng ta đi vào, như thế nào cẩn thận đặt ta xuống nệm êm, dường như đã xem ta thành đồ sứ mỏng manh vậy.

Trong bóng đêm, chàng siết chặt lấy ta vào lòng, siết đến ta thấy đau, âm thanh vốn đỉnh đang ôn nhuận của chàng nay chứa âm mũi, khàn khàn lẩm bẩm Tát Nhĩ rồi lại Tát Nhĩ.

Đầu ta không ngẩng lên, mắt cũng không mở, đều đều hít thở, yên lặng như ngủ say.

Duy chỉ ta biết, bàn tay nhỏ nhắn của ta, đã run rẩy siết chặt, móng tay bấm sâu vào da thịt.

Đêm đó, ta kì lạ lại ngủ an giấc.

20. Chương 20: Ngoại Truyện Nhỏ Của Lạc Lạc

”Lạc Lạc, tan học cùng tụi tớ đi chơi đi!”

Tôi chống cằm ngẩng người nhìn bạn học bộ dạng hưng phấn làm bừng lên dung nhan xinh xắn của cô, tôi chớp hai mắt, ôn nhuận hỏi.

”Bây giờ?”

Bạn học gật đầu, tôi ha ha cười mấy cái, sau đó đeo cặp xách lên vai, tay nhỏ vỗ vai bạn học mấy cái, thành khẩn bảo.

”Xin lỗi, tớ rất bận.”

Sau đó né người bỏ đi.

Bạn học kéo tôi lại, dung nhan xinh xắn nhẵn như mướt, phẫn uất la hét.

”Lạc Lạc! Là hẹn hò đôi đấy! Cậu đi đi mà!”

Tôi một tay kéo tay nhỏ của bạn học, khó khăn bảo.

"Aaa, tớ thật sự không đi được, nếu đi còn không phải muốn mụ mụ cạo đầu sao?"

"Lạc Lạc, mụ mụ nhà cậu bạn rộn như vậy, cũng không để ý đâu!"

Tôi nghe bạn học kêu lên, không khỏi thở dài một cái.

Tôi nghiêng đầu, khẽ lẩm bẩm, bạn học tất nhiên không phải con gái mụ mụ, làm sao hiểu được tâm tình tôi a?

Tôi nhẹ nhàng cởi bỏ sức kéo như kiến của bạn học, cười một cái, bộ dạng cực kì thành khẩn mà hô.

"Ha ha xin lỗi, lần sau hứa sẽ đi với mấy cậu. Tạm biệt."

Sau đó như gió, chạy vù đi.

Tôi làm như không nghe tiếng bạn học đằng sau kêu réo, thậm chí còn dậm thêm mấy câu mắng người không hay ho lẩm ra nói tôi. Tôi chỉ còn cách thành khẩn mặc niệm, nói xin lỗi trong lòng, sau đó một đường dài, chạy tới chỗ hẹn.

Không phải tôi đi hẹn hò đâu, là đến chỗ làm của mụ mụ. Nếu không phải lúc này nhận được tin nhắn kêu gọi của mụ mụ, tôi cũng không thất hứa với bạn học, cùng nhau đi chơi giáng sinh, sau đó kiếm cho mình một anh chàng thật soái để nò đùa.

Khụ, nò đùa trong sáng nhé? Tôi là cô gái ngoan a.

Tôi nhìn tòa biệt thự trước mắt, kéo cao khăn cổ, trời đổ tuyết dày đặc, vươn trên tóc và quần áo tôi, tôi đứng trước hiên, giữ sạch tuyết, sau đó cầm nắm tay mở cửa bước vào.

Cảnh tượng bên trong hiện rõ trước mắt, một đồng người vừa quen vừa lạ, có không ít người phát hiện ra tôi.

Tôi thấy họ vui vẻ kêu hai tiếng Lạc Lạc.

Tôi đóng cửa, cười mấy cái, vui vui vẻ vẻ nói.

"Vẫn đang quay phim à?"

Đúng vậy, chỗ này chính là phim trường.

Đạo diễn già vẻ mặt sáng bừng bước tới chỗ tôi, sau khi cùng tôi nhảm nhảm nói mấy câu, liền đưa tôi cốc sữa ấm, ôn nhuận cất giọng.

"Biên tập ở bên kia, bà ấy chờ cháu này giờ đấy, mau đi đi."

Tôi gật gật đầu, tay lạnh ôm cốc sữa, chạy lon ton đi.

Tôi ló đầu vào bên trong phòng lớn, nhìn ở trung tâm người bu quanh, hiện hữu hai ba dàn diễn viên hiện nổi tiếng vang vang vẻ vẻ trên khắp đất nước, tập trung xung quanh một người phụ nữ trung niên, nhưng làn da còn muốn trắng mịn hơn diễn viên chính ba lần, đôi mắt hạnh như mặt hồ, oai nghiêm nhưng cuốn hút, đôi môi tựa đoá sen kiều diễm, tóc đen xỏa dài mượt bóng, óng ánh đẹp đẽ như đoá mẫu đơn.

Tôi chặt lưỡi mấy cái, mụ mụ quả nhiên không ngoa với biệt danh nữ thần giới truyền hình.

Tôi sờ sờ mái tóc có chút xù của mình, thầm thở dài, nhiều khi hồ nghi bản thân là con rơi con rút của mụ mụ ấy chứ.

Tôi bấu mỗi, ôm cốc sữa, ung dung phớt khách bước tới, hô một tiếng.

"Bà già, con gái tới rồi đây!"

Vèo một tiếng, tôi như con cóc nhảy sang một bên, nghiêng đầu nhìn chiếc dép vừa bị ném ở bên cạnh.

Tôi chớp hai mắt nhìn phu nhân nhà tôi đầu cũng không ngẩng, mắt cũng liếc, hoàn toàn thờ ơ với sự kiện vừa rồi, bộ dạng chăm chú suy tư nhìn màn hình máy tính bảng.

Những người xung quanh thì ra sức bụm miệng ôm bụng nén cười, đến nỗi hai vai đều run rẩy.

Nam diễn viên chính của bộ phim lần này bộ dạng soái rất soái, thoải mái bước ra nhường vị trí trống bên cạnh mẹ mẹ cho tôi, tôi cảm kích nhìn mấy cái, dù không nhớ nổi tên của đám diễn viên này, nhưng bọn họ đều đối với tôi rất tốt.

Tôi thoải mái ngồi xuống, bĩu môi nhìn người bên cạnh mà rên rỉ.

"Ai nha ai nha, con gái đã làm gì sai sao?"

Mẹ mẹ nhà tôi bộ dạng khi tâm khí an nhàn bình thường chính là tiên nữ tỷ tỷ, đẹp đến nghiêng nước nghiêng thành, nhưng nếu tâm đều chứa lửa, thì không khác phù thủy là bao.

Nhìn xem nhìn xem, hai con mắt như pha lê liếc tôi tựa như hận không thể bắn thủng tôi vài cái vậy.

Tôi dù thân thể khỏe mạnh, cao lớn hơn mấy nam sinh cùng tuổi, có thể nói như nữ anh hùng nhưng vẫn như con kiến nhỏ trước mẹ mẹ tôi a.

Sau đó, trên mặt tôi đập tới xấp giấy gì đó, khiến cho cái mũi cũng muốn đỏ vì đau. Tôi ầm ỨC trợn mắt, cầm lên xấp giấy, vừa ngó một cái thiếu điều miệng muốn rớt ra ngoài.

Tôi run rẩy cầm bản điểm trên tay, mồ hôi lạnh vai mẹ về con đều thi đua tuôn ra hết.

Tôi ha ha cười mấy cái, dở hơi bảo.

"Không nghĩ chỗ mẹ có cái này ha ha.."

Vừa dứt lời tôi liền bị mẹ mẹ bên cạnh không nhân từ cầm kịch bản cuộn lại đánh tới tấp.

Tôi như chó con, điên cuồng la hét, chạy trốn khỏi mẹ mẹ.

"Nha đầu thối có đứng lại không?!"

Tôi nghiêng đầu nhìn mẹ mẹ dung nhan dữ tợn rượt theo đằng sau, nhìn bà vì chạy theo tôi với thể chất vốn yếu của mình, mà mặt cũng đỏ như trái táo, tôi nghiêng rằng, hạ chậm tốc độ sau đó liền nhắm mắt buông xuôi, nhận lấy mấy cái đánh của mẹ mẹ.

"A! Nhẹ tay chút!"

"Nha đầu thối nhà người! Kì trước lên được năm hạng nay lại tuột xuống ba mươi hạng, chiếm chệ đứng thứ ba từ dưới lên của trường! Chọc tức ta đứng không?!"

Tôi liếc mẹ mẹ dữ tợn bên cạnh, nhin không được bĩu môi phản bác.

"Bữa xui xẻo đau bụng nên thi không được chứ bộ! A a! Bà già! Đau quá!"

"Còn dám trả treo, nha đầu thối nhà người, cô giáo mới gọi ta người trốn thi, giờ lại dám dối mẹ người, đánh chết nha đầu thối nhà người!"

Tôi thẳm nguyện rửa bà cô già vài câu, sau đó liền mếu máo la hét.

"Bà già! Đánh nữa liền méc ba ba!"

Tôi ở đằng sau đám người đứng xem lấy vui, nhin không nổi đe dọa mấy câu.

Mẹ mẹ bộ dạng xinh đẹp, tóc đen tung bay, tay cầm kịch bản chỉ vào tôi mắng.

"Có giỏi đi méc cho lão nương!"

"Xì, bình thường đâu thêm quan tâm học tập của con gái, còn không phải ba ba đi nước ngoài nên giận cá chém thớt sao..."

Tôi nhỏ giọng lầm bầm vài câu, sau đó nhìn thấy mẹ mẹ hai mắt trừng càng to, liền hơi sợ hãi.

Quả nhiên không quá ba giây, liền nghe mẹ mẹ rống.

"Lão nương mới không thêm! Tới đây, đánh chết người!"

Tôi ôm cặp xách, như con cóc chạy khắp nơi, chạy thẳng ra cửa, vừa nghiêng đầu vừa nói to lên.

"Phu nhân Lâm, con gái có lớp học thêm, đi trước!"

Sau đó bỏ ngoài tai tiếng gầm như sư tử của mụ mụ, chạy nhảy ra ngoài.

Tôi đeo cặp xách lên vai, khí lạnh ủa tới, người run lên, cổ họng thấm đẫm cái lạnh ướt át, tôi sờ sờ cổ một cái, không khỏi đỏ mồ hôi, tôi thể nhưng lại để quên khăn choàng ở chỗ mụ mụ, giờ quay lại thì bị đánh chết, tôi thở hắt một cái, quả nhiên xui xẻo cùng cực.

Tôi nghiêng đầu, kéo cao cổ áo, nhìn bản thân phản chiếu qua tấm kính của cửa hàng bên cạnh.

Mái tóc đen hơi xù, gương mặt ửng đỏ vì lạnh, đôi môi như sen, hoàn toàn có bảy phần giống mụ mụ, nhưng là ánh mắt kiên định, óng ánh như biển sâu, thông minh khí phách cùng nốt chu sa giữa mi tâm lại khiến cho vẻ đẹp nữ nhi của tôi thừa hưởng từ mụ mụ mang theo ba bốn phần anh tuấn của nam nhân.

Cũng do bộ dạng trung tính như vậy mà tôi thường xuyên bị bạn học lôi ra chụp chụp cười cười chọc chọc.

"Lạc Lạc!"

Tôi kinh ngạc nhìn bên kia đường, dung nhan anh tuấn họa thủy giống tôi ba phần, không khỏi kinh hô mà la lên.

"Ba ba!"

Tôi phấn khởi, lao tới như sóc, sau đó liền bị nam nhân họa thủy trước mắt, ném một đồng đồ lên mặt, khiến bản thân ngã ngựa sắp mặt lên chiếc xe hơi tỏa mùi đất tiền bên cạnh, tôi thẫn thờ lệ thầm oán.

Quả nhiên tôi là con rơi con rút của hai người này!

"Lạnh như vậy còn không mang khăn cổ, nha đầu thối con điên rồi sao?"

Tôi miệng cười cay đắng đứng yên để người trước mắt cầm đồng đồ ban nãy ném tôi quần như siết cổ lên người tôi.

Sau khi cảm râm tôi được một lúc, ba ba anh tuấn liền mở cửa xe đi vào, tôi hớn hỏ chạy ra ghế sau, thể nhưng nắm cửa dù vặn thế nào cũng không mở, tôi ngây ngốc nhìn ba ba anh tuấn ôn nhu cười cười, âm thanh đinh đang vang lên.

"Ba ba đi thăm mẹ con, con tự mình bắt xe về nhé."

Sau đó dưới ánh sắc chói lóa của nốt chu sa giữa mi tâm giống hệt tôi, ba ba anh tuấn cười chói lọi, ôm đồng bánh sữa ấm nóng, lái xe rời đi.

Tôi hoàn toàn gục đổ, bi thương nhìn trời.

Quả nhiên là con rơi!

Tôi nghiêng răng oán hận, dưới cái nhìn kì dị của người qua đường bước về.

Đỉnh đỉnh đang đang, tôi lục túi kiếm điện thoại rung âm ỉ của mình.

Nhìn màn hình, hóa ra bạn học gọi, tôi nhấn nút, miệng nói ừ hử một tiếng, sau đó bạn học trong điện thoại liền như uống phải thuốc, thét lên.

"Lạc Lạc!"

Tôi cầm điện thoại ra xa một tí, hồng bảo vệ lỗ tai mình.

"Có chuyện gì? Cậu không cần la hét đâu, đau màng nhĩ chết đi được."

"Lạc Lạc! Phim phim phim!"

Tôi vén cao khăn cổ, nhíu mi một cái, không hiểu nói.

"Phim gì?"

"Lạc Lạc! Có phim mới này! Là anh XX đóng vai chính a!"

Tôi bĩu môi, nói một câu không biết, sau đó liền nhận lại âm thanh mắng người vang dội của bạn học.

”Làm sao cậu lại không biết?! Phim này do mẹ cậu biên tập mà!”

”Mẹ mình?” Tôi ngẩng người.

”Đúng vậy. Đây này ở đây viết biên kịch do T.. chờ đã màn hình bị mờ mình không thấy rõ.”

Tôi nhìn bầu trời trắng xóa trên cao, nhìn không được bắt lực nhàn nhạt nói một câu.

”Tất Nhĩ, là biên kịch Tất Nhĩ! Ít nhất cậu cũng phải nhớ tên phụ nhân nhà mình chứ, thiệt tình..”

Bạn học cười hắc hắc mấy cái, bảo do tên mù mù đặc biệt nên dễ quên.

Tôi bĩu môi, cúp máy, mặc cho cô nàng kêu rống.

Sau đó khoe mắt tôi lọt tới bảng chiếu quảng cáo to lớn giữa trung tâm thành phố, trên đó quả nhiên đang chiếu việc quảng bá cho bộ phim truyền hình mới, ngồi giữa còn không phải nữ thần truyền hình, mù mù nhà tôi sao.

”Xì, lúc này còn như phù thủy đòi đánh người, giờ đoan trang như vậy.”

Tôi bĩu môi lẩm bẩm vài câu, kéo cao khăn cổ, dứt hai tay vào túi áo, bước chân nhẹ tựa lông hồng dẫm lên làn tuyết trắng mà bước đi.

21. Chương 21: Chương 20

” Quận chúa cần thận khí trời trở lạnh.”

Ta chăm chú chải lông cho Bạch Tử, có vẻ động tác ôn nhu của ta thoải mái đến nỗi, từ này giờ Bạch Tử bộ dạng thoải mái đến phì phà ra tiếng mấy lần.

Ta khẽ đưa mắt, liếc nhìn bóng dáng áo giáp bộ dạng thanh niên ưu tú đứng cách ta năm bước, nhìn hẩn cung kính đứng đó, trên tay lại mang tấm bào trắng như tuyết, hai mắt như ngọc, lấp lánh nhìn ta.

Ta tưởng, bản thân như quay lại tháng ngày ở phủ Quận chúa Cao Lỗ, chải lông cho Bạch Tử, bên cạnh luôn là bóng dáng thái giám miệng mồm cầu nhàu, hận không thể găm lên với ta.

Ta hạ mi mắt, không muốn nhìn hẩn, ta nhẹ nhàng chải lông cho Bạch Tử, âm thanh ôn nhuận không nóng không lạnh vang lên.

”Tạ phó tướng, những chuyện vặt vãnh này để đám nô tài làm là được, không nhọc công ngài.”

Ta làm như không nhìn thấy vẻ mặt mát trên mặt hẩn, ta xoay người, tay dắt Bạch Tử rời đi.

Sau đó đột nhiên sau lưng ta vang lên âm thanh quen thuộc nhưng nay xa cách, từng từ rõ ràng truyền vào tai ta.

Hẩn bảo.

” Quận chúa, ngài đây là trách tiểu nhân?”

Ta nghiêng đầu, nhìn dung nhan vốn quen thuộc ấy, nhưng nay rút vào đáy mắt, lại xa lạ vô cùng. Ta ôn nhuận, dịu giọng đáp hẩn.

”Phó tướng cùng bản cung vốn không thân, sao bản cung lại phải trách ngài?”

Gương mặt ưu tú ấy, đem so với giấy còn muốn trắng gấp ba gấp bốn lần.

Ta kéo Bạch Tử, dậm bước rời đi.

” Quận chúa! Tiểu nhân là Phúc tử.. là Phúc tử lúc đó..”

Cương ngựa trong tay bị ta siết chặt, ta nhíu mi, âm thanh hạ xuống mấy quãng, ta nhìn hẩn, khẽ châm chọc mà thốt.

”Phó tướng quân, Phúc tử nhà bản cung, hắn đã chết trong tay quân lính người Hồ. Ngài vẫn là giữ trong tay cái tên Thiết Mặc của mình đi.”

Sau đó ta hoàn toàn không nhìn hắn nữa, một đường đi thẳng bỏ đi, để hắn lại với bóng lưng thẳng tắp của ta.

Ta trói dây ngựa bên ngoài lều, đắp lên lưng Bạch Tử tấm bào đen dày giữ ấm. Sau đó mới vén màn bước vào.

Chân phải vừa đặt vô bên trong, cả người ta liền như bông hồng, nhẹ nhàng trôi thẳng vào lồng ngực rắn chắc ấm áp. Quen thuộc tới nỗi hầu hết bốn tháng trải qua ở chỗ này, ta đều nằm trọn trong vòng tay ấy.

Ta tay đặt lên lồng ngực to lớn trước mắt, nhẹ nhàng đẩy ra.

”Bệ hạ.”

Chàng cúi người, cọ cọ bên má ta tựa như chó nhỏ. Vòng tay ôm ta tuy hơi lỏng nhưng vẫn không buông.

Ta nhìn ánh mắt chàng chứa đựng sắc tình ôn nhu, dịu dàng ngọt ngào như đường mạch nha.

”Bên ngoài đổ tuyết, nàng hạn chế ra ngoài đi.”

Chàng một tay ôm eo ta, tay kia dịu dàng gỡ xuống những đóa hoa tuyết vương trên tóc ta. Ta hạ mi mắt, có chút hờn dỗi nói.

”Loanh quanh trong lều mãi, chán đến mọc nấm mốc.”

Bên tai ta vang vang âm thanh cười đỉnh đang của chàng, sau đó thân người ta liền như hải tử nhỏ, bị chàng bồng hăng lên. Khiến cho khoảng cách giữa mặt ta cùng chàng gần như muốn chạm vào nhau.

Chàng si đắm nhìn ta, đáy mắt ánh lên sự tiếc thương vô hạn, chàng ôn nhu bảo.

”Ta sợ nàng nhiễm bệnh, lúc đó ta nhất định đau lòng.”

Bàn tay ta đặt trên vai chàng run nhẹ lên. Ta yên lặng không đáp.

Chàng đưa ta tới ghế ngồi, thế nhưng lại đem ta đặt trên đùi mình, thành ra ta hết mèo nhỏ nằm trên đùi chàng vậy.

Nhưng chuyện khiến ta để ý, chính là đám người cận vệ nghiêm cẩn trước mắt, chỉ thấy họ vừa hô bệ hạ thiên tuế vừa len lén nhìn ta, ta nhàn hạ, đảo mắt nhìn bọn họ. Lúc này mới nhận ra, bọn họ tới đây, ngoài chuyện bàn đánh trận thì còn chuyện gì khác?

Ta dự định ly khai, nhưng là người sau lưng thế nhưng tay nắm eo ta không buông, một mực ép ta ngồi trong lòng hắn.

”Nàng đi đâu?”

Ta hạ mi mắt, ôn nhu nói.

”Chính sự không phù hợp với nữ nhân, bản cung xin phép rời đi.”

Bàn tay nắm eo ta khẽ dùng lực, khiến ta thiếu chút nữa nhịn không được mà hô ra tiếng. Ta hồ nghi nhìn dung nhan họa thủy của người đằng sau, chỉ thấy giữa mi tâm ánh lên thứ ánh sắc chói lóa, chàng thế nhưng lại ôn nhu cười đến khuyh thành, tay lớn thay ta vén tóc mai, sủng nịch bảo.

”Không sao. Nàng cứ ở lại, sẽ không có ai kiến nghị đâu.”

Ta nhìn ánh mắt chàng ánh lên tia nguy hiểm nhìn những người đằng kia, không khí liền rơi vào yên tĩnh khác thường.

Ta hạ mi mắt, sau đó liền một mực yên lặng nhắm mắt ở trong ngực của chàng, bên tai xem như không nghe tới bọn họ bàn quốc sự.

Sau đó tâm trí ta liền trở nên thật mơ màng, ta liền như vậy mà lâm vào mộng.

Ở trong mộng, ta thấy cảnh vật Tất phủ hiện lên rất rõ, ta mơ theo đường đi, một đường thẳng đến nơi ở trước kia của ta. Tất phủ từ khi nào lại yên ắng đến như vậy? Ngay cả một bóng nô tài, ta cũng không thấy.

Ta một đường đi thẳng, cảnh vật vốn hư hư thực thực đột nhiên như làn sương trắng bị gió thổi đi, trước mắt ta chính là đình viện nho nhỏ, phụ thân một thân y phục tím thoả mái, tay lớn ôm eo mẫu thân, tình chàng ý thiếp, hài hòa vô cùng.

Mắt ta đột nhiên cảm thấy cay như trét ớt, ta không quản cơn nhức cơn đau của mắt, chỉ biết tuyệt không nghĩ chớp mắt, ta sợ, nếu chớp một cái, mộng liền theo gió mà trôi tựa làn sương trắng kia.

Dung nhan phụ thân ấm áp như trăng, đẹp như tuyết, ông ôn nhu cười, một tiếng gọi theo một tiếng gọi sủng nịch của ông.

Ông kêu.

”Nha đầu thôi, đi đâu đến bây giờ mới trở về?”

Mắt mũi cay nồng, ta một bước tiến sau đó hai bước chạy, nhưng dù ta có chạy bao nhiêu, khoảng cách giữa ta và phụ thân, vẫn xa đến đau lòng.

Ta khàn giọng kêu gào, phụ thân phụ thân.

”Tất Nhĩ, Tất Nhĩ.”

Ta từ trong mộng mơ màng tỉnh bởi âm thanh ôn nhu đình đang như tiếng chuông đồng.

Ta có chút ngây ngốc nhìn dung nhan trước mắt, mày kiếm không uy thì nghiêm, đôi con ngươi đen láy sáng rực như sao ẩn chứa sự nhu tình vô hạn, đôi môi bạc quyến rũ câu hồn, giữa mi tâm là nốt chu sa đỏ, họa thủy đến nao lòng.

Ta ngỡ, bản thân còn ở trong mộng.

Ta ngỡ, bản thân quay lại những tháng ngày nhưng nhớ tương tư một người.

Ta ngỡ và ngỡ, có chút si mê mà nhìn.

Nhìn dung nhan tựa tiên nhân, cao cao tại tại ấy, tưởng như cả đời cũng không níu được của người đó một ánh nhìn, nay lại gần đến nỗi, ta cảm thấy xót xa.

Ta mơ màng, ngây ngốc dùng tay, cảm thụ từng đường nét trên gương mặt ấy.

Tình cảm vốn chôn sâu nơi đáy lòng vốn nứt không toàn vẹn của ta, nay tràn ngập, ép ta đến nghẹn.

Chàng để yên cho ta quấy, mi một cái cũng không nhả, vẫn như trước một mảng thâm tình chăm chú nhìn ta.

Ta dựa vào ngực chàng, lòng xót như trào máu, sợ hãi như kiến bò.

Ta muốn thoát lên, van cầu chàng, đừng nhìn ta như vậy, phải chăng là chàng nhầm lẫn ta với trắc phi của chàng?

Ta sợ, thật sự rất sợ hãi.

Ta nguyện bản thân chìm trong sự băng giá của chàng, bởi lúc đó, tâm không động, ta liền không biết đau biết sợ.

”Tất Nhĩ. Ban này nàng mơ thấy ác mộng sao?”

Ta nhắm mắt, dựa vào ngực chàng, nghe chàng ôn nhu gọi tên, ta níu lấy vạt áo chàng, níu thật chặt thật chặt, ta mở cổ họng khô khan của mình, lí nhí như mèo kêu, run rẩy nói.

”Bệ hạ, ta mơ thấy phụ thân.”

Âm thanh của ta, yếu ớt đến đau lòng.

Thân người chàng trở nên cứng ngắc, vòng tay vốn ôm lấy ta nay siết chặt hơn, sau đó ta liền được chàng bao bọc trong áo bào ấm áp, bế bổng đi ra ngoài.

Ta trước sau mặc chàng, chỉ hơi chôn người vào bên trong tấm áo lông, tìm thêm hơi ấm giữa màn tuyết trắng lạnh buốt.

Âm thanh ôn nhu từ đỉnh đầu truyền xuống.

Chàng bảo.

”Thân ái, ta muốn nàng nhìn thấy một người.”

Sau đó một đường đi thẳng, ta mơ hồ, không biết chàng muốn đi đâu, ta khẽ nhìn lên, ta không thấy rõ dung nhan chàng, không đoán được tâm ý chàng, chỉ có thể nhìn thấy một bên cằm cương nghị cùng hoa văn trên cổ chàng.

Chàng, quả nhiên thay đổi rồi.

Ta quên mất, chàng bây giờ đã là vương thượng của Cao Lỗ, nào còn là Thái tử phong lưu xưa kia?

Ta tự hỏi, là chàng thay đổi, hay ta thay đổi?

Ta không rõ.

”Thân ái, tới rồi.”

Ta từ âm thanh của chàng tỉnh lại, nhìn xung quanh liền nhận thức được nơi đây là đâu.

Một trại giam.

Nhìn tới hai hàng hộ vệ đứng nghiêm cẩn như đá, ta chật vật, có chút xấu hổ nghĩ muốn thoát khỏi vòng tay chàng, đứng lên như một quận chúa cao quý.

Thế nhưng vòng tay của chàng lại nghiêm như thép, dù ta có vẫy vùng, vẫn không nói lỏng, ta nhắm mi, muốn bảo chàng để ta xuống nhưng là âm thanh xa lạ đột ngột vang lên khiến cho ta cả người đều muốn đóng băng.

Người nọ kêu một tiếng 'Trác Mộc'.

Hai từ ấy tựa như con muỗi, cắn cho tâm ta đều ngứa.

Ta nhìn sang, chỉ thấy trong góc tối trại giam ẩm mục thối nát, người nọ một thân chật vật đầy rẫy vết thương chồng chất lên nhau, còn có chỗ ngay cả xương trắng cũng muốn lộ ra bên ngoài. Mái tóc đen bù xù rối đen xơ xác che phủ dung nhan, thân người phụ nữ hoàn toàn bị bại lộ, không một mảnh vải, cổ tay cổ chân bị trói siết tựa như muốn cắt lìa. Mùi hôi thối ẩm mốc cùng tanh nồng từ máu khô sộc tới, khiến lòng ngực ta đẩy lên một tầng ghê tởm cùng cực.

”Thân ái, nàng nhìn thật rõ, ta nghĩ lấy lại công bằng cho nàng.”

Âm thanh ôn nhu tựa nước ấm giữa mùa đông của chàng hoàn toàn không phù hợp trong cảnh tượng kinh rợn chốn này.

Ta ngây ngốc, không hiểu ý chàng.

Nhưng cho tới khi người nọ vốn ở đằng kia, bị thị vệ một tay kéo dậy như xách một con thú nhỏ hấp hối, lúc này ta nương theo tí ánh sáng nhỏ nhoi, mà thấy rõ dung nhan của nàng.

Dung nhan tựa như đã hóa thành cơn ác mộng của đời ta.

Hạ Ngân, trắc phi của thái tử đương triều Cao Lỗ Lâm Trác Mộc!

Máu huyết trong người ta sôi như nước bỏng, hừng hực tuyệt vọng cùng hận ý nay tràn ra như gió cuồng bão táp.

Cảnh tượng phụ thân hiện lên rõ ràng khiến cho hai mắt ta đều đau, cổ họng ta ngọt ngấy, chịu không nổi một ngụm huyết đi ra.

”Thân ái thân ái! Nàng đừng làm ta sợ!”

Ta không nhìn thấy người bên cạnh như thế nào thăm khốc đau đớn run rẩy vì ta, ta chỉ biết mở thật to hai mắt, nhìn cho rõ ràng, nhìn thật rõ dung nhan xinh như đoá lan thảo ấy, dung nhan như ác mộng, cướp đi hài tử của ta rồi càng nhấn tâm lấy mất luôn phụ thân của ta.

Ta hận. Hận nàng vô cùng!

Ta nhìn thấy thanh đao sáng như trăng, ánh lên sắc lạnh tử thần đặt tại căn cổ trắng ngần của nàng ta.

Chỉ một chút nữa thôi, nàng ta nhất định đầu lìa khỏi cổ, vĩnh viễn không còn ở nhân gian.

Ta níu lấy cánh tay của chàng, hai mắt đỏ bừng, ta run giọng đau đớn của mình, khe hô.

”Dừng tay.”

Thân người chàng rõ ràng cứng ngắc, thế nhưng chàng chỉ ôm lấy ta vào lòng, không ngại bản thân bắn vấy máu, ôn nhu lau đi vết máu trên miệng ta, giọng khản đặc kìm nén nói.

”Dừng tay!”

Ta nhìn Hạ Ngân tuy yếu như hồn ma, nhưng hai mắt hận thù thị huyết của nàng ta như thế nào lại vô cùng rõ ràng chiếu vào mắt ta, ta nhìn nàng, dựa vào chàng mà bước tới, tới gần nàng, cao cao tại tại nhìn bóng dáng nhỏ bé dưới chân.

Thật nhỏ bé.

Chỉ cần, chỉ cần ta hô một tiếng, nàng ta nhất định có thể tan biến như bọt nước.

Mới ngày nào bản thân ta còn yếu như một con mèo nhỏ sắp chết nằm dưới chân nàng ta, nay thế sự thay đổi đến chóng mặt, ta nhìn không được cất tiếng cười đỉnh đang.

Ta cười đến nỗi, nước mắt cũng trào ra, theo âm thanh đỉnh đang của ta, nàng ta thế nhưng lại run rẩy thân người, chàng thế nhưng đã muốn hóa băng.

Ta cười, cười đến châm chọc, châm chọc số phận quả nhiên biết trêu đùa.

Sau đó ta như dã thú, sức khỏe từ đâu đoạt đi thanh đao bên cạnh thị vệ, một đao tàn nhẫn hạ xuống cướp mất đi một bên thân vai phải của nàng ta.

Hai mắt to đỏ như máu nhìn máu đỏ văng khắp nơi, văng lên áo ta mặt ta, nóng hổi mà hôi tanh.

Ta nhìn nàng đau đớn gào thán khốc, âm thanh kêu gào oái oái không rõ ràng chứng tỏ lưỡi đã mất.

”Thế nào? Cảm giác muốn chết nhưng không thể này, tiện nhân ngươi thấy thế nào?”

Ta dùng âm thanh ôn nhuận nhất của mình, nhưng lại lạnh lẽo vô cùng.

Ta nhìn thấy nàng ta co người đau đớn che đi một bên thân người bị mất, nằm trong vũng máu mà khóc thét.

Ta một chân đạp lên tay nàng, âm thanh gãy vụn cùng nước vỡ van cầu của nàng ta càng khiến lòng ta đau đến vô hạn.

Ta chế giễu.

Ta quăng thanh đao, lạnh lùng nhìn xuống, ngoan độc mà nói.

”Lẳng trì bảy chín ngày, tuyệt không cho chết đến miếng thịt cuối cùng cho bản cung!”

Sau đó liền phất tay áo quay người bỏ đi.

Ta rời đi trong âm thanh khản đặc như ma quỷ của người phụ nữ kia, rời đi dưới ánh nhìn đau xót của chàng ở phía sau.

Ta siết lấy nắm tay, tâm như muốn nổ tung.

”Tất Nhì.”

Ta nhìn chàng mấy bước chạy đã tới bên cạnh ta, bàn tay to lớn nóng hổi của chàng níu lấy bàn tay lạnh như hàn băng của ta.

Ta đứng yên, nhìn thẳng chàng.

Ở dưới màn tuyết trắng, chàng một tay che tuyết rơi trên đỉnh đầu ta, một tay ôm lấy eo ta.

Ta dựa vào ngực chàng, nghe âm thanh bình bịch trong ngực chàng.

Tâm liền dần yên lặng.

Được như vậy một lúc, ta khẽ mở giọng nói chàng.

"Bệ hạ."

"Ta ở đây."

"Phụ thân, phiền ngài cho người đem về cho mẫu thân."

"Được."

"Tất phủ trên dưới trăm người, không cần vì tội phụ thân đánh mất binh phù mà giết được không?"

"Được."

"Trận đánh ngày mai, đem theo ta được không?"

Thân thể chàng khẽ cứng ngắc, nhưng một lúc sau ta vẫn nghe thấy âm thanh chàng khàn khàn, ôn nhu vô hạn bảo ta.

"Được. Tất cả liền theo ý nàng."

Ta ngẩng đầu, nhìn dung nhan chàng vươn đầy tuyết, thể nhưng vẫn tuyết luân vô hạn.

Ta áp tay lên một bên mặt chàng, khàn khàn bảo.

"Trác Mộc, ôm ta. Được không?"

Chàng hai mắt đỏ bừng, lôi ta vào lòng ngực kiên cố, thân người run rẩy siết chặt ta, vùi đầu vào cổ ta, khàn khàn hô Tất Nhĩ lại Tất Nhĩ.

Ta cay xót, nhìn bông tuyết rơi trắng xóa.

Thầm nghĩ, một chút nữa thôi.

Lần này, để ta tham lam lần nữa.

Một chút một chút nữa thôi.

Đêm đó, ta và chàng như hai kẻ điên, chỉ biết tham lam lấy thân thể đối phương.

Một lần muốn rồi lại một lần muốn.

Ta không đếm được đã cùng chàng bao lâu, chỉ biết bản thân tham lam một lần này thôi.

Chỉ một lần nữa.

Ta khẽ van cầu.

Cao Lỗ cùng Hồ quốc xung đột, người người đều biết. Nhưng điểm kì lạ ở đây chính là quân binh Cao Lỗ dưới chỉ huy của vương thượng, tựa như cá chép hóa rồng, đánh ngang tay với quân binh Hồ quốc. Thậm chí còn có cơ hội thắng trận lần đầu.

Tất cả những chuyện này ta biết được qua vô số lần ngồi nghe quốc sự.

Nay ta liền có thể tận mắt, nhìn tới trận đánh cuối cùng của Cao Lỗ cùng Hồ quốc.

Ta đứng trên đồi cao, nhìn xuống bên dưới vạn quân Cao Lỗ khí thế uy nghiêm vốn có của một quân binh.

Ta nhìn từ đằng xa, bóng dáng chàng khí thế bức người cười trên mình Phi Hồng, họa thủy chí tôn, cao cao tại tại, chấn hưng một cõi.

Chàng quả nhiên giữ lấy lời hứa, cho phép ta đi theo, nhưng chỉ được phép đứng ở nơi đây mà theo dõi.

Chàng bảo, đây là giới hạn, khuyên ta không nên chạy loạn bởi chiến tranh chính là đao gươm không có mắt.

Ta thầm châm chọc, chàng có hay đã quên, ta là con gái của một cự tướng quân từng một thời anh hùng vang dội một cõi Cao Lỗ đúng không?

Chàng ở phía nơi xa kia, ta thấy chàng chăm chú dõi về phía này, nhưng vì khoảng cách quá xa nên không nhìn rõ được dung nhan để đoán tâm tình chàng.

Cho nên ta liền ngậy ngốc đứng dưới nền tuyết trắng, nhìn chàng kéo vạn quân rời đi.

Cho đến khi vạn quân không còn một ai, trận chiến ở nơi xa xôi kia âm ỉ âm thanh ồn ào. Hộ vệ hai bên cạnh một người lại một người khuyên ta nên đi vào bên trong, tránh cho bản thân nhiễm phong hàn.

Ta im lặng không đáp bọn họ.

Chỉ một mực nhìn về nơi xa tại chiến trường xa xôi.

Sau đó tâm ta khẽ động, ta xoay người bước nhanh vào bên trong lều nhỏ, tìm tới rương đồ của mình.

Ta nhìn hộp gỗ to lớn trạm khắc cầu kì, cạch một tiếng mở ra, bên trong chính là quân phục màu bạc cũ kĩ, vết máu khô đen sẫm rải rác, thị huyết hào hùng tựa chủ nhân của nó.

Ta xót hai mắt, tay nhẹ chạm lên đồng đồ sắt lạnh lẽo ấy.

Một tiếng, ta mặc vào áo quân phục.

Hai tiếng, ta thắt chặt thắt lưng rộng lớn lên eo.

Ba tiếng, ta đem áo giáp, mặc kiên cố lên thân ngực.

Sau đó, ta nhìn bản thân trong gương đồng.

Nhìn thật kĩ, thật kĩ.

Đệ nhất kinh đô Cao Lỗ tựa như lại lần nữa xuất hiện.

Quen thuộc đến cay xót tâm hồn.

Ta vấn tóc lên, cột cao lên như hồi còn trẻ, còn cái tuổi nô đùa bông bột.

Cầm trên tay thanh gươm bạc đã từng chém người vô số, trở thành huyền thoại một cõi Cao Lỗ.

Ta bước chân nhẹ tựa bông gòn đi ra ngoài.

Gió lạnh lùa vào, vờn quanh da mặt ta.

Ta chợt nhớ, đã từng có lúc nhìn phụ thân vì đánh giặc mà chân phải thiếu chút nữa phải phé đi, ta hỏi ngài, vì sao phải liều mạng đến như thế?

Chỉ thấy phụ thân bộ dạng thoải mái, oai hùng bảo ta.

”Bởi Cao Lỗ là nhà. Cao Lỗ có con cùng nường con.”

Ta lúc ấy còn chê cười ngài văn thơ yếu điệu.

Ta còn nhớ phụ thân từng bảo, tâm nguyện cả đời ông, chính là được rong chơi trên chiến trường biên cương, giúp Cao Lỗ mở rộng đất đai.

Nay nhớ lại mà khóe mắt cay nồng.

Ta nhìn Bạch Tử từ khi nào đứng đó đợi ta, ta dịu dàng vỗ vào thân người nó. Trán đụng đầu Bạch Tử, nhìn đôi con ngươi to tròn đen láy của nó, ta cảm thấy, nước mắt như muốn trào ra.

Ta leo lên lưng Bạch Tử, không quản âm thanh hô hào ngăn cản của hộ vệ, một đường cười Bạch Tử chạy đi.

Phụ thân, con gái thay người đánh trận chiến cuối cùng này.

Ta nhìn cảnh tượng chém giết càng ngày càng gần, tay vỗ nhẹ Bạch Tử, khẽ thì thầm rằng.

”Bạch Tử, lần này cùng ta đi đến cuối cùng nhé.”

Bạch Tử như nghe hiểu ta, ngẩng lên một khúc hí vang dội. Ta nhếch khóe môi, rút gươm khỏi vỏ, thanh gươm đem theo ánh sắc lạnh lẽo, sát tâm từ trong lòng ngực vốn ngủ yên, nay như dã thú, gầm gừ nhảy múa.

Hai bên tai ta ù đi, không định hướng lâm vào chém giết.

Một đao một mạng, thị huyết ngập trời.

Máu đỏ văng lên người ta, vấy bẩn bộ lông trắng của Bạch Tử, ấm nóng tanh nồng, cảm giác này, đã bao lâu ta không cảm nhận được?

Ta bị thương như kẻ điên, chỉ biết ngồi trên Bạch Tử xông pha mà giết người.

Tắm trong máu bao lâu, ta không biết, cho tới khi Bạch Tử phía dưới ngẩng lên một khúc hí đau đớn, ta hai mắt mở to nhìn bản thân theo cái ngã của Bạch Tử đổ xuống đất tuyết trắng xóa.

”Tát Nhì!”

Âm thanh thảm khóc vang dội tới khiến ta tỉnh táo một phần.

Ta nhìn, nhìn Bạch Tử nằm trong bể máu, máu của nó hay của ai, tô điểm trên thềm tuyết trắng nổi bật.

Tâm ta đau như bị bóp nát.

Ta cầm gươm, chém người.

Hóa hết đau thương thành thị huyết, buông xả một lần cuối đi.

Sau lưng nhói lên, cảm giác thịt đứt, tê liệt ập tới, ta đổ ngã ra phía sau.

Chỉ cần ta hơi nhào người ra phía sau một tí thôi, liền có thể rơi xuống vực sâu vạn dặm.

”Tát Nhì!”

Ta nôn khan một ngụm huyết tươi, mở ra làn mi nhìn.

Ta nhìn thấy từ đằng xa kia, chàng một thân áo giáp uy vũ, trượt xuống khỏi Phi Hồng, mặt trắng như giấy trắng chạy tới bên này.

Ta cay khóe mắt, đâu là vị tanh từ nước mắt, đâu là do máu, ta không phân biệt được.

Ta chỉ biết nhìn chàng điên cuồng muốn chạy tới đây, nhưng là kẻ thù không cho phép, bọn chúng một người thêm một người tới giết chàng.

Chàng thị huyết giết người, lần đầu tiên ta nhìn thấy chàng như thế.

Ta gom góp hết sức lực của mình mà gồng mình đứng lên.

”Tát Nhì!”

Ta nhìn chàng hai mắt đỏ bừng như trào máu, chàng cơ hồ rất tức giận.

Sau đó có nhiều kẻ người Hồ, chạy tới phía ta, cơ hồ muốn đem ta làm con tin ép buộc chàng.

Ta trầm nghĩ, ta làm sao có thể nở lòng gây họa cho chàng?

Ta nhìn chàng, nhìn thật chăm chú.

Dung nhan chàng giữa bầu trời tuyết, quả nhiên đẹp đến câu hồn. Đẹp như lần đầu ta thấy chàng, đẹp như lần đầu ta biết tương tư chàng.

Rất đẹp, rất đẹp.

”Trác Mộc.”

Âm thanh ta rất khàn, nào còn trong vắt như tiếng suối mà bao người tung hô?

Ta nhìn chàng hoảng loạn, nhìn thấy rất rõ chàng hóa điên chém giết càng bạo lực, một mực muốn phá vòng vây mà ra.

Ánh mắt chàng bắt gặp ánh mắt ta.

Ta ôn nhu cong hai mắt nhìn chàng, tâm đau rất đau, xót rất xót, ta bảo chàng.

”Trác Mộc, ta biết. Biết rõ tâm ý chàng. Biết rõ, rất rõ.”

Dưới cái nhìn chăm chú đau đớn của chàng, ta đặt tay lên ngực, nước mắt tí tách như đê tràn rơi xuống.

Ta run giọng.

”Nhưng ta không thể nào tha thứ cho kẻ hại chết đứa nhỏ của ta.”

”Trác Mộc, ta không quên được cũng không muốn quên.”

”Trác Mộc, chàng không sai, là ta, là lỗi của ta. Si chàng đến cuồng dại, là lỗi của ta.”

”Trác Mộc, chúng ta đừng kéo dài đau thương cho nhau nữa được không? Ta thật sự quá mệt mỏi, quá mệt mỏi.”

Đôi mắt chàng đỏ như máu, nhưng sau đó vì nước mắt nên ta không nhìn rõ được chàng nữa.

Ta khẽ nhướn miệng cười, cổ họng ngọt ngào tràn huyết, nhưng không cảm được ta ôn nhu vì chàng, cười rộ lên lần cuối.

Ta khẽ thốt.

”Trác Mộc, đến đây là đủ rồi.”

Sau đó trượt khỏi tay bọn Hồ quốc, thả người tự do xuống đáy vực sâu thăm.

”Tát Nhĩ!!”

Âm thanh bi thương thấu trời xanh, như dã thú của chàng vang lên.

Ta khóc lóc, bi thương thả trôi người.

Trác Mộc, ta quả nhiên là ngu ngốc.

Yêu chàng, quả thật rất rất yêu.

Nhưng là ta mệt mỏi quá rồi.

Van cầu chàng, để ta ngủ đi.

Chỉ lần này thôi, cho phép ta được càn quấy.

Chỉ xin chàng, nếu có kiếp sau, hãy ngoáy đầu nhìn ta một cái thôi. Đừng quên ta, được không?

Van chàng, đừng quên Tát Nhĩ.

Sau đó, bóng tối vô hạn ập tới, ta liền chìm sâu vào nơi đó, nơi không còn nỗi đau, lo âu.

Tại nơi ấy ta thấy phụ thân một thân cảm y nhàn hạ, ngồi trên vai ngài là đứa nhỏ dung nhan trắng hồng tựa như vụn vì tinh tú trên bầu trời cao.

”Nương!”

Lệ từ khóe mắt tràn ra ướt át.

Như vậy, là được rồi.

Tát Nhĩ, liền từ nay biến mất khỏi Cao Lỗ.

Hoàn

Mề Bối.

Truyện vẫn chưa hẳn kết thúc, còn mấy cái ngoại truyện nữa. Sau đó tôi sẽ tổng kết về Tát Nhĩ, cho những ai vẫn chưa hiểu. Ai nha, đầu năm mới up lên gây buồn cho các nàng là đúng hay sai đây

22. Chương 22: Ngoại Truyện (âm Trắc Mộc - Thượng)

Từ trong cơn mê mang tỉnh giấc, ta hồ nghi nhìn đỉnh trần hoa văn điêu khắc tinh xảo.

Ta chống thân người ngồi dậy, cơn đau từ lồng ngực nổi dậy như muốn xé thịt, khiến ta khó khăn mà hít thở.

”Thái tử, ngài cuối cùng tỉnh rồi.”

Nghe có tiếng người, ta quay sang mà nhìn. Nhìn thái giám thân cận bộ dạng tái mét đứng bên cạnh, nào bộ ta lúc này liền như hoạt động.

Ta nhận thức, đây là đâu và ta là ai.

Ta nhìn hấn, vì cơn đau ngay lồng ngực mà phải dựa vào gối mềm. Ta hỏi.

”Đã có chuyện gì? Sao bốn thái tử lại ở đây?”

Ta một mực yên lặng nghe người bên cạnh huyền thuyên một hồi, tóm gọn chính là bản thân gặp phục kích, nếu không phải có người ra tay cứu trợ, thì khả năng sống sót là bất khả thi.

Ta khẽ nhíu mày, bởi trong kí ức của ta, ngoài việc bản thân là ai, tất cả chỉ còn là một mảng màu đen nghi hoặc.

Kì lạ một điều, bản thân ta dường như cảm thấy đã quên mất một điều gì đó, mơ hồ không rõ là quan trọng hay không, chỉ cảm thấy day dứt đến khó thở.

Càng nghĩ thù thái dương càng đau, ta nhin không nổi mà rên một tiếng, dọa tới người bên cạnh lo sợ hô thái y.

Ta nằm trên giường, trên tay bị châm vô số kim nhỏ chi chít, tuy vậy tuyệt không thấy đau. Tâm trí cảm thấy thật mơ hồ, mông lung như bản thân lạc vào sương mù.

Ta khẽ hỏi.

”Là ai đã cứu bốn thái tử?”

Thái giám thân cận khẽ cúi người cốt để ta nghe thấy rõ. Hấn bảo.

”Là Hạ tiểu thư của Hạ quan thương ạ.”

Ta nhăn mày, cái tên này nghe quá xa lạ. Ta nhắm mắt, phất tay ý muốn tất cả rời đi, bởi ta cần yên tĩnh.

Trong không khí yên lặng không âm thanh này, ta mơ màng mà nhìn, không tiêu cự không mục tiêu.

Ta thầm nghĩ, bản thân mang ân một người, với bản tính coi trọng việc chữ đức như ta, ta quyết đối xử với người ân nhân của mình thật tốt.

Cho nên vài ngày sau khi bản thân đã có chút hồi phục, ta liền vác thân người đến Hà phủ, sau đó liền chứng kiến được ân nhân của mình.

Nàng ta một thân váy lam dài chấm đất, dung nhan xinh như lan thảo, bộ dạng không khuynh thành nhưng xinh xắn.

Ta hỏi nàng, nghĩ muốn ta báo đáp như thế nào? Chỉ thấy nàng hai mắt cong như trăng khuyết, đắm thắm lao vào ngực ta.

Cơ thể thiếu nữ xa lạ khiến ta có chút không thoải mái, thiếu chút nữa đã đẩy nàng ra, nhưng nghĩ tới, nàng có ân với ta nên liền nhịn xuống.

Sau đó, ta nghe thấy nàng nói.

Nàng bảo rằng.

”Trác Mộc, chúng ta vốn bên nhau thâm tình, thiếp làm sao nỡ đòi chàng trả ân? Chẳng lẽ chàng đã quên thiếp?”

Ta khẽ hồ nghi, đầu óc mê man.

Ta khẽ gật đầu, đúng vậy. Ta không nhớ được. Không thể nhớ rõ những kí ức trước đây.

Tựa như bị cái gì đó kìm hãm, giấu sâu đi mất.

Ta nhìn dung nhan trước mắt, nhìn nàng chân thành cùng tha thiết đậm sâu yêu thương dành cho ta.

Tâm không khỏi thấy tội lỗi vì trí nhớ của mình.

Vì tội lỗi, những ngày sau đó ta liền như con rối gỗ, đều nghe theo lời nàng, tập nuông chiều sủng nịch nàng, tập xem nàng như một người thương mà đối đãi.

Nhưng tâm ta càng tĩnh, mỗi khi nhìn nàng, ta nhớ tới nàng là ân nhân của mình, còn là 'người thương' trước kia, cảm giác tội lỗi ngày càng chồng chất.

Một ngày nọ, khi cùng Hạ Ngân dạo chơi hoa viên, nàng ta nũng nịu với ta, bảo ta đối nàng không tốt.

Ta hỏi nàng có gì không tốt? Chỉ thấy nàng kêu ta keo kiệt, chưa giới thiệu nàng với bằng hữu của ta.

Ta có chút ngượng người, bằng hữu?

Ta tự nhớ bản thân trước giờ, vì mang thân phận thái tử cao quý, nên bạn bè một người cũng không có.

Sau đó khi trở về, ta hỏi người bên cạnh.

”Bốn thái tử... có bằng hữu sao?”

Chỉ nghe thấy thái giám bên cạnh bộ dạng nhăn mi, hô hào nói rằng ta đương nhiên là có, sau đó hẩn chạy đi, lúc quay về trên tay chính là ôm một hộp gỗ cầu kì, đẹp đẽ.

Ta nhận lấy hộp gỗ, hồ nghi mở ra.

Chỉ là một xấp thư từ.

Thế nhưng nhìn nếp thư ngay ngắn, còn được để trong một hộp gỗ nhưng như thế, chứng tỏ trước đây ta rất nâng niu và coi trọng chúng.

Chợt trong kí ức mơ hồ xuất hiện một bóng dáng mờ mờ ảo ảo, bóng lưng cao cao tại tại đó, khiến cho ta thật muốn tiến tới gần. Nhưng là đầu đột nhiên thật đau, bóng dáng ấy liền tựa sương khói mà biến mất.

Tâm ta, đột nhiên trống rỗng lạ thường.

Ta cầm lên bức thư trắng, đọc hết tờ này đến tờ khác. Chữ trong thư đẹp tựa rồng bay phượng múa, vừa mang phong thái yếu điệu của nữ tử vừa phóng khoáng mạnh mẽ như nam nhân. Những câu hỏi thăm, những câu chuyện ngắn, những nét vẽ tinh nghịch ấy, khiến ta không khỏi cười ra tiếng.

Ta cảm thấy, vị bằng hữu này, thật.. thú vị?

”Trác Mộc, bà tú thanh lâu lại tặng ta mấy cái phiếu giảm giá đây, khi nào huynh muốn có vinh dự, theo đại gia đi ăn đây?”

Đọc tới đây, ta nhịn không được phì cười, nhưng dưới cái nhìn chăm chú của đám nô tài, đành nhịn xuống, khôi phục bộ dạng lạnh nhạt của mình.

Ta nhếch khóe môi, tâm trạng hưng phấn vuốt ve những tờ giấy.

Ta nhìn dòng chữ nhỏ cuối lá thư.

Đề hai chữ Tát Nhĩ.

Ta khẽ lằm bằm Tát Nhĩ rồi Tát Nhĩ.

Ta chợt nghĩ muốn gặp người này.

Lần đầu trong suốt quãng thời gian tĩnh lại, ta háo hức được nhìn thấy một người như vậy.

Ta xếp lại thư từ, cất vào chỗ cũ, lấy ra giấy trắng, cầm lên bút lông.

Ta suy nghĩ, nên viết cái gì?

Đột nhiên nhớ tới hồi sáng Hạ Ngân có nói ta về chuyện gặp gỡ bằng hữu, ta liền quyết định, hạ bút thành văn.

Viết xong ta khẽ nhìn lại, cảm thấy câu văn có chút không hay, liền vo thành một cục quăng đi, viết lại tờ mới.

Một tờ rồi lại một tờ.

Bởi ta có cảm giác, bản thân không muốn đối phương đọc thấy bút tích lúng cững của mình.

Đến tờ thứ mấy ta cũng không biết, chỉ biết lần này mới hài lòng mà giao cho thái giám bên cạnh, hạ lệnh đi truyền thư.

Ta nhìn bóng lưng ở phía xa của thái giám thân cận, tuy ngoài mặt lạnh nhạt nhưng chỉ ta biết, tâm ta chính là nhảy nhót háo hức.

Ta hệ lệnh.

”Bảo Hạ tiểu thư ở bên ngoài đợi bốn thái tử.”

Sau đó liền phát tay áo đi vào trong thay y phục.

Khi ta ở ngoại thành nhìn tới vị ’bằng hữu’ trong quá khứ bị bỏ sót của mình, bản thân chính là bị bằng hữu này dọa cho kinh ngạc.

Bởi bằng hữu của ta thế nhưng lại là một nữ nhân.

Một nữ nhân xinh đẹp cực kì.

Dung nhan như đoá mẫu đơn nở rộ trong sương đêm, cao quý câu hồn. Ba vạn tóc đen theo gió nghịch ngợm tung bay, đôi con ngươi to tròn ánh nước, tựa làn thu thủy, môi anh đào da trắng nõn như đồ sứ. Cưỡi trên ngựa trắng, đẹp đến nghiêng nước nghiêng thành.

Nàng hai mắt cong như trăng khuyết, sáng như vạn vì tinh tú, ôn nhu gọi một tiếng.

”Trác Mộc.”

Tâm ta dường như bị ép đến khó thở.

Ta mơ hồ thấy e ngại, sợ bản thân chỉ cần nhắm mắt một cái, người trước mắt liền đập mây mà biến mất.

Đột ngột trong đầu ta hiện ra hình ảnh của Hạ Ngân, cảm xúc tội lỗi liền như thác chảy ầm ầm. Ta nhịn xuống cảm xúc kì lạ trong ngực, tự mình thôi miên bản thân rằng do quá lâu không gặp lại nhau nên mới như thế.

Ta phá lệ, lần đầu ôn nhuận với một người, cười với bóng dáng tuyệt luân trước mắt.

Sau đó, ta không dám lại nhìn nàng, đành quay lưng mà đi, bên ngoài mặc dù lạnh nhạt nhưng chỉ có ta mới biết, hai tai vênh lên của bản thân ra sức nghe tiếng bước chân trầm bổng của nàng.

Theo tiếng chân nàng, tâm ta đều muốn nhảy theo nhịp.

Ta khẽ lắc đầu, mắng bản thân kì lạ.

Tự nhắc nhở người đằng sau chính là bằng hữu. Chỉ là bằng hữu.

”Trác Mộc, huynh kêu ta ra đây là có chuyện gì thế?”

Âm thanh ôn nhuận đinh đàng như gió xuân, tựa chuồn chuồn đáp lên bề mặt hồ gây sóng rồi bay đi của ta. Sau đó ta nhìn thấy Hạ Ngân từ xa, nhìn nàng ấy ôn nhu hạnh phúc chạy tới, ta khê bảo rằng.

”Ta muốn giới thiệu với người người trong lòng của ta.”

Ta vươn tay đón lấy bóng dáng nhỏ nhắn của Hạ Ngân. Ta chợt tò mò, bằng hữu của ta sẽ ra sao sau câu nói của ta đây?

Đột nhiên không lâu sau ta nghe thấy âm thanh cười rộ lên, đinh đàng như tiếng chuông đồng.

Ta khê xoay người, sau đó tâm như đóng băng.

Bởi người trước mắt dung nhan rực rỡ tươi cười, khóe mắt óng ánh chảy ra những viên pha lê xinh đẹp, tia nắng chiếu xuống người nàng, một cổ bi thương châm chọc như vậy, khiến ta thấy không thoải mái.

Chưa để ta thắc mắc, chỉ thấy nàng hai mắt ánh lên sắc lạnh, không cam lòng cười ngửa bỏ đi.

Để lại ta với bóng lưng nồng đậm bi ai.

Trong ngực ta dấy lên xúc cảm thôi thúc muốn chạy theo nàng. Đuổi theo bóng lưng cao cao tại tại đó.

Nhưng là bước chân, lại nặng như đeo kiềng. Ta chỉ biết, trơ mắt nhìn người kia tựa bỏ câu bay đi.

Ta vì sưng sốt, bên tai ừ ừ không nghe rõ Hạ Ngân luyên thuyên cái gì.

Ta chỉ biết, ngực ta giờ đây cảm thấy rất khó chịu.

Vì cái gì ta cũng không rõ.

Sau đó mấy ngày ta cũng không được gặp lại nàng ấy. Ta như người ngốc, ngồi ngẩn người chờ đợi, nhưng không rõ bản thân mong đợi điều gì.

Sau đó đột ngột thái giám cung cục của phụ hoàng đem thánh chỉ tới, hạ lệnh ta phải cùng Tát Nhĩ thành hôn.

Ta như bị sét đánh, nhìn chăm chú bằng rỗng trong tay.

Hạ Ngân từ đâu biết tin, chạy tới khóc lóc với ta.

Bộ dạng hoa lệ chói vũ, oán trách ta phụ nàng. Nàng bảo rằng.

”Bằng hữu chàng không ngờ lại như thế, biết chúng ta coi trọng nhau, lại còn van cầu hoàng thượng ban thánh chỉ với chàng! Thiếp phải làm sao đây?!”

Tâm vốn hoang mang của ta nhìn tới Hạ Ngân đau thương như thế, tội lỗi nảy lên nhưng sau đó liền bị cổ tức giận chặt vật che đi.

Ta thầm nghĩ, nàng ấy từ đầu làm bằng hữu của ta có phải ngầm đến địa vị Thái tử phi hay không?

Nếu không phải vì có gì khi nghe tin ta cùng Hạ Ngân, liền nhịn không nổi chạy đi cầu thánh chỉ bản hôn?

Ta tức giận, cực kì tức giận.

Chỉ cần nghĩ tới nàng ấy vì địa vị mà tới bên ta, tâm liền hung hăng khó thở.

Ta khê liếc Hạ Ngân khóc lóc bên cạnh, ôm lấy nàng ta vào lòng, khê bảo.

”An tâm, bản thái tử sẽ không để nàng thiệt thòi.”

Sau đó ta liền cho rằng, Tát Nhĩ cũng không phải người tốt đẹp gì.

Ngày thành hôn diễn ra, trên dưới phủ Thái tử ngập trong không khí rộn ràng. Duy chỉ mình ta là cảm thấy thật đáng ghét.

Trong lúc ta còn đang trò chuyện khách sáo với khách khứa, bên tai liền nghe tới âm thanh vang vang của mai nương.

”Tân nương tới!”

Ta khẽ liếc nhìn qua.

Bộ hỉ phục đỏ rực thêu chỉ vàng, phượng tung cánh bay nhảy, cầu kì kiêu sa. Làn da trắng càng nổi bật, đi với màu đỏ của hỉ phục, tạo cảm giác câu hồn đoạt phách. Vòng eo nhỏ nhắn tựa như một nắm tay là có thể bóp gãy, đầu đội khăn voan, một cơn gió nhẹ thổi ngang qua, lộ ra một góc dung nhan bên dưới, chỉ là một góc, nhưng tư sắc ấy, độc nhất vô nhị. Làn váy theo bước chân mà lay động, như đóa mẫu đơn yêu diễm.

Lòng ngực rung lên, ta hồ nghi.

Vì có gì mỗi lần thấy nàng, tâm dường như không còn là của mình?

Vì thế, ta càng cảm hận bản thân, chán ghét xúc cảm này, liền lạnh lùng mà nhìn nàng.

Ta càng cảm hận bản thân khi mở lên khăn voan, nhìn nàng động lòng người nhu tình kêu tướng công.

Ta lạnh lùng, châm chọc nàng mưu mô quỷ kế.

Cho nên đêm hoa chúc đầu tiên, ta hạ lệnh đuổi nàng tới Tẩy uyển, tựa như lãnh cung trong hoàng cung.

Việc làm này của ta, khiến cho Hạ Ngân vui vẻ mặt mày.

Tuy nhiên cảm xúc trong ngực vẫn rất kì lạ. Ép ta đến không thể an giấc.

Ta thầm nghĩ, hẳn do bản thân quá mệt mỏi, chỉ cần vài ngày sau liền có thể khôi phục lại trạng thái bình thường.

Đêm hoa chúc, ta không ngủ ngon giấc.

Mấy ngày sau đó, Thái tử phi của ta khiến cho ta cảm thấy ngạc nhiên về hành động của nàng.

Trong lúc ta vốn ở ngự thư phòng ngồi họa chân dung theo ý Hạ Ngân, nàng ấy một thân váy lam uyển chuyển phá cửa bước vào, dáng vẻ vốn nhu tình hô tướng công của nàng bị những vết đen bám trên da mặt phá hỏng.

Dung nhan lem nhem than bùn tựa như mèo mun, hai mắt cong như trăng khuyết rực rỡ như pháo bông nhìn ta, âm thanh đinh đang nói.

”Tướng công, thiếp có pha Tuyết liên cho chàng, chàng mau uống đi.”

Tuyết liên, loại trà thượng đẳng nhất trong các loại trà và cũng là loại khó pha nhất.

Ta nhìn bát nước trong vắt, hương thơm tỏa ra nhẹ nhàng đem theo cảm giác mát lạnh trên tay nàng.

Nhìn bộ dạng nàng lấm đen màu than, nào có khí tức cao quý của tiểu thư khuê các?

Ta hạ mi mắt, lạnh nhạt bảo.

”Để đó đi.”

Sau đó liền vùi đầu vào bức họa, tay họa gì ta không biết, chỉ biết đầu óc thật trống rỗng, sự chú ý đều đổ dồn lên bóng dáng ngày càng gần của người kia. Bên mũi nhạy cảm ngửi tới hương thơm trên người nàng.

Rất khác với mùi son phấn trên người nữ tử khác.

Của nàng dịu nhẹ, tựa như thuốc an thần, khiến tâm ta trở nên yên bình.

Sau đó đột ngột ta nghe thấy âm thanh nàng thì thào.

”Tướng công, chàng họa ta đi.”

Ta kinh ngạc ngẩng đầu nhìn nàng.

Vì tới gần nên gương mặt nàng cách ta không quá xa, ta thấy người nhìn con người đen ánh nước đầy vẻ ai oán của nàng.

Sau đó ta chỉ biết yên lặng, nhìn nàng biến hóa về mặt, đỏ rực như trái táo chín, chặt vật chạy ù đi.

Tựa như con mèo nhỏ bị bắt gặp lúc ăn trộm vậy.

Tâm ta, bồi hồi đến đáng hận.

Ta nhìn lại bức họa trên bàn, sau đó hoàn toàn khiếp sợ.

Người trong bức họa cười rộ lên nhu tình, nốt đồng tiền càng điểm xuyên khiến nàng trở nên động lòng người.

Ta xé nát bức họa, bởi Hạ Ngân không có đồng tiền trên mặt.

Ta không hiểu rõ bản thân rốt cuộc bị gì, vì cố gì lại chỉ có thể nghĩ tới người kia?

Nàng ấy chẳng phải vì địa vị mà tới bên ta sao?

Càng phẫn nộ, cho nên ta liền hất đổ chén Tuyết liên cao quý trên bàn.

Lạnh lùng nhìn giọt nước ấy thấm đẫm xuống đất, sau đó tâm mới bình thản trở lại.

Kể từ đó ta quyết không họa chân dung.

Dù cho Hạ Ngân có van nài đi chăng nữa.

23. Chương 23: Ngoại Truyện 2 (Lâm Trác Mộc - Trung)

Đời người vốn dĩ rất ngắn ngủi. Để có thể sống theo ý mình, tự do tự tại, vốn đã rất khó khăn.

Sinh ra trong hoàng thất, lại là con trưởng, thừa kế vương vị sau này, cho nên với ta, tự do tự tại, vốn không phải thứ ta nắm lấy.

Vườn uyển của ta, quanh năm kì dị đều nở hoa. Xuân đi đông tới, hoa đều không tàn.

Ta từng hỏi phụ hoàng, hoa vì sao không héo úa?

Phụ hoàng tay cầm văn kiện, đầu cũng không ngẩng lên nhìn, chỉ ôn tồn bảo rằng.

”Hoa trong vườn uyển vốn dĩ không thể héo tàn.”

Ta tự hỏi, thắc mắc rồi tìm tòi.

Cho đến khi phá bỏ nguyên tắc, lén lút sờ lên một đóa hoa đào nhỏ.

Ta liền giác ngộ.

Hoa, quả nhiên không thể héo tàn.

Bởi, hoa này vốn làm từ vải.

Cho nên vạn loài hoa, ta đều biết. Nhưng chân chính nhìn thấy người thấy, ta chưa một lần cảm nhận.

Bởi họ sợ có kẻ gian, dùng hoa để lấy mạng ta.

Cho tới một ngày, thái tử phi bắt đắc dĩ mà có của ta ôm tới một chậu cây nhỏ. Nàng váy hồng lay động, như cánh bướm nhỏ yêu kiều, ôm cây chạy tới.

Hương hoa nhàn nhạt truyền vào, ngợp khắp căn phòng.

Ta bỏ ngõ, lần đầu nghe tới hương hoa, lại nhìn nàng dung nhan xinh đẹp, rực sáng như ánh nắng vui vẻ nhìn ta.

Ta đã ngỡ rằng, lúc đó người ta nhìn thấy phải chăng là tiên nhân?

"Tướng công, thiếp nghe nói chàng thích hoa đào, liền cho chàng chậu đào này."

Nụ cười như nắng, rực rỡ xinh đẹp như thế, làm tâm ta rung động cũng khiến ta cảm thấy đáng hận.

Hận bản thân vốn không nên nảy sinh tình cảm với nàng.

Ta phất tay áo, đuổi nàng ra ngoài. Đem chậu đào giao luôn cho nha hoàn.

Mặc dù không còn hoa đào, không còn nàng, nhưng mùi hương vẫn kì dị lưu luyến khắp nơi.

"Điện hạ."

Ta từ trong hồi ức tỉnh lại, nhìn giấy trắng nhuốm bản mực đen, hóa ra ta lại thất thần lâu như vậy.

Thầm thở dài một tiếng, liếc nhìn công công bên cạnh, ta khẽ hỏi.

"Có chuyện gì?"

"Điện hạ, Hạ tiểu thư đang chờ ở bên ngoài."

Ta khẽ nhíu mi, nghĩ từ lúc tuyên bố không họa chân dung tới nay, ta liền né tránh nàng ta. Nay người diện kiến tới cửa, nghĩ tới thân phận cùng lời hứa, ta có chút sầu não, ngả người về sau ghế, ban lệnh cho nàng ta vào.

Hạ Ngân một thân váy lam quen thuộc, yếu điệu chạy ngồi vào lòng ta.

Một tiếng Trác Mộc của nàng khiến ngực ta như bị đá đè xuống.

Ta nhìn nàng, khẽ ôn nhu hỏi.

"Tới đây có chuyện gì sao?"

"Chàng mấy ngày nay vì sao không đến tìm thiếp?"

Nhìn đôi mắt nàng ai oán trách móc, lần đầu ta trở nên chột dạ, lánh tránh ánh nhìn của nàng ta, kiếm cái cớ bề bộn công sự bên người mà đáp lại.

Hạ Ngân cũng không trách gì ta, chỉ thấy nàng ta bộ dạng nũng nịu, nín lấy tay áo ta, cất giọng nói.

"Vậy cũng không sao, Trác Mộc, nghe nói sắp tới là sinh thần bệ hạ, chàng đem thiếp theo đi. Xem như bù đắp cho thiếp. Được không?"

"Không được."

Nhìn dung nhan Hạ Ngân kinh ngạc, ta mới phát giác, bản thân vì cố gì lại thốt ra như vậy?

Hoàn toàn là hành động không suy nghĩ.

Ngực vấy lên cảm xúc ghen ghen khó hiểu, nhìn người bên cạnh bộ dạng ai oán suy đoán, ta nhin xuống cảm giác trong ngực. Ôn nhu bảo.

"Yến tiệc cung đình, nếu bỗng thái tử đem nàng theo, hiện tại lại không cho nàng được danh phận, việc này truyền ra chỉ có hại với thân phận của nàng."

"Ý chàng là muốn đem Tất Nhĩ đi sao?"

Hai từ Tất Nhĩ từ trong miệng nàng ta như con dao nhỏ cứa vào ngực ta.

Ta chán ghét cảm xúc này, liền dứt khoát chối bỏ.

"Đương nhiên là không!"

Hạ Ngân có lẽ bị thái độ của ta dọa, cho nên có chút sững người, nhưng rất nhanh liền lấy lại tinh thần, vui vẻ nín lấy tay áo ta, đòi hỏi.

"Vậy mang thiếp theo đi. Chàng chẳng phải nói thương thiếp sao?"

Ta có chút cứng người, phải, ta thương nàng ta.

Thì sao lại không thể đem nàng ta theo?

Là do nghĩ cho nàng ta, hay vì cái gì khác?

Ta sợ hãi, không dám nghĩ tiếp, liền thỏa thuận, hứa đem theo Hạ Ngân, không danh không phận mà tiến cung.

Một lúc sau tiễn nàng ta đi, thì Thái tử phi liền đòi triệu kiến.

Lần triệu kiến này là lần gặp sau tận hơn một ngày không thấy.

Vẫn là dung nhan khuynh thành như mẫu đơn ấy, trên tay vẫn là chén Tuyết liên đại bổ, vẫn là một thân thanh cao yêu kiều, nhưng sắc mặt, lại trắng như vừa khỏi bệnh.

Trắng đến nao lòng.

Nàng ấy nhìn ta uống cạn chén Tuyết liên, sau đó như thường ngày mở miệng kêu tướng công rồi lại tướng công.

Âm thanh đinh đàng, tựa tiếng chuông bạc, lay động đến tận lòng người.

Nàng bảo rằng bên hoàng cung có người thông báo về đêm yến tiệc mừng thọ bộ hạ, ta sẽ đi chứ?

Ta một mực yên lặng nhìn nàng vui vẻ háo hức kể chuyện, nào là chuẩn bị quà tặng, nào là đồ ăn trong cung nhất định tuyệt vời như thế nào.

Hồn nhiên như thế, khiến cho ta càng căm ghét nàng, căm ghét chính bản thân mình.

Ta nói với nàng, lạnh lùng mà bảo.

”Thái tử phi không nhất thiết phải đi theo bốn thái tử vào cung. Lý do cứ để bốn thái tử thay nàng kiếm.”

Sau đó liền không nhìn nàng lấy một cái, cầm cúi nhìn đồng văn chương trên bàn ngọc, bút họa cái gì, ta hầu như không để ý.

”Tướng công, chàng sẽ đem ai theo?”

Câu nói non nớt ấy của nàng, như giáng một đòn đánh vào ngực ta.

Ta không muốn trả lời.

Ta kì dị lại không muốn nghe tới câu hỏi này, càng không muốn nói cho nàng biết.

Tâm trạng của ta, có lẽ dọa tới nàng, cho nên dung nhan vốn trắng ấy càng trở nên tái đi, nhưng vẫn nở trên môi cười một cái, nhu thuận rồi đi.

Nụ cười run rẩy của nàng, ám ảnh ta đến đêm ấy không thể ngon giấc.

Bởi ngực cùng dạt dào, khó chịu đến đỉnh điểm.

Sau đó, yến tiệc rất nhanh liền tới. Ta khoác lên người trang phục cao quý của thái tử, ta nhìn công công đứng bên cạnh, suy nghĩ một hồi mới mở miệng căn dặn.

”Trông coi mọi thứ cẩn thận, nếu có chuyện gì xảy ra liền báo ngay cho bốn thái tử.”

Hắn khẽ vâng dạ.

Ta đảo mắt nhìn xung quanh, không có bóng dáng của nàng ấy.

Với thân phận là một thái tử phi, việc đứng ra tiễn ta đi là một việc bắt buộc, nhưng không thấy nàng, ta kì lạ lại thấy an tâm.

Bên tai nghe tới tiếng gọi Trác Mộc, ta quay lại bộ dạng thường ngày, một tay ôn nhu đỡ Hạ Ngân lên xe ngựa.

Sau khi nàng ta hoàn toàn lấp sau màn che, ngực, đột ngột thấy nặng nề.

Ta khẽ nghiêng đầu.

Ở đằng xa, bóng dáng nhỏ bé đơn bạc, váy hồng vốn phải rực rỡ, nhưng nay sao quá ảm đạm, dung nhan vốn khuyh thành như sao sáng trên bầu trời đêm, nay bị thương đến đau lòng.

”Điện hạ, sẽ trễ mất.”

Nắm tay thành quyền, ta xem như không nhìn thấy, xem như không cảm thấy gì cả, lạnh lùng leo lên xe ngựa.

Sau đó yến tiệc mở đầu như thế nào, kết thúc ra làm sao, ta như người côi trên, một mực yên lặng uống cạn chén này đến chén kia.

Uống, để xóa đi bóng lưng cô độc nhỏ bé ấy.

Uống, để khỏi lo toan bất cứ điều gì.

”Hoàng huynh.”

Ta nhắc lên đôi mắt ngập sương của mình, nhìn người bên cạnh.

Tưởng kẻ nào, còn không phải Nhị Vương Gia, nhị đệ của ta sao?

Ta thân thiết vỗ vai hắn, ôn nhuận hỏi.

”Tới kiếm hoàng huynh này là muốn đòi hỏi cái gì sao?”

Nhị đệ dung nhan kì lạ ửng hồng, hờn trách nói ta lại say rượu.

Ta cười một cái, nghiêm chỉnh kéo hắn ngồi xuống bên cạnh, rót rượu vào chén ngọc, vừa nhìn rượu vừa đợi hắn mở miệng.

Tên bào đệ này của ta, lần này tới kiếm ta, bộ dạng áp úng như thế, còn không phải vì nữ nhân sao?

Quả nhiên hắn liền khẽ nói rằng.

”Hoàng huynh.. huynh nhớ trước đây có hứa chỉ cần đệ muốn phụ nữ, huynh liền đem nàng ấy nhét cho đệ chứ?”

Ta gật đầu, đương nhiên là ta nhớ.

Nhị Vương Gia khét tiếng đó giờ không gần nữ sắc, đã ngoài hai mươi còn không có lấy một đứa con, hại cho hoàng triều đều vì hắn mà sầu não.

Dù bản thân ta giống hắn, nhưng thê thiếp vẫn có, còn hắn ngay cả một nha hoàn phòng the cũng không có.

Ta là huynh trưởng, tất nhiên vì hắn lo âu.

Nay hắn khó khăn lắm mới suy nghĩ muốn phụ nữ, ta tất nhiên tìm mọi cách đem nàng ta nhét vào lòng hắn.

Ta khẽ nhìn hắn, trêu chọc nói.

”Nào, nói hoàng huynh nghe, là vị tiểu thư nào có thể lay động tên Liễu Hạ Huệ như đệ?”

Hắn dung nhan anh tuấn càng đỏ bừng, sau đó liền rất kiên định, nhìn thẳng ta.

Thấy hắn nghiêm túc, ta liền buông bỏ lý rượu, đợi hắn yêu cầu.

Hắn bảo rằng.

”Hoàng huynh, thứ cho đệ ngu muội. Đệ biết huynh vốn không thích thái tử phi.. cho nên, huynh liền cho đệ nàng ấy đi.”

Vạn tiếng thiên lôi, như cùng lúc đánh ngang tai ta.

Lòng ngực như phát nổ, ta tức đến bóp nát chén ngọc, uy hiếp gần giọng.

”Ồ đồ! Đệ có biết mình đang nói cái gì không?!”

Nhị đệ dung nhan nghiêm cẩn, một lời tiếp một lời nói ta.

”Hoàng huynh, huynh vốn không ưa thích nàng, chỉ cần huynh kiếm đại một cái cố, ban hưu thư, đem nàng cho đệ. Liền không ai dám nói gì cả. Huynh vốn đã hứa với đệ.”

Ta phẫn nộ.

Phẫn nộ đến ngực như chứa hỏa diễm.

Phải, chỉ cần kiếm một cái cố, đem nàng ấy cho nhị đệ. Những chuyện này, ta làm tất nhiên không ai dị nghị.

Nhưng chỉ cần nghĩ tới, tự tay ta trao nàng cho hắn, dù không rõ vì sao, ta lần đầu hạ sát tâm với chính bào đệ của mình.

Ta đứng dậy, không nhìn lấy hắn, không nghe lấy hắn. Kim nén cảm xúc mà bảo rằng.

”Phải, bổn thái tử vốn hứa với đệ. Đệ muốn ai, ta đều cho đệ, nhưng nàng ấy, là tẩu tử của đệ! Việc làm trái lý lẽ này, bổn thái tử không hy vọng nghe tới lần thứ hai!”

Sau đó lạnh lùng rời đi.

Ta dùng khinh công, đem theo lửa giận mà phóng đi.

Mặc kệ ở lại còn Hạ Ngân hay khiếu phụ.

Đầu óc ta, chỉ chứa những suy nghĩ hàm hồ.

Làm sao, nhị đệ lại dám xin xỏ điều ấy với ta?

Phải chăng, là do người phụ nữ chết tiết ấy quyến rũ hắn?

Nghĩ tới đó, ta hận, hận không thể bóp chết nàng!

Một đường dài khinh công tới Tẩy uyển. Ta đem theo lửa giận, chỉ muốn phát tiết ra ngoài.

Nhưng khi nhìn tới ở trên hành lang tối đen, dưới vạt vì tinh tú, hiện hữu bóng dáng nhỏ bé, mái tóc đen bóng mượt theo gió lay động. Dung nhan khuynh thành như tiên hạ phàm, từng giọt nước còn đọng lại trên người.

Đẹp tựa như ảo ảnh.

Tâm kì lạ lại trở nên yên tĩnh.

Ta thấy nàng thất kinh khi nhìn ta, đôi con ngươi to tròn lấp lánh như sao cuốn hút lấy ta.

Thịch, lồng ngực như muốn thành băng tan.

”Tướng công?”

Âm thanh nhu nhu tựa tiếng mèo kêu, như cọng lông nhỏ gãi ngứa lòng ta.

Ta nhìn thân người vốn nhỏ bé của nàng ở giữa bầu trời cuối thu se lạnh.

Sau đó, chưa kịp để bản thân động não, thân người đã nhanh hơn một bước, tiến tới ôm nàng vào lòng.

Nàng, quả nhiên rất nhỏ bé.

Nàng khẽ lẩm bẩm rằng trên người ta có mùi rượu hoa quế.

Ta thăm nghĩ, ta đang say.

Vì say, nên ngông cuồng một lần.

Ta ôm nàng, tiến vào tấm cung.

Để nàng ngồi trong lòng, càng thấy nàng nhỏ bé.

Ta nhìn nàng, đầu óc dần mơ màng, rượu quả nhiên không phải thứ tốt đẹp.

Cho nên mới cảm thấy nàng đẹp đến kinh người, vẻ đẹp mong manh, tựa làn gió nhỏ, có thể biến mất bất cứ lúc nào.

”Hoàng huynh, cho đệ thái tử phi đi.”

Âm thanh nhị đệ từ trong thâm tâm vang lên, ngực liền rút tới nỗi kinh sợ.

Cho nên liền thô lỗ đẩy nàng xuống.

Dung nhan nàng trở nên kinh hoàng, nàng bối rối. Hô tướng công rồi tướng công.

Nàng sợ hãi, khiến lòng ta đều đau.

”Trác Mộc.”

Tâm trí hiện lên bóng dáng của Hạ Ngân, cảm giác tội đồ dâng cao trong ngực.

Ta không đau vì ‘người thương’, lại đau vì người trước mắt.

Ta phẫn nộ.

Phẫn nộ cho sự yếu hèn của mình.

Một tay xé đi y phục mỏng manh trên người nàng.

Rượu như lửa, đốt cháy tâm trí.

Cái gì lý trí, cái gì lý lẽ.

Lúc này đều là phù du.

Thân người như ngọc, trắng ngần như tạc tượng.

Thuần khiết như vậy, càng khiến ta điên tiết.

”Tướng công! Không được!”

Đôi tay nhỏ bé muốn đẩy ta ra, dung nhan trắng như giấy, đôi con ngươi to tròn thuần khiết của nàng ngập nước.

Dù vậy, cũng không khiến cho lửa trong người ta dập tắt.

Ta cắn răng, khóa đi đôi tay nàng.

Ta nghĩ, lúc này chỉ muốn khóa nàng lại.

Nhốt nàng ấy dưới thân mình.

Cho nên ta động thân, lấy đi tất cả của nàng.

Bên tai truyền tới âm thanh nức nở đau đớn của nàng, ta như kẻ say, chỉ biết cướp lấy những gì nàng có.

Đêm ấy, ta chìm trong cảm giác tiêu hồn cùng đau đớn.

24. Chương 24: Ngoại Truyện 3 (lâm Trác Mộc - Hạ)

Được phong danh hiệu thái tử đương triều là chuyện xảy ra lúc ta còn nhỏ.

Năm ấy ta bảy tuổi, từ miệng thái hậu kể rằng mẫu phi của ta vốn chỉ là một nàng thiếp, cũng bởi dung nhan khuynh thành khiến phụ hoàng yêu thích, một lần thị tẩm liền hoài thai ta.

Hoàng hậu nương nương vốn là một phụ nhân tuy uy quyền cao trọng vọng nhưng lại không thể sinh con.

Cho nên ta vừa chào đời, mẫu phi suy yếu mà mất, liền được nhận làm con của hoàng hậu nương nương, trở thành con trưởng của triều đình, nghiễm nhiên trở thành thái tử điện hạ.

Thái tử điện hạ, danh hiệu đem ta trở thành người người kính nể, quyền uy hầu như đều nắm trong tay. Chức danh ấy, khiến bao kẻ đỏ mắt, nhưng chỉ có mỗi ta biết, nắm trong tay thứ đó, một mối đến nhường nào.

Làm thái tử, chấp nhận sự cô độc.

Cho nên khi tỉnh giấc, nhìn dung nhan như đoá mẫu đơn yêu kiều, nhìn thân người nhỏ nhắn ngủ say trong ngực.

Nói không động lòng, là nói dối.

Nàng nhỏ bé đến nỗi ta có thể ôm trọn cả người, nhỏ bé đến mong manh.

Khoảng cách giữa ta và nàng, gần đến nỗi hơi thở của nàng vờn quanh ta.

Gần đến nỗi ta có thể thấy rõ trên thân người ngọc bạch ấy, có bao nhiêu dấu kiêu ngạo.

Ấm vị hoan ái của đêm qua vẫn còn, khiến bản thân ta mơ màng nhớ mình đã điên cuồng như thế nào.

Càng ngỡ ngàng hơn, ta lại có thể yên giấc khi có nàng.

Bên tai vang vang tiếng gà gáy, người trong ngực khẽ ngân một tiếng nhỏ, tự tìm cho bản thân sự thoải mái, rúc sâu vào ngực ta.

Tâm, hoàn toàn vì hành động của nàng mà mềm nhũn.

Ta thầm nghĩ, lâm triều muộn một chút cũng không sao.

Liền như vậy nằm yên nhìn người trong ngực.

Dung nhan khuynh thành này, là kí ức bị mất của ta sao?

Ta tự hỏi, nhưng không có lá gan tìm tiếp.

Sau đó, ta rời đi.

Ta e ngại, nếu ở lại thêm một chút nữa, ta sẽ lại đánh mất bản thân mình.

Mấy ngày tiếp theo trôi qua thật vô vị.

Phụ hoàng sau đêm yến tiệc hôm nào, lại đưa thánh chỉ tới phủ, yêu cầu ta thú Hạ Ngân vào cửa.

Ta không có suy nghĩ, cũng không cảm thấy có gì kì lạ. Liền an bài tiến hành hôn lễ.

Hôn lễ lần này trôi qua rất nhanh.

Ta bỏ ngoài tai những âm thanh bàn tán về việc thái tử phi không xuất hiện, ta phong Hạ Ngân lên làm Trắc phi, cốt để chuyển dời sự chú ý.

Ta lúc đó, vốn không biết hành động của mình, có bao nhiêu ý bảo hộ người kia.

Rất lâu rất lâu, khi ta lần nữa nhìn thấy chính thể của mình chính là nàng bộ dạng tuy gầy yếu, dung nhan có chút trắng nhưng đôi con ngươi kia lại lấp lánh rực rỡ như pháo bông.

Nàng cười đĩnh đạc bảo ta rằng.

"Tướng công, thiếp mang thai rồi!"

Tim như bị ai đá, nhảy bình bịch không theo nhịp điệu.

Bút trong tay rơi xuống, khiến cho trang giấy vốn trắng nay nhuốm bẩn.

Ta kinh ngạc, nàng vừa nói cái gì?

"Tướng công, thiếp mang thai rồi."

Nàng cười rực rỡ, như đoá hoa nở trong bầu trời nắng, hai mắt cong sáng như vàng trắng khuyết, linh động như tiên linh.

Tâm một hồi run rẩy.

Nàng ấy bảo, nàng có thai.

Nàng mang hài tử?

Hài tử, là của ta?

”Của ta?”

Ta hỏi trong mơ hồ.

Hoang mang, lo sợ nhưng không thể phản bác được niềm hân hoan nho nhỏ âm ỉ dưới lòng ngực.

Sau đó đột ngột Hạ Ngân từ đâu xuất hiện, nàng ấy cười xinh đẹp, tâm ta hoàn toàn rối bời.

Ta có cảm giác, mình là tội đồ.

Cho nên liền không dám nhìn nàng ta, cũng không nhìn tới người kia.

Hạ Ngân bảo, nàng ấy có thể sinh con cho ta.

Ta hạ tầm mắt, ôn nhuận bảo được.

Bên tai vang vang tiếng cười giòn tan. Ta ngược lên nhìn, nhìn dung nhan vốn rực rỡ như ngọn lửa, nay bị thương đến đau lòng.

Nỗi ai oán, bi thương của nàng ấy, bóp tim ta đau đến nghẹn.

Sau đó nàng ấy rời đi.

Lần nữa để lại ta với bóng lưng nhỏ bé đau lòng của nàng.

Ta vùi đầu vào công việc, khóa bản thân lại với thân phận thái tử, cốt để không nghĩ tới nàng ấy.

Ta dường như trở thành kẻ cuồng công việc.

Kể cả ban ngày lẫn ban đêm, đều chỉ biết đến đèn và sách.

”Thái tử, ngài cũng nên nghỉ ngơi một chút.”

Thái giám bên người cung kính nói với ta. Ta nghĩ ngơi, sau đó buông bút, đành đi dạo hoa viên.

Phải, ta cũng nên nghỉ ngơi. Dù gì cũng là con người.

Ta phát tay bào, ý muốn không cần bất kì kẻ nào đi theo.

Sau đó ta một mình tản bộ, đi theo đường mòn dưới chân mà bước. Đến khi ta lấy lại ý thức, bản thân đã đi một đoạn rất dài, đáng sợ hơn, ta lại đi đến Tây uyển.

Ta ngậy người nhìn cảnh tượng trước mắt.

Dưới mái đình, thiếu nữ dung nhan trắng hồng đẹp như hoa cười đình đang, bụng tròn như một ngọn núi nhỏ, ý vị thỏa mãn hạnh phúc trên người nàng, lay động đến tâm ta.

Ta phát giác, bản thân thể nhưng lại nhớ nàng, nhớ đến yếu hèn.

Nàng chống tay trên lan can, hai mắt híp lại hưởng thụ, tựa như mèo tỉnh, phong cảnh xung quanh liền vô ý hóa thành phong nền cho nàng.

Ta nhú mày, trời cũng muốn sang đông, khí tiết lạnh như vậy, thân người nhỏ bé của nàng còn hoài thai, sao chịu đựng nổi?

Cho nên ta cởi áo bào, hai bước biến thành một, sải nhanh đến cạnh nàng, đắp áo bào lên cho nàng.

Nàng quả nhiên bị kinh sợ mà hô lên, sau đó hoàn toàn là dáng vẻ phòng bị nhìn ta.

Tựa như con nhím xù gai.

Ta đè nén trái tim vì nàng lay động, dùng lực đủ để khóa nàng lại nhưng không khiến nàng đau, dùng áo bào để bao phủ lấy nàng, quần nàng không một khe hở.

Áo bào vốn màu đen của ta càng làm nổi bật làn da trắng ngần của nàng, càng khiến nàng trông nhỏ nhắn đến nỗi ta chỉ muốn đặt trong ngực, giấu nàng đi.

Ta nhìn bộ dạng tuy lúng túng nhưng vẫn đề phòng của nàng, tâm tình trở nên không vui. Nhưng lại nghĩ, bản thân ở lại thì nên nói gì với nàng?

Càng nghĩ càng rối, cho nên ta quay người bỏ đi. Xem như là trốn tránh.

Ta vừa rời khỏi Tây uyển liền thấy bên ngoài có hai nha hoàn đứng đấy.

Ta nhận ra, bọn họ chính là nha hoàn thân cận bên người Trắc phi của ta.

Họ nhìn thấy ta liền cung kính quỳ mà hô thái tử.

Ta khẽ ôn nhu hỏi.

”Các người ở đây làm gì?”

”Bẩm thái tử là Trắc phi hạ lệnh bảo bọn nô tì chờ ở đây.”

Tâm vì cái gì lại trở nên mơ màng thấy không ổn.

”Trắc phi ở đâu?”

”Bẩm nàng hiện đang diện kiến thái tử phi.”

Đại não như nghĩ tới điều gì đó.

Ta quay người, dùng khinh công mà đi.

Thầm nghĩ, Hạ Ngân vì có gì lại tìm đến nàng ấy?

Sau đó chưa để ta hoàn hồn, bên tai liền nghe tới âm thanh ầm ĩ.

Tiếng nước vỡ vũng.

Ta ngẩng người nhìn Trắc phi của ta hai tay níu lấy thành hồ, vậy âm thanh vỡ vũng ấy, là của ai?

Tim tức khắc đau đến tê liệt.

Ta cái gì cũng không quản, nhanh chóng nhảy xuống hồ nước lạnh như băng.

Giữa lòng hồ sâu hút ấy, bóng dáng nhỏ bé chìm sâu xuống, như hòn đá đè nặng lên ngực.

Ta hoàn toàn kinh sợ.

Bàn tay níu tới nàng, ta siết chặt nàng trong ngực, bơi thẳng lên bờ hồ.

Âm thanh nứt vỡ, dung nhan trắng như giấy tuyên thành, hơi thở nặng nhọc, đều khiến tâm ta đau đến mơ hồ.

Đột ngột Hạ Ngân từ đâu chạy tới, kéo nàng khỏi lòng ta, nàng hoàn toàn không cự lại sức lực của nàng ta, như điều đứt dây ngã bệch xuống đất.

”Nàng!”

Ta tức giận, lạnh lùng nhìn Hạ Ngân ra sức ôm lấy ta.

Nàng ta dung nhan âm trầm, hai mắt đỏ bừng bảo rằng.

”Thái tử, chàng đã hứa với cha thiếp!”

Thân người ta trở nên cứng như đá, phụ thân Hạ Ngân thế nhưng lại là một trong tam đại lão trưởng quyết định ngôi vua.

Ta nhìn chăm chăm Hạ Ngân, lồng ngực như lửa đốt.

”Con ta! Tướng công! Cứu con thiếp! Tướng công!”

Ta nghe thấy nàng gào khóc, nghe thấy nàng run sợ, nghe thấy bi thương van cầu của nàng.

Tâm ta đau đến tê liệt.

”Chàng dám?!”

Hạ Ngân níu lấy tay ta, móng tay nàng ấy đâm sâu vào da thịt, như cửa thẳng vào tâm ta.

Sau đó ta chỉ biết trơ mắt, trơ mắt nhìn Thái tử phi của ta ôm bụng quỳ lạy, trán nàng vì đập đầu mà đầm máu đỏ, bi thương cùng cực van cầu ta, van cầu người tướng công chết tiệt này cứu con nàng.

Ta ôm lấy Hạ Ngân, quay lưng rời đi.

Rời đi trong tiếng khóc đau đớn của nàng.

Rời đi trong van cầu của nàng.

Rời đi với nỗi lo sợ, niềm hy vọng của nàng.

Cổ họng ta đau rần, tâm như chết lặng.

Sau đó khi rời khỏi Tây uyển, bên tai vẫn vang âm ỉ âm thanh gào khóc bi ai của nàng, ta giao Hạ Ngân cho nha hoàn của nàng ta, quay người trở lại.

Trở lại để ôm nàng vào lòng.

Trở lại để bảo nàng đừng khóc.

Ta muốn trở lại, thật nhanh.

Tay áo ta bị níu lấy.

”Chàng dám đi thì chúc vị hoàng đế cũng đừng hòng lấy được!”

Tâm lạnh như băng hàn, ta nghiêng đầu nhìn vị Trắc phi muốn hóa điên trước mắt.

Ta trào phúng.

”Nàng đang đe dọa bốn thái tử?”

Sát tâm, nổi dậy như lốc.

Ta hất mạnh tay áo, khinh công mạnh mẽ mà đi.

Giờ phút này cái gì vương vị cái gì kị ức, ta đều không nghĩ tới.

Chỉ muốn ôm lấy nàng, đau vì nàng.

Sau đó khi ta chỉ cần một sai tay là có thể ôm nàng ấy vào lòng, nhưng lại bị người khác cản lại.

Ta đỏ mắt, hô.

”To gan! Dám cản bốn thái tử?!”

Công chúa đương triều ôm trong ngực nường tử của ta, lệ đầy mắt phẫn nộ nhìn ta. Muội ấy bảo sẽ mang Tắt Nhĩ rời đi.

Ta một chuỗi đánh bay những tên muốn cản trước mắt, tức giận gầm lên.

”Nàng ấy là nường tử của bốn thái tử, ngươi dám đem nàng ấy đi?! Bốn thái tử không cho phép!”

Ta làm sao không biết vị muội muội này vốn có tình ý không phải với Tắt Nhĩ, cho nên ta càng không để nàng ấy bị đem đi.

”Ngăn cản cho bản công chúa!”

Ta bị vây hãm bởi nhiều cấm vệ quân, chỉ biết trơ mắt nhìn nàng bị công chúa đem đi.

Ta sợ hãi.

Nàng ấy bị đem đi rồi.

Nàng ấy rời khỏi ta.

Ta không cho phép!

Bất cứ ai đều không được phép!

Ta tàn bạo, đánh không nương tay với cấm vệ quân. Mặc kệ bản thân sẽ bị hậu quả gì, bởi ta chỉ biết nếu để nàng ấy đi, ta nhất định mất nàng ấy mãi mãi.

Ta sợ, sợ đến đau tim đau phổi.

Sau đó đột ngột bên gáy nhói đau, thân người ta dần trở nên tê liệt.

Ta đổ mắt, bóng tối bao vây.

Trơ mắt nhìn bản thân tê liệt.

Trơ mắt nhìn nàng bị đem đi.

Trơ mắt cùng với sự bất lực, như một vụn thanh đao hạ xuống người, hành hạ giày vò ta đến đau khổ.

Ta không cam tâm, vì cái gì mà bọn chúng dám mang nàng đi.

Giết, ta muốn giết chết bọn họ.

Giết những kẻ ngăn đường ta đến với nàng.

Nhưng là ông trời trêu ngươi ta, hận ta vì bạc đãi nàng, căm thù ta khiến hai mẹ con nàng đau khổ, cho nên phải bóng đêm tới bao phủ lấy ta, ngăn cách ta cùng nàng.

Bóng đêm như dã thú, cắn nuốt ta.

Đến nỗi toàn thân đều đau.

Nhưng không bằng nỗi đau trong ngực.

Ta thầm kêu gào Tát Nhĩ rồi Tát Nhĩ.

Sau đó, ý thức ta liền trở nên mơ hồ.

Chỉ nghe vang vọng đâu đây tiếng gọi thái tử điện hạ.

Ta dường như nhìn thấy, thấy thái giám của mình chạy tới bên người.

Ta níu lấy hắn, van cầu.

”Viên tử, mang nàng về cho bốn thái tử.. Van cầu người, mang nàng về..”

Sau đó, không có sau đó. Bởi ý thức mất, ta hoàn toàn chìm vào bóng tối.

Mề Bối: Truyện vẫn còn, nhưng ngoại truyện của Lâm Trác Mộc thì đến đây là dừng. Nếu bạn thắc mắc vì sao lại hết khi vẫn còn thì đón đợi chương tiếp theo sẽ rõ nhé hắc hắc. =))))))

À mà khi nào truyện hoàn toàn hết mình sẽ nói rõ ra cho các bạn. Tết vui vẻ nhé mọi người.

25. Chương 25: Ngoại Truyện 4 (cuộc Đời Viên Tử - Nhất)

Ta tên Viên tử.

Năm mười hai tuổi ta bị phụ thân bán đi, bọn buôn người cho rằng vì dáng vẻ ta có chút suy nhược, không làm được nô lệ cho người khác cũng chẳng ai muốn mua ta về, cho nên bán ta vào cung làm hoạn quan.

Năm mười ba, ta thành thái giám.

Công việc trong cung của một thái giám cũng không khác gì nô lệ là bao.

Có hơn cũng là hằng năm được thưởng chút bạc thù lao, xem như đó là tiền trang trải cuộc sống sau khi về già.

Lần đầu trở thành hoạn quan, ta được đưa tới hầu hạ một nàng vũ nữ.

Nàng ấy quả thật rất đẹp, làn da như ngọc, tóc đen như than, một nụ cười tựa như tia nắng rực rỡ, ấm áp tươi sáng như mùa xuân kéo về.

Khi ta nhìn thấy nàng ấy một thân vàng tím yêu kiều, tựa tinh linh nhảy múa giữa vườn uyển, làn váy theo bước chân nhỏ của nàng lay động như cánh bướm.

Ta liền biết tâm đã không còn tĩnh lặng như trước.

Ta thích nàng, tựa như một người đàn ông với phụ nữ.

Nhưng, ta là hoạn quan.

Một hoạn quan thì lấy tư cách gì nói thích nàng?

Dù biết không được, nhưng ta vẫn thích nàng ấy, thích đến đau lòng.

Sau đó ta lấy thân phận thái giám trong cung tới bên cạnh nàng.

Chăm sóc nàng, nâng niu nàng.

Khoảng thời gian ở cùng nàng, là tuyệt nhất trong cuộc đời ta.

Sau đó, nàng được thị tẩm.

Bệ hạ yêu mến nhan sắc cùng tài năng của nàng, hân say mê một vũ nữ, sủng nàng lên trời cao.

Ngày đầu lâm hạnh, nàng đau nhức đến tê liệt. Nhưng sống chết không muốn ta tới gần.

Ta nhìn thân thể đầy dấu hồng ngân lấp ló dưới chăn lụa, nhìn vết máu đỏ trên vải trắng, tâm đau đến tê liệt.

Sau đó nàng đuổi ta ra ngoài, mọi việc chăm sóc đều được chuyển nhượng từ tay ta cho nha hoàn.

Từ đó khoảng cách giữa ta và nàng liền có một bức tường.

Không lâu sau đó ta nghe tin nàng hoài thai.

Một vũ nữ nhận được ân sủng, hoài thai đứa nhỏ đầu tiên của hoàng đế truyền khắp hoàng cung.

Bệ hạ mặt mày rạng ngời, phong nàng lên làm phi, chức vị cao ngất ngưỡng, chỉ dưới hoàng hậu một bậc.

Nàng thành phi tử của hoàng đế, còn ta vẫn chỉ là một hoạn quan.

Cho nên ta chôn vùi tình cảm trong ngực, quyết liệt bóp nát thứ tình cảm vốn không được tồn tại trong cung cấm.

Mặc dù tâm đau đến tê liệt.

Dưới ân sủng của bệ hạ, nàng hạ sinh một tiểu hoàng tử, con trưởng của Lâm hoàng triều.

Ôm đứa nhỏ trên tay, hân rất giống nàng.

Mọi thứ trên gương mặt nhỏ nhắn ấy đều giống nàng.

Khiến cho ta cảm thấy sống mũi cay như trát ớt.

Đây, là con của nàng.

Quả nhiên, rất đáng yêu.

Ta bế đứa nhỏ, chậm rãi bước vào tẩm cung.

Nàng suy yếu trên giường lớn, dung nhan vốn rực rỡ như nắng trong kí ức của ta nay ảm đạm như chiều tối.

Nàng ấy nhìn ta, nhìn đứa nhỏ của nàng trong lòng ta.

Cái nhìn ấy, tối tăm, bi thương, đau lòng, rối rắm, khiến ta không đoán được nàng nghĩ gì.

Đột ngột nàng ấy bảo.

”Viên tử, lại đây.”

Âm thanh vốn đinh đang như chuông đồng nay yếu như gió nhỏ thổi qua, thổi đến con tim vốn chết của ta trở nên nhức đến tê rần.

Ta lê bước chân nặng nhọc đến bên cạnh nàng.

Đây là lần đầu tiên sau năm tháng ấy ta được gần nàng đến vậy.

Ta nhìn nàng hai mắt to tròn đầy lệ đau thương nhìn tiểu hoàng tử.

”Viên tử, giúp ta đặt tên cho hần.”

Ta nhìn dung nhan đứa nhỏ trong ngực, hết nàng tám phần, ta dường như nhớ tới ngày đầu tiên thấy nàng, dùng đôi chân nhỏ của mình khiêu vũ trên cánh đồng bông lúa, đẹp như tiên nữ.

Ta khẽ lẩm bẩm.

”Trác Mộc*.”

Ta nhìn nàng, ôn nhuận bảo rằng.

”Gọi hần Trác Mộc.”

Sau đó, nàng ấy hai mắt đỏ bừng, khóc đến đau lòng.

Khóc đến tim ta dường như cùng nàng khóc theo vậy.

Nàng bảo rằng, đó quả nhiên là một cái tên hay.

Nàng ấy vươn bàn tay vốn như ngọc nay gầy đến các khớp xương đều thấy rõ. Nàng níu lấy tay ta. Bàn tay ta tương phản với nàng hoàn toàn, to lớn cùng những vết chai sạn.

Nàng ấy khẽ kêu Viên tử rồi lại Viên tử.

Ta thấy bàn tay của ta trở nên thật run rẩy.

”Viên tử, xin chàng giúp ta bảo vệ hần, van cầu chàng..”

Đó là câu nói cuối cùng của nàng ấy.

Ta siết lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng, tay nàng từ lúc nào trở nên lạnh đến như thế?

Rốt cuộc chịu không nổi nữa, ta ở trước nàng, nhìn nàng hai mắt nhắm chặt, ôm lấy tiểu hoàng tử trong ngực, lệ từ mắt như nước đê vỡ tràn ra.

Ngực, đau đến mơ hồ.

Rất đau rất đau.

Đến phút cuối, nàng vẫn lạnh lùng như thế.

Lạnh lùng bỏ ta lại, bỏ tiểu hoàng tử.

Nàng quá nhẫn tâm!

Ta đỏ hai mắt, đau xót trong lòng.

Ta lạnh lùng thốt lên.

”Người đâu đi tuyên cáo, Hoa phi tử trần!”

Sau đó ta ôm lấy tiểu hoàng tử rời đi.

Đến khi đứng trước cửa điện, ta xuyên qua đám đông chạy tới, ôm lấy tiểu hoàng tử bước thẳng về phía Phượng cung.

Tiểu hoàng tử trong ngực mở tròn hai con mắt như ngọc dưới đáy biển sâu, lấp lánh xinh đẹp như vụn vì tinh tú.

Hoa phi mất, hắn không khóc không kêu đòi mẹ.

Đứa nhỏ này, từ nhỏ đã quá ngoan cường.

Ta vỗ về hắn, khẽ lẩm bẩm.

Trác Mộc, nương người vì người mà chịu hy sinh thân mình, nhất định phải trở nên cường cang thêm cường. Nhất định.

Ngày Hoa phi mất, tang lễ trắng cả hoàng cung. Tiểu hoàng tử Lâm Trác Mộc trở thành con dưới danh nghĩa của hoàng hậu nương nương.

Còn ta, liền từ một tiểu thái giám, thăng lên làm thái giám bên người của tiểu hoàng tử.

Nuôi lớn hắn, thay nương hắn yêu thương hắn.

Ta hóa hết yêu thương đau khổ từ nàng ấy để lên người hắn.

Dù hắn không phải cốt nhục của ta, nhưng chỉ cần là của nàng, ta đều không thể nhẫn tâm.

Sau đó thời gian trôi rất nhanh. Tiểu hoàng tử trở thành Thái tử điện hạ cao quý một cõi.

Thái tử dung nhan rất giống nàng ấy, tuyệt luân đến hoàn hảo.

Thời gian khiến hắn lớn lên, ta nhìn hắn thay đổi, nhìn hắn khôn ngoan, nhìn hắn trở thành người mà người người cung kính.

Dường như, ta đã xem hắn như con của mình.

Mặc dù trưởng thành như thế, tựa như hổ con hóa thành hùm, ta cứ ngỡ, hắn đã trở nên rất hoàn hảo rồi.

Cho đến khi tận mắt ta, nhìn thấy hắn vì một người mà đau đến chết đi sống lại.

Vì yêu mà tự giày vò bản thân.

Ta tự trách bản thân, vì sao lại không dạy hắn phải làm gì trước ái tình.

Vì quên hay do ta không có cách.

Ta không dám nghĩ.

Thái tử từ nhỏ đến lớn, hắn ngoan cường trong cô độc.

Khiến ta nhớ đến rằng bệ hạ từng bảo, Thái tử rất giống ta.

Cả ta và hắn, đều cô độc đến đau lòng.

Cho nên khi hắn vì ái tình mà đau, ta rất dễ nhìn ra.

Bởi quá giống, quá giống ta.

Ta có thể chỉ dạy hắn làm sao để giết một con hươu, có thể chỉ hắn làm sao để không chế kẻ địch, có thể dạy hắn bày bày kẻ sách, nhưng ái tình, vấn đề ta vốn đã thua đến thảm bại, thì làm sao có thể cứu hắn?

Cho nên ta chỉ có thể trở mặt, đau lòng nhìn hắn đau khổ kêu tên người ấy.

Ngày ở Tây uyển hồ, hắn níu chặt lấy bàn tay gầy guộc đã già của ta, van cầu rằng giúp hắn mang Thái tử phi về.

Lần đầu tiên hắn van cầu một chuyện, nhưng là ta không thể đáp ứng.

Ta chỉ có thể ôm lấy hắn, đem về tắm cung, chăm sóc cho thân thể hắn hồi phục.

Nhưng tâm bệnh, là nan y, rất đáng sợ.

Hắn từ trong bóng tối tỉnh lại, dường như hóa điên mà gào rống.

Hắn muốn đi tìm Thái tử phi, ta kêu cấm vệ quân ngăn cản hắn, hắn bất chấp thân thể suy nhược, đánh người đòi đi.

Hắn, yêu người kia đến điên rồi.

"Thái tử điên hạ! Bây giờ ngài đi kiếm Thái tử phi với thể trạng như thế này là quá ngu xuẩn!"

Ta mắng hắn, lấy tư cách người chỉ dạy hắn mà mắng.

Hắn níu lấy tay ta, thân người to lớn run rẩy.

"Viên tử.. bốn thái tử phải làm sao đây? Viên tử.. giúp bốn thái tử."

Ta đỡ hắn lên giường, dùng khăn lụa lau mồ hôi cùng máu trên mặt hắn, đau lòng tiếc hận với hắn.

Ngụ xuẩn, ngày thường vốn thông minh sắc sảo, nay đùng tới nữ nhân, lại trở nên như thế này.

"Thái tử, với tình hình hiện nay, ngài làm sao có thể đem nàng về?"

Hắn run rẩy, đôi con ngươi thâm đậm bi thương nhìn ta.

"Bốn thái tử.."

"Thái tử, đem nàng về, ngài phải thật cường! Cường đến không kẻ nào có thể uy hiếp ngài! Có như vậy mới có thể bảo hộ nữ nhân của mình."

Đúng vậy, trở nên cường mạnh đi. Bảo hộ nữ nhân của mình, đừng như ta, tiếc nuối đến đáng hận.

Ta nhìn đôi con ngươi như biển sâu từ bi thương hóa thành ngọn lửa xanh âm u, liền cảm thấy vì hắn mà vui mừng.

Thái tử điên hạ cái gì cũng hoàn hảo, nhưng là hắn quá mềm yếu với người thân.

Chỉ cần, chỉ cần một đòn đẩy mạnh.

Ta liền có thể nhìn hắn ngồi ở vị trí cao nhất.

Vốn dĩ mọi việc sẽ như kế hoạch của ta, nhưng là ta không tài nào ngờ đến rằng.

Thái tử phi vốn nhu mì kia, lại cất giấu thánh chỉ.

Một đạo thánh chỉ đánh gục Lâm Trác Mộc từ trần gian xuống thẳng nỗi đau thấu trời địa ngục.

Từ thân phận Thái tử phi hóa thành Quận chúa Cao Lỗ, tay nắm binh quyền, như chim sẻ cưỡi bỏ lớp áo ngoài, lộ ra uy quyền của một phượng hoàng.

Khoảng khắc nàng ấy một thân hắc bào, như tiên linh từ địa ngục trần gian, đẹp đến kinh sợ, cầm cung tên ở trên cao bắn xuống, cầm thẳng hồng tâm, chiêu cáo thiên hạ.

Đây là lúc, Thái tử đau đến nát tim bể phổi.

Đau đến nổi, mọi kí ức đã mất, đều hiện về ngay trong một đêm.

Đêm ấy, nhìn hắn điên cuồng vì đau mà gào thét, thân người nóng như lửa cháy, vô số hoa văn đen xịt nổi đậm khắp thân thể, như hoa chú ghê rợn.

Ta mới nhận ra rằng, có kẻ dám hạ độc hắn!

Là lục mị!

Có kẻ cả gan hạ lục mị với thái tử đương triều, hạ độc hắn dưới bàn tay bảo hộ của ta!

Ta đỏ mắt, đau khổ nhìn đứa nhỏ tâm can của ta đau đến kêu gào, như một dã thú dưới sự thống trị của độc dược.

Ta găm thét, bảo người đem thần y tới đây.

Thần y tới, lão một đêm chữa trị, đến khi trời sáng bình, mới có thể cứu về thái tử một mạng.

Ta sai người đi thông báo thái tử không lâm triều với bề hạ, bản thân ở lại trông coi hân.

Lần đầu tiên ta thấy hân suy yếu đến mức này, dung nhan trắng như giấy tuyên thành, đôi môi nứt nẻ đọng lại vết máu khô kinh sợ, thân người thấm đẫm hoa văn đan xen, giờ giờ khắc khắc chịu đựng cơn đau thấu tâm gan.

Hân suy yếu, mơ hồ nhìn vào khoảng không gian.

”Viên tử, bỗng thái tử nhớ lại rồi. Nhớ được, nhớ hết tất cả.”

Ta đau xót hai mắt cay nồng nhìn hân che đi đôi mắt bằng hai tay của mình, run rẩy, giọt lệ theo kẽ tay tràn ra ngoài.

Ta ôm lấy hân, ôm lấy đứa nhỏ đáng thương này.

Vỗ về hân, bảo tất cả đều sẽ ổn.

Bởi còn ta, ta quyết không để hân thiệt thòi.

Cho nên khi hân chìm vào giấc ngủ vì quá mệt mỏi, ta từ tấm điện của thái tử đi tới khu Mỹ uyển, đến tiếp kiến Trắc phi.

Khi ta đến nơi, xung quanh yên ắng không một bóng người, ta dùng nội lực, bước như bay, không gây tiếng động đi vào tấm điện của Trắc phi nương nương.

Sau đó vị Trắc phi nương nương đáng kính ấy, qua khe hở của cánh cửa, ta nhìn thấy ả ta cùng tên nam nhân lạ mặt, thân thể trần truồng giao hoan quần lấy nhau.

Ả ta, dám ở đằng sau đứa nhỏ kia, càn quấy đến hồ đồ!

Ta đập cửa xông vào, rút ra thanh gươm vốn giấu kỹ trong người, quyết liệt muốn giết chết đôi cầu nam cầu nữ dám phụ này.

Nhưng là ta không nghĩ đến, tên nam nhân kia, võ nghệ lại cao siêu. Ta biết mình đánh không lại hân nhưng không cam tâm để bọn họ trốn thoát, ta hạ sát tâm.

”Tử sĩ! Đem bắt bọn chúng về!”

Sau đó ta giao lại cho tử sĩ, chuyện Trắc phi biến mất ta hoàn toàn bịt miệng hết thủ hạ trong phủ, tính sẽ kiếm thời cơ để báo lại cho thái tử điện hạ.

*Trắc Mộc là cánh động rộng lớn phi nhiều.

26. Chương 26: Ngoại Truyện 5 (Cuộc Đời Viên Tử - Nhị)

Thái tử điện hạ từ nhỏ vốn đã là một đứa trẻ đáng thương. Nếu không phải hân được chính đôi tay già nua này của ta nuôi lớn thì ta cũng đã bị vể bề ngoài ôn nhuận lạnh lùng như ngọc của hân đánh lừa.

Người đời thường bảo, thái tử điện hạ lãnh như vị thần cao cao tại tại, nhưng chỉ có ta biết, bên trong hân chính là cô độc cùng đau thương.

Cho nên khi biết hân sẽ tham dự yến tiệc ngày Tết nguyên tiêu, yến tiệc đó đương nhiên rộn ràng đông người, khách quý bốn phương đều tới, trong đó bao gồm vị Quận chúa cao quý độc nhất của Cao Lỗ.

Ta không an tâm, không an tâm một chút nào.

Nhưng thân phận một hoạn quan như ta, không có tư cách để đi vào nơi xa hoa ấy.

Ta tiễn hân, liên tục lo lắng căn dặn hân.

Hân trước sau ôn nhuận cười một cách suy yếu, bảo ta đừng bận tâm.

Ta cười khổ, làm sao không thể bận tâm?

Hắn dưới mắt ta vẫn như một đứa nhỏ sạch tinh khiết, tâm tính lại mềm yếu.

Ta chỉ hy vọng, cầu nguyện rằng hắn sẽ giữ được tâm tính, van cầu ái tình đừng hành hạ hắn, đừng giày vò đứa nhỏ vốn đã rất đáng thương này.

Khoảng thời gian yến tiệc trôi qua cũng chỉ vồn vện hai đến ba canh giờ, nhưng khi ta đón hắn, hắn lại trở về với một thân suy nhược.

Quay trở về với thần sắc thống khổ.

Đau vì độc được tái phát, đau vì ái tình.

Ta liền biết, hắn gặp được nàng.

Cũng bị nàng đã thương đến tim phổi nát thành vụn mảnh.

Hắn dựa lên thân người khô khốc tuổi già của ta, thống khổ rên rỉ, thống khổ kể lể, tất cả đều khiến mắt mũi ta cay nồng.

"Viên tử, nàng ghét bổn thái tử, nàng ấy hận bổn thái tử."

"Viên tử, đứa nhỏ.. đứa nhỏ mất rồi. Đứa nhỏ của ta và nàng bị chính tay ta giết chết."

"Viên tử, bổn thái tử phải làm sao đây.."

Cổ ta ướt đầm, ta đau lòng cực kì.

Thái tử cao ngạo ngông cuồng ngày nào, nay bị giày vò đến rơi lệ.

Ta run khoe miệng, vỗ về tấm lưng lớn của hắn.

Đứa nhỏ đáng thương của ta, vì có gì cuộc đời lại đau khổ đến như vậy?

Đêm ấy ta thức trắng đêm, đổ mắt nhìn hắn vật lộn giữa những cơn đau như xé da xé thịt.

Nhưng khi lúc hắn lâm vào cơn mê mang, hắn lại liên tục lẩm bẩm hai tiếng Tát Nhĩ rồi Tát Nhĩ.

Ta thầm hỏi, phải đi đến đường nào mới có thể đánh gục hắn tới nhường này.

Sau đó trôi qua được sáu ngày, ta đứng trước phủ Thái tử nhận tới thông báo vừa được chiêu cáo gần đây.

Ta đọc những dòng chữ vàng trên chiếu chỉ, liền như thấy thiên lôi nện búa xuống chúng ta vậy.

"Chuyện gì vậy? Bên phụ hoàng đem gì sang cho bổn thái tử?"

Ta run người, cứng ngắc nhìn Trác Mộc một thân chống đỡ bước tới.

Ta nhìn hắn dung nhan trắng như giấy, nhưng vẫn tuyệt luân khuynh đảo.

Ta đau lòng, hận không thể đem tờ giấy vàng này đi đốt thành tro.

Hắn nhìn ta, đôi con ngươi óng ánh như mặt hồ, trong vắt tinh khiết như vì tinh tú ấy, khiến ta như quay về những ngày trước, lúc hắn vẫn nhỏ bé đến nỗi ta có thể ôm hắn vào lòng.

Ta không nỡ càng không muốn tổn thương hắn.

Nhưng hắn quá ngoan cường cùng cứng đầu, ta đành đưa tới chiếu vàng đến trước mặt hắn.

Hắn nhìn thấy, trên bảng chiếu nhỏ ấy nhìn rõ ràng dòng chữ Quận chúa được gả sang Hồ quốc.

Sau đó thân người to lớn của hắn, như thân từng đổ xuống, thái tử cao quý của Cao Lỗ hoàn toàn gục ngã.

Ta ôm lấy thân người của hắn, cảm nhận được hắn run rẩy, sau đó áo ta ướt đầm, màu đỏ đỏ ánh mắt, từ miệng hắn chảy ra bên ngoài, thấm ướt thân ta, ướt cả nền đất dưới chân.

"Thái y! Gọi thái y tới đây!"

Ta đau lòng, mắt mũi cay nồng.

Đứa nhỏ này, ta không ngờ hần bị đả kích đến thổ huyết như vậy.

Tim hần, nhất định vỡ vụn.

Sau đó đột nhiên hần từ vòng tay ta thoát ra, sát khí nổi lên như phong ba kéo tới.

Hần cầm gương trắng, mắt đỏ thị huyết chạy đi.

Không ổn!

Hoàn toàn không ổn!

Thái tử bị đả kích, dẫn đến nội lực chạy loạn, đã muốn tẩu hỏa nhập ma.

Ta đuổi theo hần, đuổi theo hần tới tận tẩm cung của bộ hạ.

Tên nhóc hồ đồ này thế nhưng lại hạ sát tâm với bộ hạ đương triều!

Ta từ xa nhìn hần điên cuồng phá cửa xông vào, tay cầm gương trắng, chèn ép cổ của hoàng đế.

”Thái tử không được!”

Không được giết! Nếu giết chết người đó, bao nhiêu công sức nhẫn nhịn mấy năm trời đều theo tội danh phản đồ mà biến mất!

Hần không nghe tiếng ta gọi, chỉ cầm gương đặt tại cổ bộ hạ, âm thanh như dã thú vang lên như gầm gừ.

”Ai cho phép?! Ai cho phép người đem nàng bán đi?! Bỏn thái tử nhịn nhục, không phải để người có thể đem nàng ly khai ta!”

Bộ hạ dung nhan già cỗi diễm nhiên, vẫn là vẻ ôn hòa ngày thường nhưng con người ấy dần nhuốm một tầng băng âm u.

Bộ hạ cất tiếng cười, cười đến trên choker.

”Ngông cuồng, dám chỉ gương vào trẫm, tự hỏi có phải là thái tử đã mất trí?”

”A. Quả nhiên là đang hỗn loạn. Thái tử diện hạ, trẫm có đem nàng gả đi, cũng không phải chuyện của diện hạ.”

”Người!”

Thanh gương dưới tay Trác Mộc vì cơn phẫn nộ của hần mà cửa đổ máu bộ hạ đương triều.

Ta nhìn thấy rõ ràng con người của người kia như thế nào mừng rỡ cùng thách thức.

Ta điên cuồng chạy tới, kéo thái tử rời đi.

”Thái tử! Không thể được!”

”Viên tử buông bỏn thái tử! Hôm nay dù thế nào bỏn thái tử phải giết hần! Giết chết lão hồ ly này!”

Hần quả nhiên hóa điên rồi.

Ta không nghĩ tới việc đem người thiếu nữ kia rời khỏi hần lại có thể làm hần điên loạn như thế.

Ta đau lòng, ôm chặt lấy hần.

”Ồ nháo! Phận làm con lại muốn mưu sát cha mình, người đâu đem thái tử nhốt thiên lao!”

Bộ hạ âm thanh to lớn truyền ra, dung nhan ôn hòa hóa thành điên loạn vui mừng.

Ta nhìn bộ hạ cười rực rỡ, hào hứng nhìn cấm vệ quân bao vây chúng ta, tâm liền muốn trùng xuống.

Quả nhiên dù năm tháng có trôi qua, tham vọng của kẻ này vẫn điên cuồng như trước.

Ta kìm lấy thân thể thái tử, uy hiếp nhìn hần hai mắt đỏ bừng nổi lên sát tâm.

Ta nghiêng răng, gầm lên với hần.

"Lâm Trác Mộc! Tỉnh cho ta!"

Ta đánh hấn, một chưởng đánh lên lồng ngực hấn.

Mạnh tay quyết liệt, chứa sự phẫn hận, đau thương của ta.

Hấn thổ huyết, sau đó con người dần trở nên có sắc thái, hấn nhìn ta, tay run rẩy níu lấy tay áo ta, phần uất cùng cam lòng, ta thấu hết.

Ta khê bảo hấn, phải nhịn, nhịn đến ngày ấy.

Sau đó ta tách khỏi hấn, cầm lên thanh gươm nhuộm máu đỏ của hoàng đế, ta nhìn bộ hạ ngồi trên long ỷ.

Ta quỳ xuống, không lạnh không nhạt bảo.

"Bộ hạ, thái tử mất ý trí, bị người điều khiển, nói năng hồ đồ là do nô tài thiếu trách nhiệm. Nay nô tài thay bộ hạ đã đánh tỉnh hấn, xin bộ hạ xem xét!"

"Viên tử!"

Ta nhìn thái tử bị phẫn, ta khê nhếch khóe môi.

Ta bảo hấn, ta tình nguyện.

Tình nguyện thay hấn đi vào chỗ chết.

Kể kia vốn đã muốn diệt trừ đứa nhỏ này, nay bị ta cản trở, ngại sau lưng ta chính là thế lực của hoàng hậu, cho nên việc xin tha chết cho thái tử là chuyện dễ dàng nhưng tha tội sống của ta, bộ hạ nhất định không buông tha cơ hội này.

Quả nhiên liền nghe thấy âm thanh lạnh lẽo ấy vang lên.

"Nếu là như vậy trăm cần xem xét lại rõ ràng kẻ đã điều khiển tâm trí thái tử. Hấn bị điều khiển nhưng người lại có thể đánh tỉnh hấn, điều này khiến quả nhân hồ nghi. Đừng trách trăm nhẫn tâm, người đời thường bảo tha giết lầm còn hơn bỏ sót! Người đâu! Đem cầu nô tài này nhập thiên lao! Chờ ngày xét xử!"

"Bộ hạ!"

"Thái tử điện hạ!"

Ta gầm lên, hai mắt đỏ bừng nhìn đứa nhỏ tâm can của mình.

Ta run rẩy, hạ người vỗ đầu hấn.

Làm ơn, ta van cầu hấn.

Hấn gương mặt đau thương, đôi môi vì bị cắn mà sưng nẻ, ta đau lòng nhìn huyết chảy từ nắm tay của hấn. Nhìn hấn cam chịu, tổn thương đến nước nở lòng ta.

Sau đó, ta bị cấm vệ quân giải đi.

Ta lướt qua hấn, khê thì thầm.

"Thái tử, ta chờ ngài."

Cho nên ngài đừng khiến ta thất vọng.

Cũng đừng lãng phí cái mạng già này của ta.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tat-nhi>